

8th July 1957]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1957-58 —cont.

DEMAND VII—GENERAL SALES TAX AND OTHER TAXES AND DUTIES ADMINISTRATION.

MR. SPEAKER : We shall now proceed to Demand VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties Administration, to be presented by the Hon. the Minister for Industries. The time allotted for this demand is four hours. Will the Hon. Minister be able to tell me how long he will take for his reply?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I would take about ten minutes in the beginning and thirty minutes at the end.

MR. SPEAKER : That means the discussion will start at 10 of the clock—and the Minister will reply at 1-30 p.m.

I would also like to know whether the Opposition groups have come to an agreement as to what exactly the cut motion they propose to move is.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“that the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,36,91,700 under Demand VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties Administration.”

***THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஆரம்பத்தில் எந்த விதமான முன்னுரையும் சொல்லவேண்டாம் என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால் வந்திருக்கிற வெட்டுப்பிரேரணைகளெல்லாம் பாது விற்பனை வரியைப் பற்றி மாத்திரம்தான் இருக்கின்றன. இந்த மானியக் கோரிக்கையில் வேறு எந்த விஷயங்களும் கவனிக்கப்படவில்லை என்று மக்கள் சந்தேகப்படாத நிலைமையில் இதில் என்னென்ன வரிகள் அடங்கியிருக்கின்றன என்பதை எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு தங்களிடம் 10 நிமிட நேரம் கோரியிருக்கிறேன். இந்த மானியக்கோரிக்கையில் entertainment tax, betting tax, tobacco duties, motor spirit tax, General Sales tax ஆகிய ஐந்து வரி விதிப்புகள் அடங்கியிருக்கின்றன. Entertainment tax-ஐ பொறுத்த வரையில், அதாவது கண்காட்சி, சினிமாக்கள் மீது வரியைப் பொறுத்த வரையில் “ரிவைல்டு எஸ்டிமேட்” பிரகாரம் ரூ. 1,04,00,000 வருமானம் வரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இதன் செலவு 92 லட்ச ரூபாய். புதியதாக வந்திருக்கும் அங்கத்தினர்கள் திடீரென்று யோசனை செய்யலாம், “ஏன் 1 கோடி ரூபாய் வசூல் செய்வதற்கு இவர்கள் 92 லட்ச ரூபாய் செலவழிக்கிறார்கள்” என்று. அப்படியில்லை. இந்த வரிவிதிப்பின் கீழ் வருகின்ற வருமானத்தில் 90 சதவிகிதம் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. 92 லட்ச ரூபாய் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக ஏற்படுகின்றது. இதில் பல விஷயங்களை ஆலோசனை செய்வதற்கு இடமிருக்கிறது. சினிமாக்களுக்கு போகலாமா, வேண்டாமா? எத்தனை வயதிற்குப் பின்னால் இருப்பவர்கள் சினிமா பார்க்கலாம்? சினிமாக்களுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக வரி விதிக்கலாமா? சினிமா வசனங்கள் எழுதுகிறவர்களுக்குக்கூட வரி விதிக்கலாமா? (சிரிப்பு) இதில் இம்மாதிரி பல பிரச்சனைகள் எழக்கூடும். அது ஏதாவது ரொம்ப காரசாரமாகப் போய் விட்டால், அதை கனம் சபாநாயகர் ஒழுங்குப் பிரச்சனை மூலமாக தீர்த்து விடுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

[Sri R. Venkataraman]

[8th July 1957]

அடுத்தபடியாக “betting tax” பந்தயங்களின் மீது விதிக்கின்றவரி. இதில் நம்முடைய “ரிஸவஸ்டு எஸ்டிமேட்” பிரகாரம் ரூ. 9,60,000 வரும் Totalizator லிருந்து என்று எதிர்பார்க்கிறோம். இதனுடைய செலவு ரூ. 4,000 தான். ஒரு சதவிகிதம் என்ற கணக்கில் ரேஸு கிளப்புகள் வரி வசூலிப்பதற்காக கொடுக்கப்படுகிறது. “Totalizator” மூலமாக வருகின்ற மொத்த பணத்தில் 10 சதவிகிதம் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளுகிறது. அது கிண்டியைப் பொறுத்தவரையில் உதகமண்டலத்தைப் பொறுத்த வரையில் சர்க்கார் 5 சதவிகிதம் வரியாகப் பெற்றுக்கொள்கிறது. சட்டப் படி சர்க்காருக்கு 12½ சதவிகிதம் வரியாக எடுத்துக்கொள்வதற்கு உரிமை உண்டு என்றாலும், 10 சதவிகிதம்தான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறது. ஆகவே இந்த விவாதத்தில் ஈடுபடுகின்ற அங்கத்தினர்கள் இந்த வரியை அதிகரிக்கலாமா என்றெல்லாம் சொன்னால், நிதி அமைச்சர் அடுத்த வருஷத்தில் இதையெல்லாம் யோசிப்பதற்கு உபயோகமாக இருக்கும். அது மாதிரி மல்ல. குதிரைப்பந்தயங்கள் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்றெல்லாம் கேள்வி நேரத்தில் விவாதிக்கப்பட்டது, அதெல்லாங்கூட இந்த வரி விதிப் பின்கீழ் விவாதிக்கப்படலாம். குதிரைப்பந்தயம் மாதிரிம் விடலாமா, வேறு கால்நடைகள் பந்தயம் விடக்கூடாதா என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். நான் மேல் நாட்டிற்குச் சென்றிருந்த பொழுது ஒரு பந்தயம் பார்த்தேன். அங்கு ஆமைகளை பந்தயத்தில் விடுகிறார்கள். சர்க்காரையும் ஆமையும் பந்தயம் விட்டால் ஆமை ஜெயித்துவிடும் என்று கனம் அன் பழகன் சொல்லுவார்கள். அவ்வாறு சொன்னால், அதற்கு ஒரு சிறு உதாரணம் சொல்லி பதில் கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

19-ந் தேதியன்று மதுரையில் கதவடைப்பு நடந்தது. மந்திரி 22-ந் தேதி அங்கு போய்சேர்ந்தார். பத்திரிகையில் எழுதியிருக்கிறது—“ஆமை வேகத்தில் செல்கிற மாகாண சர்க்கார் இதைச் சரியாக கவனிக்குமா?” என்று. அப்படி எழுதியிருந்தது ஒரு பத்திரிகையில். ஆகவே, “ஆமை வேகத்தில்” என்று எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் சொல்வது—இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள்ளாக ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்த்தால், அதற்கு ஆமை வேகம் என்று அர்த்தம்.

அடுத்தபடியாக, புகையிலை வரி. இதிலிருந்து நமக்கு வரக்கூடிய வருமானம் 30 லட்சத்து 10 ஆயிரம் ரூபாய். இதை வசூலிக்க தனியாக செலவுகள் கிடைப்பது. விற்பனை வரி வசூலிப்பதற்காக இருக்கிற அதி காரிகளே இதையும் வசூலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அதற்குப் பிறகு, மோட்டார் எண்ணெய் மீது போடுகின்ற வரி. பெட்ரோல் மீது காலணுக்கு ஆறரை வரி விதிக்கின்றோம். இதன் மூலமாகக் கிடைக்கும் வருமானம் ஒரு கோடியே மூவாயிரம் ரூபாய். நான் எதிர்பார்க்கின்றேன்—இதைப்பற்றி விவாதம் நடக்கின்றபோது நண்பர் ஸ்ரீ ராமசாமி அவர்கள் சொல்லலாம். “இந்தப் பெட்ரோலைவிட்டு உண்டி ஒட்டுவது கஷ்டமாக இருக்கிறது என்பதற்காகத்தான் கன்யாகுமரியில் தள்ளு மாட்டை வைத்து நடத்துகிறோம்” என்று அவர் சொல்லலாம் நண்பர் ஸ்ரீ ராமசாமி அவர்களுக்கு முன்கூட்டியே சொல்லி விடுகிறேன். அவர்கள் எந்த நாட்டிலிருந்து வந்தாரோ, எந்த நாட்டைப்பற்றி அடிக்கடி பெருமையாகக் குறிப்பிடுகிறாரோ, அந்த நாட்டிலிருந்து கொண்டுவந்த சிதன்தைச் சீராட்டிப்பாராட்டிக் காப்பற்றவேண்டுமென்பதற்காகவே அங்கே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று அவருக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இவைதான் முக்கியமாக இந்த மான்யத்தில் அடங்கி யிருக்கின்றன. இதைப்பற்றி விவாதம் நடக்கின்றபோது சொல்லக்கூடிய குற்றச்சாட்டு களையும் குறைகளையும் கவனித்து, என்னால் இயன்ற அளவு பதில் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

8th July 1957]

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,36,91,700 under Demand VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties Administration ”.

The Opposition parties have decided to take up cut motion standing in the name of Sri K. Ramachandran. I now call upon the hon. Member Sri K. Ramachandran to move his cut motion.

SRI K. RAMACHANDRAN : Sir, I move—

“ That the allotment of Rs. 1,36,91,700 under Demand VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties Administration—be reduced by Rs. 100 ”.

MR. SPEAKER : Cut motion moved—

“ That the allotment of Rs. 1,36,91,700 under Demand VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties Administration—be reduced by Rs.100 ”.

Both the Demand and the cut motion are now before the House for discussion.

SRI K. RAMACHANDRAN : அவைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் விற்பனை வரிக்காக கோரியிருக்கும் மான்யத்தின் மீது நான் இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை இப்பொழுது பிரேரித்தேன். அதாவது, உணவுத் தானியங்களுக்கும், பாலுக்கும், பாலின் உப பொருள்களுக்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து.

SRI K. R. NALLASIVAM : On a point of information, Sir.

MR. SPEAKER : Point of information இப்பொழுது கேட்கக் கூடாது. Point of order வேண்டுமானால் கேளுங்கள். ஆனால், point of information-ஐப் point of order ஆகமட்டும் தயவு செய்து கேட்டு விடாதீர்கள்.

SRI K. R. NALLASIVAM : On a point of order, Sir. முந்தாநாள் நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்ட வெட்டுப் பிரேரணையை நான் முன்னாடியே பிரேரேபிக்கவில்லை என்பதற்காக நான் இப்பொழுது பிரேரேபிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. ஆகவே, வெட்டுப் பிரேரணை ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரேபிக்க தலைவர் அவர்கள் தயவு செய்து அனுமதிக்கும்படியாக நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : இதைப்பற்றி முந்தாநாள் நான் சொன்னபோது கனம் அங்கத்தினர் சபையில் இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். அதாவது, மான்யத்தினரீது பஞ் பேர்கள் வெட்டுப் பிரேரணைகள் கொடுத்திருந்தாலும் ஒரு ஒரு வெட்டுப் பிரேரணைகளைப் பிரேரிக்கவில்லை. அப்படி ஒரு வெட்டுப் பிரேரணை பிரேரேபிக்கப்பட்ட பிறகு, அதன் மீது கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினால் போதும் என்று நான் சொன்னேன். ஆகவே, ஒரு வெட்டுப் பிரேரணைதான் இந்த மான்யத்தில் பிரேரிக்கப்பட்டு விவாதம் நடக்கும். அதாவது 32-வது வெட்டுப் பிரேரணை இப்பொழுது பிரேரேபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற எந்த வெட்டுப் பிரேரணையையும் நீங்கள் பிரேரணை செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது என்னுடைய தீர்ப்பு.

SRI K. RAMACHANDRAN : அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த வெட்டுப் பிரேரணையிலே அடங்கியுள்ள விஷயங்கள் மிக முக்கியமானவை. முக்கியமாக, உணவு தானியங்கள், பால், தயிர், மோர் போன்ற பாலின உபபொருள்களை விற்பனை வரி விதிப்பிலிருந்து விலக்களிக்க வேண்டும்

9-15
a.m.

[Sri K. Ramachandran]

[8th July 1957]

என்பது ஒன்று. இரண்டாவது நான் நீண்ட நாளாகக் கோரி வருகிற ஒரு கட்டத்தில் விற்பனை வரி கொண்டுவர வேண்டும் என்பது. மூன்றாவது சிறு சிறு வியாபாரிகளுக்கு இந்த விற்பனை வரியினுடைய தொந்தரவுகள் இருக்கக் கூடாது என்ற முறையிலே, 20 ஆயிரம் ரூபாய் உள்ள சிறிய வியாபாரிகளை இந்தச் சட்டத்திலிருந்து விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்பது.

முதலாவது, உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று பல முறை நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அதைப் பற்றி, சென்ற கூட்டத்தில், கவர்னர் பெருமான் உரையிலே மந்திரி அவர்கள் பேசும்போதுகூட, தாங்கள் ஒரு **comprehensive legislation** கொண்டுவரப்போவதாகவும், அதிலே இதைப்பற்றியெல்லாம் விவாதித்து முடிவு எடுப்பதாகவும் சொன்னார்கள். அதுபோல், ஒருமுனை விற்பனை வரியைப் பற்றியும் சொன்னார்கள். ஆனால், இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்தால்—அதிலும் நிதி மந்திரி அவர்களின் பட்ஜட் உரையைப் பார்த்தால், இந்த விற்பனை வரியை உண்மையிலேயே ஒரு காமதேனுவாக நினைத்து, அதிகமான வரியை விற்பனை வரியின் மூலமாகவே அவர்கள் எடுத்துக்கொள்வதற்கு முற்பட்டிருப்பது நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும்—நயா பைசா வந்ததன் காரணமாக விற்பனை வரியிலே அதிக வரி விதிக்க வேண்டிய நிலைமையிலே, அதன்மூலமாக ஒரு கோடியே எழுபது லட்சம் ரூபாய் அதிகமாக மந்திரி அவர்கள் பெறப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். விற்பனை வரியைப் பொருத்தவரையிலும் ஒரு நிரந்தரமான **comprehensive legislation** வரப்போகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு, அதே சமயத்தில் விற்பனை வரியிலிருந்தே அதிக வரியைப் பொதுமக்களிடமிருந்து வசூலிக்க வேண்டிய நிலைமையைப் பார்த்தால், இந்த அரசாங்கத்திலே இருக்கக் கூடியவர்கள் விரிவான ஒரு சட்டம் கொண்டுவருவார்கள் என்ற சந்தேகம் எழுந்துள்ளது.

நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உணவு தானியங்களைப் பொருத்த வரையிலும் கேரள அரசாங்கம் வரியிலிருந்து விதிவிலக்கு அளித்திருக்கிறது. அதுபோலவே, ஏன் நாமும் விதிவிலக்கு அளிக்கக் கூடாது? இந்த வரி சாதாரண ஏழை எளிய மக்களை வெகுவாகப் பாதிக்கிறது. ஆகவே, இந்த வரித் தொந்தரவுகள் வரிப் பளுவுகள் உணவுத் தானியங்களைப் பொருத்தவரையில் இருக்கக்கூடாது. பொருளாதார நிலையில் ரொம்பவும் பின்தங்கியிருக்கும் ஏழை மக்களுடைய நிலையை உயர்த்தப்போகிறவர்கள் உணவு தானியங்களாகிய உப்புக்கு வரி, அரிசிக்கு வரி என்று விதிப்பதால், அவ்வரியிலிருந்து ஏழை மக்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான், உணவு தானியங்கள் மீது வரி விதிக்கக் கூடாது என்று சொல்லி வருகிறேன். ஆகவே, என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையை சபை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பாலுக்கும், பாலின் உபப் பொருள்களுக்கும் இவ் வரி இருக்கக் கூடாது. அவைகளுக்கு இவ் வரிவிதிப்பிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டும். நம் நாட்டிலுள்ள குழந்தைகள் சரியான வளர்ச்சியில்லாமல் இருக்கின்றன, அவைகள் நல்ல பலமுள்ள பிரஜைகளாக வளருவதில்லை என்பதற்கெல்லாம் காரணம், நம் நாட்டில் பாலினுடைய உற்பத்தி குறைவாக இருப்பதும், பால் சாப்பிடுவது மிகவும் குறைவாக இருப்பதும்தான் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். இதை மனதிற்கொண்டுதான் அரசாங்கம் ஒவ்வொரு வருஷமும் “பால் பெருக்கு தினம்” கொண்டாடுகிறார்கள். குழந்தைகளுக்குப் பால் இலவசமாக விநியோகம் செய்கிறார்கள். பால் நம்முடைய குழந்தைகளுடைய வளர்ச்சிக்கு முக்கியமான ஒரு பொருள். நம் நாட்டின் வருங்காலப் பிரஜைகள் நல்ல பலம் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டுமானால், அவர்கள் பால், மற்றும் அதிலிருந்து கிடைக்கும் உப பொருள்களை அதிகமாக உட்கொள்ள வேண்டுமே. ஆகவே, இவைகளுக்கு இந்த வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

8th July 1957]

[Sri K. Ramachandran]

சாதாரண ஜனங்கள் நல்ல குழம்பு, சாம்பார், முதலியவைகள் செய்து சாப்பிடுவாவிட்டாலும்கூட, சோற்றிலே மோரை ஊற்றியாவது சாப்பிடக் கூடிய நிலைமையில் அவர்களை விட்டு வைக்க வேண்டும், அந்த முறையிலே நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்வது என்னவென்றால், ஏழை மக்களுடைய நன்மையை மிகவும் கருதக்கூடியவர்களாக சர்க்கார் இருக்கிறார்கள் என்பதை காண்பிக்கக்கூடிய வகையிலாவது தயிர், மோர் போன்ற பாலின் உப பொருள்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏழை மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்மையிலே இந்த சர்க்காருக்கு இருக்குமானால், இன்றைக்கு அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கக் கூடிய முறையில் உணவுத் தானியங்கள் மீதும், பால், பாலின் உப பொருள்கள் மீதும் கண்டிப்பாக இந்த வரி விதிக்கப்படக்கூடாது. அந்த முறையிலே அப்பொருள்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்கும்படியாக சர்க்காரை நான் கண்டிப்பாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு முனை விற்பனை வரியைப்பற்றி பல இடங்களில் பேசப்பட்டு வந்தது. சட்டசபையிலும் பல மெம்பர்கள்—இரு தரப்பிலிருந்தும்—காங்கிரஸ் மெம்பர்கள் உட்பட எடுத்துரைத்தார்கள். ஒரு முனை விற்பனைவரியைப்பற்றிப் பல இடங்களில் பேசப்பட்டது. இங்கும் இருதரப்பிலும் பல அங்கத்தினர்கள் காரசாரமாக எடுத்துரைத்தார்கள். ஒரு பொருள் மீது 2 சதவிகிதம் வரி என்று வைத்துக்கொண்டோமானால், அது பலகைகளிலிருந்து மாறி வரும்போது 2 சதவிகிதம் பலகைகளிலிருந்து ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஏற்றப்படுகிறது. முடிவில், அதாவது **ultimate consumer**—பொது ஜனங்கள் வாங்கும்போது அதிக விலை ஏற்றப்பட்டு, 4 கட்டம் அல்லது 5 கட்டம் சமத்தப்பட்டு, விலை அதிகமாகக் கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது என்பதை எல்லோரும் உணர்வார்கள். இம்முறைக்கு பதில் ஒரு கட்ட வரி கொண்டு வந்தால் வருமானம் பாதிக்கப்பட்டுவிடும் என்று அரசாங்கம் கருதுவதாக பத்திரிக்கை குறிப்புகளிலிருந்து தெரிகிறது. இதனால் வருமானம் பாதிக்கும் நிலை இல்லை. இந்த வரியை 5 கட்டம் 4 கட்டம் என்று வருத்தி வசூலிப்பதற்கு பதிலாக, இப்போது காலணவுக்கு 5 கட்டத்தில் 1½ அணு ஆகிறதே தவிர, அரை அணு அல்லது முக்காலணவு ஒரு கட்டத்தில் விதித்தால் இப்போது கிடைக்கக்கூடிய வரிக்கு குறையாத வரி கிடைக்கும். ஒரு கட்ட விற்பனை வரி இருந்தால் அதிலிருந்து வியாபாரிகள் தப்பித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று நினைப்பதாகத் தெரிகிறது. வியாபாரிகள் தப்பித்துக்கொள்வதும் அதற்குள் அகப்பட்டுக் கொள்வதும் அரசாங்க நிர்வாகத்தைப் பொருத்தது, வசூலிப்பவர்கள் திறமையைப் பொருத்தது. வியாபாரிகள் தப்பித்துக்கொள்வார்கள் என்று சொல்வதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. நாலு கட்ட அல்லது 5 கட்ட வரி விதிப்பு இருந்தால்தான் ஒரு கட்டத்திலாவது நிச்சயம் வசூலிப்போம் என்று சொல்வது ஜயநாயகத்துக்குப் பொருந்தாது. நிர்வாகத்திறமை குறைவு என்று எடுத்துச் சொல்வதற்கு பதில் வியாபாரிகள் மீது குற்றச்சாட்டு கூடாது. ஒரு கட்ட விற்பனை வரியை விதித்தால் தப்பலாம் என்று பார்த்தால், வெளி நாட்டிலிருந்து வரும் பொருள்களுக்கு துறைமுகங்களிலும், ரயில் நிலையங்களிலும் விதித்து விடலாம். இதிலிருந்து அவர்கள் தப்ப முடியாது. ஏனென்றால், இவைகள் அரசாங்கத்தின் முழுப் பொருப்பில் இருக்கின்றன. வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் எதுவுமே தப்பமுடியாது, உள்நாட்டு வினை பொருள்களைப் பார்த்தால் ஒரு கட்டத்தில் போட்டு திறம்பட வசூலிப்பதால் வியாபாரிகள் மேலும் மேலும் பொருள்களின் விலையை ஏற்றக்கூடிய நிலை ஏற்படாது. ஆகவே இப்போதிரூபத்தற்கு பதிலாக ஒரு முனை விற்பனை வரியைக்கொண்டுவர வேண்டும். இந்தப் பிரேரணையை சபை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

Small dealers—ஐப்பற்றிய வகையில் இப்போது ஓரளவு, சின்ன வியாபாரிகளுக்கு விதி விலக்களிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாதாரணமாக, காலணவு, ஓரணவிற்கு விற்பனை செய்யக்கூட மளிகைக்கடைக்கு விதி விலக்கில்லை. ஒரு மளிகைக்கடை என்றால் குறைந்தது 50 அல்லது

[Sri K. Ramachandran]

[8th July 1957]

60 சாமான்களாவது இருக்கும். அவைகளை வைக்க வேண்டுமானால் பெரிய இடமாகத்தான் இருக்கும். ஒரு சாமானுக்கு ஒரு தட்டு வீதம் அவ்வளவு சாமான்களையும் வைக்கவேண்டும். ஆகவே இடம் பெரிதாக இருக்கிறது, சாமான்கள் அதிகம் இருக்கிறது, கூட்டம் அதிகம் இருக்கிறது என்று இதை வைத்துக்கொண்டு அதிகாரிகள் தொந்தரவு செய்யக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அந்தமாதிரிச் சிறியவியாபாரிகள் அந்த அதிகாரிகள் விதிகும் வரியை கட்டமுடியாத நிலையில் வியாபாரத்தை முடிவிடவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. நடைமுறையில் அதிகாரிகள் நடைநிறுத்தக்கூடியதால் ஏற்படக்கூடிய கஷ்டம் சிறிய வியாபாரிகளை பொருளாதாரத்துறையில் முன்னேற முடியாமல் செய்கிறது. சிறு வியாபாரிகள் என்ற இப்போதுள்ள ஒரு லெவலை, 20 ஆயிரம் வரை வியாபாரம் செய்யக்கூடிய வியாபாரிகளை நீக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. சின்ன வியாபாரிகள் வரியை கொடுக்க முடியாத காரணத்தால் தொழிலை முடிவிட்டுப்போகும் நிலையை போக்க அவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்படலாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆகவே, என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையின் அடிப்படை நோக்கம் என்னவென்றால் ஏழை மக்கள் மீது இந்த வரிச்சுமை விழக்கூடாது. சினிமாவுக்கு இன்றைய தினம் மூன்று அணை இருக்கக்கூடியதை ஆறு அணை ஆக்கட்டும்; அதனால் வருமானம் அதிகமாகும். உணவுப் பொருள்கள் மீது வரியை எடுத்தவிட்டு மற்ற பொருள்களின் மீதுள்ள வரியை ஒரு கட்ட வரியாகக் கொண்டு வருவேன் என்று சொன்னால் சினிமாவுக்கு வரியை தாராளமாகப்போட்டும், அட்சேபணியில்லை. ஏழை மக்களை பாதுகாக்க வேண்டும். ஆகவே இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று இந்த சபையைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER: ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் 10 நிமிடங்களுக்கு மேலாகப் பேசாமல் இருந்தால் மிகவும் அனுகூலமாக இருக்கும்.

10-09
a.m.

* **SRI R. SRINIVASA IYER:** Mr. Speaker, Sir, I am grateful to the Hon. Minister for Industries for pointing out the several taxes that are included in this Demand. But for all Members to understand clearly, at least in future, I suggest that these taxes are listed under the Demand. Perhaps the absence of the list is the reason for cut motions being limited only to general sales tax. I know that a closer scrutiny of the books supplied to us will enable us to know all these taxes. But I am not pleading only on my own behalf.

Sir, sales tax is a substitute or rather one of the main items of revenue to make up for the loss consequent on the introduction of Prohibition. Most of the cut motions distributed to us, I find, relate to the single-point tax. Two cut motions relate to exemption of foodstuffs, food materials, and foodgrains. I will come to these a little later. As for the single-point levy of the tax, I may say that this has been the subject of controversy from 1939 onwards. The sponsors of the single-point sales tax seem to be mainly traders. I desire to point out that they forget that they are not being taxed. They are only collectors as some other collectors of revenue. They are collectors of the sales tax from the common man that pays the tax. They do not themselves pay. The reason put forward by the trades association for the introduction of the single-point sales tax is, I find, that the collection expenses are very high. Rupees 11 crores is the approximate amount that we

8th July 1957]

[Sri R. Srinivasa Iyer]

expect and the actual collection expenses come to Rs. 45 lakhs, as found in the books distributed to us. This is a very low percentage when compared with the expenses for collection of land revenue. So far as the reduction of collection expenses is concerned, I dare say that the Government know what percentage the collection charges should bear to the tax collected. The next point urged for the introduction of single-point tax is that there are large arrears. I desire to point out that large arrears are there not because any trader is not able to pay, but because he does not pay. There is evasion. Traders are expected to maintain accounts and pay the tax. Whenever they collect tax, they should keep it separately. If they do so, there will be no difficulty in paying arrears.

It was pointed out that some traders had been sent to jail for not paying sales tax in time or that they had been fined if they were not regular in payment of tax. I do not know if there are many cases where people had been sent to jail. In this connexion I may say that in Japan the civic consciousness of the people is far high. There the people collect the tax from others and pay it to the Government, because they are also responsible for the running of the Government. When such civic consciousness develops in India, there will be no trouble about collection of arrears at all.

Then, Sir, comes the question of harassment of businessmen by the officials. This question is intertwined with evasion of sales tax. I have already pointed out in this House that lorry loads of very valuable commodities are being transported outside this State. These transactions are not brought into account at all. I do not now want to expatiate on the several instances that I have come across. I had to dispense with certain people from being examined as witnesses because they would not produce their accounts. This shows the civic consciousness of these traders. If evasion of tax has got to be detected, certainly there will be some sort of trouble, when officials go and make a search of their accounts or want to know whether the traders are really keeping proper accounts. This does not mean that there is harassment by officers.

I have already suggested in this House, when the Sales Tax Amendment Bill was under discussion, that it was better to license all traders. All traders may be issued licences on payment of a small sum.

That is also suggested by the Trade Associations that traders should be licensed.

The next point is the single-point levy of sales tax. People who advocate the levy of single-point sales tax are not constructive and they have not suggested on what commodities it should be levied. I can understand that commodities which are produced in factories, like cement, coffee, tea or sugar could be subjected to a single-point levy. But what are the other commodities on which a single-

[Sri R. Srinivasa Iyer]

[8th July 1957]

point sales tax could be levied. My hon. Friend who spoke before me said that the levy could be at three pies at five times, but he did not say on what commodities. It is rather difficult to identify and when once there is a levy, there is no stamp on that commodity that it had been taxed already. Those who advocate a single-point sales tax should better give constructive suggestions and work out on what commodities a single-point levy should be imposed and they should also say whether the Government will not lose a pie out of the Rs. 11 crores odd of tax under this head. Without giving some constructive suggestions, let us not go about generalising that single-point will be better than multi-point tax.

In this connection, I desire to point out that in Bombay, Madhya Pradesh, Bihar and the Uttar Pradesh, they tried this single-point levy, but failed to make the revenue and they have again changed over to multi-point taxation. There is also the report of the Taxation Enquiry Committee, a Committee of experts who have gone into this matter. By a single-point levy, we will be losing more than what we expect under this Demand. I will point out one or two cases. What about oil seeds, like gingelly, etc.? I will leave out coconut under exemptions. But there are several other oil seeds. Take for instance castor seeds. This is a commercial commodity and how to tax it at a single-point.

Sir, in the matter of controlling or rather administering sales tax, I desire to suggest that a separate detection staff or intelligence section should be started. Of course, I know that there will be representations that this would be an additional harassment. Well, when it comes to a question of taxation, people must be prepared to undergo some sort of harassment.

I will also suggest that there should be co-operation and co-ordination between the Sales Tax Department and the Income-tax department. People who pay sales tax at a certain percentage are also income-tax assesseees. The Income-tax department have all the powers to call for all accounts and examine them. Whatever account is accepted by the Income-tax department can be accepted by the Sales Tax department also. Therefore, I make bold to give this suggestion. I find that last year also the Hon. Revenue Minister suggested the implementation of the suggestion but I find that no steps have so far been taken. Now that a special officer Dr. P. S. Loganathan, has been appointed, to go into the whole question, I believe that he would be evolving proper methods of collection of sales tax, without harassment either to officers or the persons who pay taxes.

There is one more thing. The Central Government have removed newspaper from the definition of goods. In the business of daily newspapers, weeklies and monthlies, they are making huge profits, more so from advertisement. When contractors are asked to pay sales-tax on their turn-over, I would suggest that these

8th July 1957]

[Sri R. Srinivasa Iyer]

newspaper owners or editors who make a lot of money from advertisements may also be included in the definition of goods and taxed.

There is one other thing. On the question of economy in administration, I have to refer to the Sales-tax Tribunal which is situated at Madras and has got to deal with cases arising from far off Tinnevely district. Men who do not get justice going up to the Deputy Commissioner have to go to Madras before the Appellate Tribunal spending a lot of money. I suggest that following the method adopted by the Andhra Government, we may establish tribunals in districts with District Judges, abolishing the Tribunal at Madras. We can appoint the District Judge in each district to be the sales-tax Tribunal, as gentlemen of the standard of District Judges are only the President of the Tribunal here.

I also find that in the 1957 Audit Report that has been circulated to us, a loss of about Rs. 5 lakhs odd has been pointed out under this head due to remissions granted and to misappropriation. Of course, that is a matter for the Government to look into and see that there are no misappropriations or remissions and such things are reduced to the minimum. A modern State which has to find the wherewithal to provide all the amenities that people demand, has got to be strict in the methods of taxation.

In this connection I cannot speak without referring to the fact that we have got also to understand and remember that there is agitation in the administration departments for greater amenities without a corresponding effort that they must also turn out the maximum amount of work. I do not want to say what I have got in my mind, but I will say that I am sorry to note that the tendency is developing that the go-slow policy that is advocated and adopted in Mills and other factories is also being adopted in certain of the Government departments, in the lower orders. I find that the amount of work turned out some ten years or seven years ago is not turned out now in the departments. I do not mean to attack any particular department or departmental head. But that is what is happening. But it has to be accepted that in many offices we find that most educated youngmen are adopting this policy and consequently there is lowering of efficiency. To this extent there is difficulty and we have to think of not losing a good portion of our income in the revenue of our State. At the same time we should not hazard into new places and new methods of taxation. Thus, when this method of multi-point tax has been found to work well, we cannot afford to adopt other dubious methods, just as some proprietors do, dismissing a servant to-day and afterwards finding himself in difficulty, calling the old servant again. I am therefore against the introduction of single-point sales-tax whatever the reasons or arguments might be. As I have pointed out such a change cannot work well. There is power vested in the Government under Section 6 of the General Sales Tax Act to exempt certain goods or certain classes of goods. The

[Sri R. Srinivasa Iyer]

[8th July 1957]

latter portion has been included in the recent Sales Tax Amendment Act. Vegetables have been included in the exemption list, but yam is not considered to be a vegetable.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I just point out that it is not considered a perishable vegetable? It is a vegetable, of course.

SRI K. VINAYAKAM : After some time, it also perishes.

* SRI R. SRINIVASA IYER : It is better that we make all taxation enactments clear both to the tax-payer and to the tax-collector. 'Vegetable' has to be defined. Shall we say, plantain leaves are vegetables? They are not, but they are exempt from sales tax. We do not eat them. That is why, in the beginning, I pointed out that cut motions are worded in different ways. Some mention about foodstuffs, some about food materials and others about food-grains. We eat groundnut, which is a commercial crop. Will we call it foodstuff? Certain articles are specifically exempted from sales tax now. Coconut is one such. It is an edible, but it is a commercial crop. We had been agitating for its exemption from sales tax and last year we thought our demand was almost met. The Hon. the Minister for Revenue, while moving the demand last year, agreed to exempt coconut from sales tax. We have to grow coconuts, now that we have lost Kerala, which is the best coconut-growing area in the whole world. It is but proper that we encourage and develop this industry. While agreeing to exempt coconut the Hon. the Minister for Revenue said that just then he could not think of exemption since there were new unexpected demands for money on account of the cyclone, etc. Sir, that situation has changed and it is time that we included coconut in the exemption list. Then, Sir, when we exempt vegetables from sales tax, we should exempt all vegetables. There is some argument about green chillies not being exempted. It is said that it is not being taken independently and has to be taken along with some other foodstuffs. So, this also has to be considered when we take up the question of exemption. Then, the rate of tax on foodgrains has been lowered. Is groundnut a grain? There are several grains which are grown but which are not edibles. Take biscuits. Biscuits are manufactured abroad and imported into this country. There is an import tax. Are we to subject biscuits to sales tax also? Therefore it is, I suggest that everything should be made clear. The rule of interpretation is that taxation measures should be interpreted in favour of the subject as far as possible. Do not use dubious terms 'food materials', 'food-stuffs' and 'foodgrains'. While, therefore, advocating that the multi-point levy has got to continue if we are not to lose any portion of this valuable revenue, I say that in any taxation measure, we must make everything clear. I hope Dr. P. S. Loganathan, the world-renowned economist, who is examining this question, will evolve some method which will enable the Government to bring in a consolidated Bill amending the Sales Tax Act very soon.

8th July 1957]

*SRI R. KRISHNASAMI NAIDU : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, விற்பனை வரி இலாகா மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். வியாபாரிகளுக்கு விற்பனை வரியின் மூலம் ஏற்படும் கஷ்டங்களைப் பற்றி இம்முறை மட்டுமின்றி இதற்கு முன்பும் இந்த சபையில் இரு தரப்பு அங்கத்தினர்களும் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளுக்கு விற்பனை வரி விஷயத்தில் நிர்வாக முறையினால் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதை யாரும் குறைத்துச் சொல்லுவதற்கில்லை. வியாபாரிகள் கணக்குகளைச் சரியாக வைத்துக்கொள்வதற்காகவே அதிகமான ஆட்களை வேலையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சிறிய வியாபாரிகள் கூட அவர்களுடைய வருவாய் நிலை அனுமதிக்கும் அளவிற்கும் அதிகமாக ஆட்களை வேலையில் வைத்துக்கொண்டு கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், விற்பனை வரியினால் கஷ்டப்படுகிறவர்கள் அதிகமாக இருக்க, அவர்களை விட அதிகமான அளவில் வரியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்பவர்களின் எண்ணிக்கை இருக்கிறது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. அரசாங்கத்திற்கு விற்பனை வரியின் மூலம் கிடைத்துவரும் வருமானத்தின் அளவை விட வரியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்பவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய தொகையின் அளவு அதிகமாக இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் அதற்காக ஒழுங்காக வியாபாரம் செய்துவருபவர்களுக்கு அரசாங்கம் நிர்வாகத்தினால் ஏற்பட்டுவரும் கஷ்டங்களை அதிகரிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்தப் பிரச்சினையெல்லாம் கவனிப்பதற்கு சர்க்காரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் சரியான முடிவு காண்பார்கள் என்று நானும் நம்புகிறேன். விற்பனை வரியால் ஏற்படும் கஷ்டங்களுக்காக அரசாங்கத்தாரையோ, மற்ற தரப்பினரையோ குறை கூறவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்தக் கஷ்டங்களை எல்லோரும் உணருகிறோம். இந்தக் கஷ்டங்களை எவ்வாறு நிவர்த்தி செய்வது என்று எல்லோரும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே அந்தக் கஷ்டங்களை நிவர்த்தி செய்வதற்கு நாம் நல்ல முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த முயற்சி நல்ல பலன் அளிக்கும் என்று நாம் நம்பலாம்.

ஒருமுனை விற்பனை வரியைப் பொறுத்த வரையில், சில பொருள்களுக்கு ஒரு முனை விற்பனை வரி விதிக்கலாம் என்று யோசனை கூறப்படுகிறது. நானும் அந்த யோசனையை சில சமயங்களில் குறிப்பிட்டு வருகிறேன். பருத்திக்கொட்டைக்கு சுலபமாக ஒரு முனை விற்பனை வரி விதிக்கலாம். பருத்தியைக் கொட்டை பிரித்துப் பஞ்சு எடுக்கும் தொழிற்சாலைக்குக் கொண்டு (ginning factory) வந்து அதிலிருந்து பஞ்சு எடுக்க வேண்டும். ஜின்னிய் பாக்கியில் இவ்வளவு பஞ்சுக்கு இத்தனை பொதி பருத்திக்கொட்டை கிடைக்கிறது என்று நினைவித்துவிடலாம். அப்படி நினைவித்து பருத்திக்கொட்டைக்கு ஒரு முனை விற்பனை வரி விதிக்கலாம். மற்ற சில பொருள்களுக்கு ஒரு முனை விற்பனை வரி விதித்திருப்பதைப் போல உடனடியாக பருத்திக்கொட்டைக்கும் ஒரு முனை விற்பனை வரி விதித்தால் மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். டாக்டர் லோகநாதன் அவர்களுடைய ரிப்போர்ட்டோ ஆலோசனையோ அரசாங்கத்திற்கு வரும் வரையிலும் வியாபாரிகளிடத்தில் அதிகாரிகள் சுமுகமாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அதிகாரிகளுக்கு அரசாங்கம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது விற்பனை வரி அதிகாரிகள் பல இடங்களில் கடைகளில் சென்று சோதனைகள் செய்வதுடன் மட்டுமின்றி, சில கணக்குகளைச் சோதனை செய்ய வேண்டுமென்று கூறி வியாபாரிகளுடைய வீடுகளிலும் சோதனையிடுகிறார்கள். அதிகாரிகள் அவர்களுக்கு இருக்கும் அதிகார வரம்பையும் மீறிக் கூட சோதனை நடத்துகிறார்கள் என்ற புகார்கள் பரவலாக இருந்து வருகின்றன. இப்படிப்பட்ட காரியங்களைத் தங்களுக்கு அவமானமாக வியாபாரிகள் கருதுகிறார்கள். வியாபாரிகளுடைய இந்தக் கருத்தையும் நாம் புறக்கணிக்கக்கூடாது. வியாபாரிகளுடன் மிகவும் சுமுகமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும், வியாபாரிகள் சமுதாயத்தில் துவேஷமோ,

[Sri R. Krishnasami Naidu] [8th July 1957]

கொந்தளிப்போ, கோபக் கனலோ ஏற்படாதவாறு சோதனைகளை நடத்த வேண்டும் என்றும், அதிகாரிகளுக்கு அரசாங்கம் தெரிவிப்பது மிகவும் அவசியம் என்று கருதுகிறேன்.

சினிமாப் படக் காட்சிகளுக்கு வரி விதிப்பது கூட இந்த மானியப் பிரேரணையில் காணப்படுகிறது என்று நான் கருதுகிறேன். சினிமாப் படக் காட்சிகளுக்கு அதிக வரி விதிக்கலாம் என்றே நான் கருதுகிறேன். அப்படி வரி விதிப்பதன் மூலம் ஏழை எளியவர்களுக்கோ சமுதாயத்திற்கோ கஷ்டம் ஏற்படும் என்று நான் கருதவில்லை. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்று கூற நான் விரும்புகிறேன். கிராமப் புறங்களில் இரு சினிமாத்தியேட்டர்கள் ஒன்றுக்கொன்று மிக அருகாமையில் இருக்கக்கூடிய இடங்களிலும் அவைகளுக்கு லைசென்ஸுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சின்னப் பஞ்சாயத்துக்களில் கூட ஒரு சினிமாக் கொட்டகைக்கும் மற்றொரு சினிமாக் கொட்டகைக்கும் இடையில் நான்கு பர்லாங் தூரத்திற்கு மேல் இருந்தால் அவைகளுக்கு லைசென்ஸுகள் கொடுக்கலாம் என்று விதிகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

ஆகவே கிராமப் புறங்களில் போய்ப் பார்த்தால் தெரியும். தங்களுடைய உழைப்பின் மூலமாகக் கிடைக்கிற சிறிய வருவாயையும் கூட அவர்கள் இந்தச் சினிமாக் கொட்டகைகளுக்குச் சென்று இழந்துவிட்டு வருகிறார்கள் என்கிற விஷயம். முனிசிபல் எரியாக்களில் இத்தனை சினிமாத் தியேட்டர்களுக்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்று நாம் கட்டுப்பாடு செய்திருப்பது போலவே, இத்தனை ஜனத்தொகை உடைய பஞ்சாயத்து எரியாக்களைத் தவிர இதர சிறிய சிறிய கிராமங்களில் எல்லாம் சினிமாத் தியேட்டர்களை ஏற்படுத்தக் கூடாது என்றே அரசாங்கம் ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இதன் மூலம் கிராம மக்கள் யாருக்கும் எவ்விதத் தீங்கும் உண்டாகப் போவதில்லை. அவர்களுடைய ஒழுக்கம் வளர்வதற்கோ, நாகரிகம் வளர்வதற்கோ, கல்வி வளர்வதற்கோ இந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்தாக வேண்டிய அவசியமும் கிடையாது. அதற்கு மாறாக இந்தப் படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு வருகிற மக்களுடைய ஒழுக்கம், பண்பாடு, நாகரிகம், செல்வம் எல்லாம் நாளுக்கு நாள் சிதைந்து சிதைந்து வருகிறதை நாம் எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். சினிமாக்கதைகள் எல்லாம் இந்த வகையில்தான் அமைந்திருக்கின்றன. நகரங்களை எடுத்துக்கொண்டால் பல்லுக்காக சில நிமிஷங்கள் காத்திருந்து பொறுமை மீழ்ந்து குறை கூறுகிறவர்கள் எத்தனை பேர்கள். சனிக்கிழமை, ஞாயிற்றுக் கிழமை வந்தால் அவசியம் சினிமாவுக்குத்தான் போக வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில்தான் அது கடமையென்றுகூட எண்ணி பெரிய க்யூ வரிசையில் இரண்டு மணிக்கும், மூன்று மணிக்கும் வெய்யில் உச்சி மண்டையைப் பிளக்கிற நேரத்தில் வியர்வை ஒழுக டிக்கெட்டுகளுக்காக நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கலாம். இப்படிப்பட்ட மனோபாவம் நாட்டில் நாளுக்கு நாள் பெருகிக்கொண்டு வருவதை நம்முடைய தூதரிருஷ்டம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். சினிமாப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஒரு வெறி நாளுக்கு நாள் வளருகிறது. முக்கியமாக நம்முடைய நாகரிகச் சிதைவுக்கும், ஒழுக்கச் சிதைவுக்கும், பண்பாடு சீரழிந்து போவதற்கும் ஆனத்தொகை பெருகுவதற்கும் இந்தச் சினிமாதான் காரணம் என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. தணிக்கை போர்டர் இவ்விஷயத்தில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டி இருக்கிறது. வெறும் கதை வசனத்தைப் படித்துவிட்டு அனுமதிப்பது என்று இராமல், கதை, வசனம், நடப்பு, நடக்கும்போது அவர்கள் மக்கள் உள்ளத்திலே உண்டாகக் விரும்புகிற உணர்ச்சி இவைகளை எல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு படத்தைத் தணிக்கை செய்ய வேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சினிமாப் படங்களின் மூலமாக நல்ல கருத்துக்களை, உயர்ந்த அறிவை மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பதை நான் ஒப்புக்கொண்டாலும், அந்த முறையில் படங்கள் தயாரிக்கப்படுவது இல்லாத காரணத்தினால் இதிலே அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்பதாகச்

8th July 1957] [SRI R. Krishnasami Na'idu]

சொல்ல விரும்புகிறேன். நம் நாட்டு எதிர்கால மக்களின் ஒழுக்கம், பண்பாடு, நாகரிகம், கலாச்சாரம், எல்லாவற்றையும் வளர்க்கவோ, அழிக்கவோ கூடிய மிக முக்கியமான பிரசார சாதனமாக சினிமாப் படங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே நம்முடைய எதிர்காலம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்து இது விஷயத்தில் அமைச்சர் அவர்கள் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேலும் சினிமாத் தியேட்டர்களைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்வதற்கும் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யத்திற்கு என்னுடைய பெயரிலே உள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்தும், ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் அவர்களுடைய வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்தும் பேசுவதற்கு நான் முன்வந்துள்ளேன். 10-34 a.m.]

இன்றைக்கு பல முனை விற்பனை வரி இருப்பதன் காரணமாக அரசாங்கத்தின் வருமானம் பாதிக்கப்படுகிறது; பொது மக்களும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். பெரிய பெரிய வியாபாரிகளும் கொள்ளை லாபம் அடிப்பதற்குச் சாதகமாக இருக்கிறது; அதே சமயத்தில் சிறிய சிறிய வியாபாரிகளையும் தவறான பாதையில் இழுத்துச் செல்வதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது; அதே போன்று உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரி போட்டிருக்கிற காரணத்தினால் உணவுப் பொருள்களின் விலை ஏறுவதற்கும் காரணமாக இருக்கிறது; இவற்றையெல்லாம் இப்போது விளக்கிச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக சர்க்கரையின்பேரில் இப்போது போட்டு இருக்கக்கூடிய விற்பனை வரியை எடுத்துக்கொண்டால் சென்னை நகரத்தைப் பொறுத்த மட்டில் பல முனை விற்பனை வரி மாத்திரமல்ல. ஒரு ரூபாய்க்கு ஒரு அணா வீதம் எக்ஸ்ட்ரா டாக்ஸ் வேறு 14-4-56-ல் இருந்து போடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சென்னையில் மாத்திரம் 5 வாகன சர்க்கரை இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. அந்தச் சர்க்கரை ஆந்திராவில் இருந்தும், கான்டூரில் இருந்தும் இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. இங்கே இருக்கக்கூடிய ராயபுரம் ஸ்டேஷனிலும், சாஸ்ட் கொட்டகையிலுமே இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. நாள் ஒன்றுக்கு ஐந்து வாகன்கள் என்று சொன்னால் ஒரு வாகனில் 200 மூட்டைகள் வீதம் ஆயிரம் மூட்டைகள் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. ஒரு மூட்டைக்குச் சராசரி எட்டு ரூபாய் வைத்துக்கொண்டாலும் ஒரு நாள் ஒன்றுக்குச் சர்க்காருக்கு எட்டாயிரம் ரூபாய் வருமானம் வரவேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால் ஒரு மாதத்திற்கு இரண்டு லட்சத்து நாற்பது ஆயிரம் ரூபாய் சென்னை நகரத்தைப் பொறுத்தமட்டில் வரவேண்டும். அதுபோன்று வருகிறதா என்று நிச்சயமாக வரவில்லை என்பதை நான் சர்க்காருக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது எப்படி ஒளிக்கப்படுகிறதென்றால் பெரிய பெரிய வியாபாரிகள் எல்லாம் தப்பான பெயர்களில் வரவழைப்பது, வந்த சர்க்கரையை அங்கிருந்து கொண்டு அதிகாரிகளின் உதவியோடு பலபல சிறிய வியாபாரிகளின் பேரில் பொய்யாகப் போட்டு அப்புறப்படுத்தும் வியாபாரத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். இதனால் பொதுமக்களும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். சிறிய வியாபாரிகளும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். பெரிய வியாபாரிகள் இந்த டாக்கைக் கொடுக்காமல் எமாற்றி விடுவதால் அரசாங்கத்திற்கும் வருமானம் குறைந்துபோகிறது.

பல முனை விற்பனை வரியினால் சர்க்காருடைய வருமானம் எப்படியும் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதைச் சர்க்கார் பரிசீலனை செய்ய விரும்பினால் சென்னை நகரிலுள்ள இந்த இரண்டு ரயில்வே நிலையங்களில் மாத்திரம் வந்து இறங்குகின்ற சர்க்கரை மூட்டைகள் எத்தனை, அவை எங்கிருந்து வந்திருக்கின்றன, யார் பெயருக்கு வந்திருக்கின்றன, என்பன போன்ற சரியான தகவலைச் சேகரிக்க ஏற்பாடு செய்தால் நன்றாகத் தெரியும். இவற்றைக் கண்காணிக்க சர்க்கார் இப்போது அதிகமான அதிகாரிகளை

[Sri V. K. Kothandaraman] [8th July 1957]

போட்டிருக்கிறார்கள். அந்த அதிகாரிகளும் பெரிய வியாபாரிகளுக்கு எப்படி உபத்தையாக இருந்துவருகிறார்கள் என்பதும் தெரியவரும் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

இது மாத்திரமல்ல. இப்போது வெல்லத்திற்கு ஒரு முனை வரி இருக்கிறது. நூற்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் வரி விதிக்கப்படுகிறது. ஆனால், புளி, நாட்டுச் சர்க்கரை முதலியவற்றிற்கு பல முனை விற்பனை வரி தான் விதிக்கப்படுகிறது. இதனால் பெரிய வியாபாரிகள் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால், தங்களுக்கு வருகின்ற வெல்ல மூட்டைகளை எல்லாம் நாட்டு சர்க்கரை மூட்டையாக வைத்து, விற்கும்போதும் அப்படியே செய்து நூற்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் வரி கட்டுவதற்குப் பதிலாக, ஒரு ரூபாய் ஒன்பதனை கட்டி சர்க்காரை ஏமாற்றுகிறார்கள். இந்த முறையில் தவறுகள் நடக்கின்றன.

குறிப்பாக 1939-ம் ஆண்டில் விற்பனை வரியைக் கொண்டுவந்த போது ரூபாய்க்கு ஒரு தம்படி வீதம் வசூலித்தார்கள். ஒரு தம்படி கணக்கின்படியே வருஷம் ஒன்றுக்கு அரசாங்கத்திற்கு அப்போது மூன்று கோடி ரூபாய் வருமானம் வந்ததாகத் தெரிகிறது. ஒரு தம்படி விதிக்கப்பட்ட காலத்தில் விலைவாசிகள் எப்படி இருந்தன என்பது நமக்குத் தெரியும். இப்போது முன்பு இருந்த விலைவாசிக்கு நான்கு மடங்குக்கு மேல் உயர்ந்துவிட்டது. ஒரு தம்படி கணக்கின்படியே பார்த்தாலும் இப்போது நமக்கு, தற்கால விலைவாசிகளை அனுசரித்து 12 கோடி ரூபாய் வருமானம் வரவேண்டும். ஒரு தம்படி வரி என்றால் 12 கோடி வருமானம் வர வேண்டுமென்றால் மூன்று தம்படி வரி என்றால் 36 கோடி ரூபாய் வருமானம் வர வேண்டும். ஆந்திரா, கேரளம் இவை பிரிந்துவிட்டதன் காரணமாக மூன்றில் ஒரு பங்கு வருமானம் போய்விட்டது என்றாலும் 24 கோடி ரூபாய் வந்தாகவேண்டும். ஆனால் பத்து கோடி சில்லரை தான் வந்துகொண்டிருக்கிறது. இது பலமுனை வரியினால் ஏற்படுகிற விளைவு என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் தெரியும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதே போன்று உணவுப் பொருள்களைப் பொறுத்தவரையில் அதை பாங்கில் அடகு வைத்து பணம் கொடுக்கப்படுகிறது—விவசாயிகள் என்கிற பெயரில், நிலம் யார் பெயரில் இருக்கிறதோ அவர்களையே பெயரில் ஆயிரம் மூட்டை விளைவு என்று எடுத்துக்கொண்டால் பத்தாயிரம் மூட்டை விளைந்தது என்று பாங்கியில் அடகு வைத்து பணம் வாங்குகிறார்கள். அதற்கு Tax கிடையாது. இந்த மாதிரி எனக்குச் சொந்தமாக நிலம் இருக்கிறது என்று சொல்லி உணவுப் பொருள்களை பாங்கில் வைத்து எந்த விதமான Tax-ம் கொடுக்காமல் ஏமாற்றிக்கொண்டு வருகின்றனர். ஆகையினால் விவசாயிகளாக இருந்தாலும் கூட அவர்கள் பேரிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு வருமான வரி விதிப்பதாக இருந்தால் வியாபாரிகள் அதிகமாக பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். சர்க்காருடைய வருமானமும் அதிகரிக்கும் என்பதை நாம் பார்த்தாக வேண்டும். இந்த நிலைமையிலே இப்போது இதே போன்று பல முனை விற்பனை வரி இருப்பதால் இது பொதுமக்களைப் பாதிக்கிறது. சிறு வியாபாரிகளைப் பாதிக்கிறது. சர்க்காரினுடைய வருமானமும் பாதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே இந்தப் பல முனை விற்பனை வரியை மாற்றி ஒரு முனை வரியாகக் வேண்டும். அதிலும் உணவுப் பொருள்களின் மீதுள்ள விற்பனை வரியை பரிபூரணமாகத் தள்ளுபடி செய்ய வேண்டும் என்றுதான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சமீபத்தில் கேரளாவில் உணவுப் பொருள்களின் மீதுள்ள வரியை பரிபூரணமாகத் தள்ளுபடி செய்திருக்கிறார்கள். மற்ற பல பொருள்களின் மீது ஒரு முனை விற்பனை வரி போடுகிறார்கள். சமீபத்தில் மத்திய சர்க்கார் நிதி மந்திரி டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் அவர்கள் உணவுப் பொருள்கள் மீது விற்பனை வரி விதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று பேசி இருக்கிறார்கள் என்பதை எல்லோரும் அறிந்திருப்பார்கள். ஆகவே உணவுப் பொருள்கள் மீதுள்ள வரியை நீக்கவேண்டுமென்று எல்லோரும் கூறுகின்றனர். இந்த விற்பனை வரி முறைகளைப் பற்றி பரிசீலனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்காக டாக்டர் லோகநாதன் அவர்களை அரசாங்கம் நியமித்திருக்கிறது. அவருக்கு வியாபாரிகளுடைய குறைகள் எல்லாம்

8th July 1957] [Sri V. K. Kothandaraman]

தெரியாது என்றுதான் சொல்லுவேன். ஏற்கனவே இதற்கென்று சட்ட சபை அங்கத்தினர்கள் அடங்கிய Sales tax அட்வைஸரி கமிட்டி ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து இதுவரையிலும் எந்தவிதமான ஆலோசனையும் வரவில்லை என்று தெரிகிறது. தனிப்பட்ட அதிகாரியைப் போடுவதன் மூலம் பொது மக்களுடைய நிலைமையையும் மற்ற வியாபாரிகளுடைய நிலைமையையும் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. ஏற்கனவே எப்படி ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டதோ அதே போன்று வியாபாரிகளுடையவும், மற்றும் இருக்கக்கூடிய எல்லாக்கட்சிகளுடைய பிரதிநிதிகளும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் சேர்ந்த ஒரு கமிட்டியை அமைத்து பரிசீலனை செய்வதின் மூலமாகத்தான் இவைகளை எல்லாம் நாம் சரியான அறையில் புரிந்து கொள்ள முடியும். அப்போதுதான் இதைப் பற்றி ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வர முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதைப் பற்றி சொல்லுகின்ற நேரத்தில் “இதில் சர்க்காருக்கு மாத்திரம் பொறுப்பு அல்ல, எதிர்க் கட்சிக்காரர்களுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது” என்று சொல்லி தட்டிக் கழிக்கிற நேரத்தில் இன்றைக்கு கம்யூனிஸ்டுகள் எங்கே போகிறார்கள், என்ன பேசுகிறார்கள், எங்கே லெட்டர் அனுப்புகிறார்கள், எங்கே இருந்து லெட்டர் வருகிறது என்றெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிற C.I.D. இலாகாவை கொண்டு வர எல்லாம் சர்க்காரை எமாற்றிக்கொண்டு வரி கொடுக்காமல் இருக்கிறார்கள் என்பதையும், இதிலுள்ள அதிகாரிகள் என்னென்ன தவறான பாதைகளில் போகிறார்கள் என்பதையும் கண்டுபிடிக்க ஏன் உபயோகிக்கக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். ஆகவே இதில் கவனம் செலுத்தினால் அரசாங்கத்தை எமாற்றிப் பவர்களை கண்டுபிடிக்க முடியும் என்பதை இந்த நேரத்தில் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். அப்படியில்லை என்றால், மேலும் மேலும் விலைவாசி உயர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கும். வியாபாரிகளுடைய நிலைமையும் மோசமாகத்தான் இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதோடு இன்றைக்கு காய்கறிகளுக்கு விற்பனை வரி இல்லை என்று சொல்லுகிற நேரத்தில் வெங்காயம், வெற்றிலை போன்றவைகளுக்கு வரி போடாமல், வெள்ளைப் பூண்டு, பச்சை மிளகு, தேங்காய், இவைகளுக்கு வரி போடப்பட்டிருக்கிறது. வெங்காயத்திற்கும் வெள்ளைப்பூண்டிற்கும் பெரிய வித்தியாசம் இல்லை. இரண்டும் ஒரே விதத்தில்தான் சாகுபடியாகிறது. இரண்டும் அழுகும் தன்மையுடையதுதான். தேங்காயும் அழுகும் தன்மையுடையதுதான். ஆகவே இந்தப் பொருள்களின் மீதுள்ள வரியைக் கண்டிப்பாக தள்ளுபடி செய்ய வேண்டும். ஆகவே இம்மாதிரியான வரிகள் இருக்கக் கூடாது என்றும், இவைகளை உடனடியாகத் தள்ளுபடி செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI A. V. P. ASATHAMBI : அவைத் தலைவர் அவர்களே! 10-47
பொது விற்பனை வரியைப் பற்றி கொண்டு வந்த மான்ய கோரிக்கைகளை a.m.
முன் மொழிந்த கனம் தொழில் அமைச்சர் வெங்கட்ராமன் அவர்களை ஆதரித்து சிலர் பேசினார்கள். ஆனால் இந்த பக்கத்தில் இருக்கிற எங்களுடைய தோழர்கள் அதை எதிர்த்து ஒரு முனை வரியை கொண்டுவர வேண்டுமென்று பேசினார்கள்—இந்த மான்ய கோரிக்கையை முன் மொழிந்த கனம் மந்திரி அவர்கள் பேசுகிறபொழுது அவர்களிடையே திறமையை யெல்லாம் நமக்கு நன்றாக எடுத்துக்காட்டினார்கள்—இந்த சபையில் கேட்கப்படுகிற ஒவ்வொரு கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லவேண்டிய கடமை மந்திரிகளுக்கு உண்டு. அந்த மாதிரி எழுப்பப்படுகிற கேள்விகளுக்கு நேரடியான பதிலை சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தராவிட்டாலும் நாம் கேட்காத சில கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லுவார்கள். அதே போன்று கனம் வெங்கட்ராமன் அவர்கள்....

SRI R. CHIDAMBARA BHARATHI : Sir On a point of order கனம் மெம்பர் அவர்கள் Sales tax demand-ஐப் பற்றி பேசுகிறார்களா அல்லது மந்திரிகளைப் பற்றி பேசுகிறார்களா என்பதைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன்.

MR. SPEAKER : இதில் point of order-க்கு ஒன்றுமில்லை.

[8th July 1957]

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : நாம் கேட்காத கேள்விகளை கற்பனை செய்துகொண்டு அதற்கெல்லாம் பதிலளித்து தன்னுடைய திறமையை அதன் மூலம் நமக்கு காட்டினார். ஆனால் அவர் ரொம்பவும் திறமை யுள்ளவர் என்பது அவர் சொல்லாமலே நமக்குத் தெரியும். அவர் இந்த சட்ட சபைக்கு தேர்ந்து எடுக்கப்படவில்லை. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது டெல்லிக்கு —இவருடைய திறமையை அறிந்துதான் இங்கு எத்தனையோ பேர்கள் இருந்தும் இந்த இலாகாவை நடத்த இவர்தான் தேவை என்பதை அறிந்து காமராஜ் அவர்கள் தன்னுடைய மந்திரி சபையில் எடுத்துக் கொண்டார்கள். மேலும் இந்த விற்பனை வரியைப் பற்றியும் மற்ற வரிகளைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறபொழுது, ஒரு விஷயத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இந்த விற்பனை வரி என்பது உண்மையில் **turn-over tax** என்பதுதான் பொருத்து மானது **sales tax** என்பது பொருத்தமல்ல. பொதுவாக இந்த வரியானது எந்த காலத்தில் போட வேண்டியது என்பதை பற்றி எண்ணி பார்க்கிற பொழுது இதெல்லாம் நேருக்கடியான நேரத்தில், யுத்த காலத்தில், பணம் திரட்ட முடியாத நேரத்தில் அவசர உதவியாக இம்மாதிரி வரிகளை போடவேண்டும். அதே போல் மது விலக்கு திட்டத்தை கொண்டுவந்த போது அதில் கிடைத்துக் கொண்டிருந்த வருமானத்தை சரிகட்டு வதற்காக இந்த வரியை போட்டார்கள். இப்போது அது உணவுப் பொருள்களின் மீதும் விதிக்கக் கூடிய நிலைமையில் வந்து விட்டது. இப்போது உடனடியாக மூன்று காரியங்களில் ஒன்றை அரசாங்கம் செய்யவேண்டும் —இந்த வரியை அடியோடு நீக்க வேண்டும் என்பது ஒன்று, அடியோடு முடியாவிட்டாலும் ஒரு முனை விற்பனை வரியாவது உடனடி கொண்டு வர வேண்டும் இரண்டு, அதுவும் முடியாவிட்டால் உணவுப் பொருள்களை பொருத்த வரையிலாவது இந்த வரிகளை நீக்கவேண்டும் என்பது மூன்று.

இதிலே சர்க்கார் எதைச் செய்கிறதோ, அதை அவர்களின் கையில் நாம் விட்டு விடவேண்டியதுதான். என்னென்ன விஷயங்களை நாங்கள் சொல்ல வேண்டுமோ அவைகளைச் சொல்லி விளக்க வேண்டியது எங்கள் கடமை. ஏனென்றால் நாங்கள் மக்களிடம் சொல்லலாம் இன்னின்னமாதிரி செய்யுங்கள் என்று நாங்கள் சொன்னோம்; அவர்கள், செய்கிறார்களோ இல்லையோ அதை நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்வதுதான் எங்கள் வேலையாய் இருக்க முடியுமே தவிர நாங்கள் வேறு ஒன்றும் செய்வதற்கு இல்லை. இந்த விற்பனை வரி இந்த நாட்டிலுள்ள பணக்காரர்களை மாத்திரம் பாதிக்கக் கூடியதாய் இருந்தால் நாங்கள் வாயைத் திறக்க மாட்டோம். ஆனால் இது பணக்காரர்களை பாதிப்பதாய் இல்லை. ஆனால், பணக்காரர்கள் இந்த வரியை சர்க்காருக்கு வசூலித்துக் கொடுக்கும் ஏஜெண்டுகள் மாதிரி இருக்கிறார்கள். ஏழை மக்கள், தொழிலாளர்கள், அன்றாடம் கூலி வேலை செய்து பிழைக்கிறவர்கள் தான் இந்த வரியினால் மிகவும் கஷ்டப் படுகிறார்கள். இந்த விற்பனை வரி.....

SRI S. LAZAR : On a point of order, Sir, வரவு செலவுத் திட்டம் சமர்ப்பிக்கப் பட்டபோது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பாக அதை வரவேற்றுர்கள். இப்பொழுது அதே கழகத்தின் சார்பாக பேசக் கூடிய அங்கத்தினர் இப்பொழுது இந்த மான்யத்தை ஆதரிக்கிறாரா அல்லது எதிர்க்கிறாரா என்று தெரிவிக்க வில்லை.

MR. SPEAKER : This is not a point of order.

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : இந்த விற்பனை வரி சாதாரண பொது மக்களைப் பாதிக்கக் கூடிய பொருள்களின் மீது இருப்பதால், அப்பொருள்களின் விலைவாசி உயர்கிற காரணத்தால் அவைகளின் மேல் உள்ள வரியை நீக்கவேண்டும். இந்த விற்பனை வரிக்குப் பதிலாக, புதிய வரிகள் ஏதாவது போடுவதற்கு வழி இருக்கிறதா என்பதை ஆலோசிக்க வேண்டும். இந்த விற்பனை வரி மதுவிலக்கினால்தான் வந்தது. ஆனால் மதுவிலக்கினால் வரக் கூடிய நஷ்டம் என்ன அதற்குப் பதிலாக அந்த நஷ்டத்தை ஈடுகட்டுவதற்கு பணக்காரர்களையே பாதிக்கக் கூடிய அளவில் வேறு

8th July 1957] [Sri A. V. P. Asaithambi]

ஏதாவது வரி விதிக்க முடியுமா என்று அமைச்சர்களோ அல்லது மற்றவர்களோ யோசித்து ஒரு திட்டம் கொண்டு வரவேண்டும். இந்த மதுவிலக்கு காரணமாக சர்க்காருக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டம் 18 கோடி ரூபாய். இந்த 18 கோடி ரூபாய் சர்க்காருக்கு நஷ்டமானதை ஈடுகட்ட இந்த வரியைப் போட்டார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் அந்த 18 கோடி ரூபாய் நஷ்டத்தை ஈடுகட்ட என்ன செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்றால் பொது மக்களின் நன்மைக்கு, ஏழைத் தொழிலாளர்களின் நன்மைக்காக, மிகவும் கஷ்டப்படும் ஏழைகளின் நன்மைக்காக மதுவிலக்குச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது என்று சொல்லி அதன் பயனாக ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை ஈடுகட்ட இந்த விற்பனை வரி போடப்பட்டு இந்த விற்பனை வரியே இவ்வேழைகளைக் கொல்லக் கூடிய அளவில் இருக்கிறது. எனவே நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், இந்த விற்பனை வரியை நீக்கி விட்டு வேறு ஏதாவது வரியைப் போடுங்கள். மூன்று, கள்ளுக்கடைகள் மூலம் சர்க்காருக்கு 18 கோடி ரூபாய் வருமானம் வந்தது. இந்த நாட்டிலுள்ள பெரிய ஹோட்டல்களை மூன்று அல்லது நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்து அவைகளை எலத்திட்டத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தால் கள்ளுக்கடைகள் மூலம் அரசாங்கத்திற்குக் கிடைத்த வருமானத்தை விட இந்த ஹோட்டல்கள், இந்த காப்பிக்கடைகள் மூலம் அரசாங்கத்திற்கு கிடைக்கும் வருமானம் அதிகமாக இருக்கும். என்னால் இருக்கிறது. எனவே நான் சொல்லி இன்று நல்ல லாபகரமான விதத்தில் நடைபெறுகின்றன. உதாரணமாக ஒரு பெரிய ஹோட்டலை எடுத்துக் கொள்வோம். அந்த ஹோட்டலுக்கு உள்ள லைசென்ஸ் டெண்டர் முறையிலோ எல் முறையிலோ கொடுக்கப்படவேண்டும். அந்த முறையில் கொண்டு வந்தால் அது ஏழைகளைப் பாதிக்காது, அதனால் விலை ஏறி விடுமே என்று சொல்ல முடியாது. டி. டி. கிருஷ்ண மாச்சாரியார் காப்பிக்கும், தேயிலைக்கும் வரியைச் சற்று உயர்த்தி விட்டார் என்று அறிந்தவுடனே ஹோட்டல்களில் காப்பிக்கும், டீக்கும் உள்ள விலை உயர்த்தப் பட்டது. நான் சொல்லியபடி செய்தால் அப்படி வராது. உதாரணமாக, ரெயில்வே ஸ்டேஷன் காப்பி ஹோட்டல்களை எடுத்துக் கொண்டால் இந்த ஹோட்டலிலிருந்து மாதமொன்றுக்கு 1,000 ரூபாய், 1,500 ரூபாய்க்கு மேல் வாடகை வசூலிக்கப்படுகிறது. அக்கடைகளில் உள்ள விலைகள் வெளியே உள்ள கடைகளில் உள்ள விலையைப் போலவே இறுக்கிறது. அந்தமாதிரி எல் முறைக்கு கொண்டுவந்து அந்த ரூபாயை வசூலிக்க நாம் பாடு படவேண்டும். அடுத்தபடி, பத்திரிகைகளை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் வருகிற விளம்பரத்திற்கு தன் வரி போடலாம். விளம்பரத்தின் மூலம் லட்சம், லட்சமாக ரூபாய் வருமானம் பெருகிற பத்திரிகைகள் நம் நாட்டில் இருக்கின்றன. விளம்பரம் வாங்கிக் கொடுப்பவர்களுக்கு 20 சத வீதமும், 25 சத வீதமும் கமிஷன் கொடுக்கிறார்கள். பெரிய பத்திரிகைகளை கணக்கெடுத்து, குறிப்பாக ஆடிட் பிரோவில் சேர்ந்திருக்கிற பத்திரிகைகளை கணக்கெடுத்து ஒவ்வொரு விளம்பரத்திற்கும் 25 சத வீதம் விளம்பர வரி போடவேண்டும். அந்த அளவிற்கு சர்க்கார் வரி போட்டு பணம் வசூலித்தால் இந்த மது விலக்கினால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை ஈடு கட்ட முடியும். அப்பொழுது விற்பனை வரி தேவையில்லை. அப்படிச் செய்ய வேண்டும். இந்த விற்பனை வரி என்பது அவசர காலத்தில் போட வேண்டியதாகும். யுத்த காலத்தில் “எக்ஸ்ஸஸ் ப்ராபிட் டாக்ஸ்” (Excess profit tax) போட்டார்கள். யுத்தம் முடிந்த பிறகு அந்த வரி எடுக்கப்பட்டது. மதுவிலக்கினால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை ஈடுகட்ட இந்த விற்பனை வரி போடப்பட்டது. நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், இந்த உணவுப் பொருள்களின் மேல் உள்ள வரியை எடுத்து விட்டு புத்தகத்தின் மீது வரி போடலாம். நாணம் ஒரு புத்தக எழுப்பாரிதான். இருந்தபோதிலும் சொல்கிறேன். அடுத்தது, “என்டெர்டெயின்மென்ட் டாக்ஸ்.” அதற்கு வேண்டி நாங்கள் வக்காலத்து வாங்கிப் பேசுவோம் என்று நினைக்க வேண்டாம். நாங்களும் தான் வரி கொடுக்கிறோம். சினிமாவிற்கு வசனம் எழுதுகிறவர்கள் என்றால் கேவலம் அல்ல. தேர்தல் காலத்தில் சினிமாதான் எங்கிரிஸ் கூச்சிக்கு வேண்டியிருந்தது. அந்த வரியைக் கட்டுவதில் எங்களுக்கு எதிர்ப்பு இல்லை. மந்திரிகளும் சினிமா பார்க்கிறார்கள். அவர்கள்

[Sri A. V. P. Asaithambi] [8th July 1957]

வேண்டுமானால் இலவசமாகப் போகலாம். சினிமாவில் ஆபாசம் இருக்கிறது என்கிறார்கள். சினிமாவில் இருக்கிற ஆபாசங்களை நாங்களும் கண்டிக்கிறோம். கோவில்களில் சுற்றியிருக்கிற சிலைகளில் கூட எவ்வளவோ ஆபாசம் இருக்கிறது. ஆகவே, ஏழைகளின் மீது சர்க்கார் வரி விதிக்காமல் இப்போழுது இருக்கும் கொள்கையை மாற்றி விட்டு, உணவுப் பொருள்களின் மீதுள்ள வரியை உடனே எடுத்து விட்டு படிப்படியாக இந்த விற்பனை வரியையே அடியோடு நீக்கி விட்டு வேறு வரிகளை விதிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

10-57
க.ம.

SRI R. CHIDAMBARA BHARATHI: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தொழில் அமைச்சரவர்களின் டிமான்டை நான் வரவேற்று பேச விரும்புகிறேன். அப்படி வரவேற்றுப் பேசும்போதும், சிலவிஷயங்களைச் சொல்ல விரும்பும்போதும் என் மனதில் தோன்றும் ஒரு உணர்ச்சியை இங்கு நான் சொல்லிக்கொள்வது எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வதாய் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். இங்கு பேசிய சில நண்பர்கள் உழவிற்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்று கூறினார்கள். உழவிற்கும், தொழிலுக்கும் எழுத்தில் எழுதி வந்தனை செய்யப் போகிறார்களா என்று கேட்கிறேன்? அல்லது நாட்டில் இருக்கும் மக்கள் நல்ல முறையில் வாழ, அவர்கள் செம்மையாக வாழ உதவி செய்யப் போகிறார்களா என்பது சந்தேகமாய் இருக்கிறது. அதற்கு காரணம் என்னவென்றால், வரியின் கொள்கையை சிலர் ஆட்சேபிக்கிறார்கள். வரி போடுவது பணக்காரர்களுக்கு மாத்திரமாய் இருந்தால் நாங்கள் ஆட்சேபிக்க மாட்டோம் என்கிறார்கள். நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் முதல் நாள் பேசிய பேச்சில் பணக்காரர்களின் மேல்தான் வரி சுமை கூடுதல் இருக்கிறது என்றும் ஏழைகளின் மேல் போடப்படும் வரி மிகவும் குறைவு என்றும் விளக்கமாக கூறியிருந்தார்கள். அதை அப்படியே எதிர்க்கும்போது ஏற்படும் உணர்ச்சி என்னவென்றால், வெள்ளரித் தோட்டத்தில் விக்கிரமதித்தன் கதை தான் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. வெள்ளரித் தோட்டத்தில் பேசினால் கருணை ஏற்படும், நல்ல உணர்ச்சி ஏற்படும், வெள்ளப் பெருக்கெடுத்தோடும் நியாய முடிவாய் இருக்கும். ஆனால், வீட்டிற்குச் சென்றால் அல்பத்தன் வந்து விடும் என்று ஒரு கதை உண்டு. அது சரித்திரமா, புராணமா என்பதைப் பற்றி நான் கூறவில்லை. எனக்கு அதைப்பற்றி கவலை கிடையாது. நான் இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்று கேட்டால் சட்டசபைக்கு வரும்போது ஒரு பேச்சு, சட்டசபைக்கு வெளியில் சென்றால் வேறு விதமான பேச்சு என்று பேசுகிறார்கள் சில அங்கத்தினர்கள். நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு வரி போடுவது மிகவும் முக்கியமானதாகும். வரி இல்லாவிட்டால் ஒன்றும் நடக்காது. அது மாத்திரமல்ல. எந்த கூட்டம் நடைபெற்றாலும், வெள்ளியையும், உள்வையும், கிராம அதிகாரிகளுக்கு சம்பளம் உயர்த்தப் படவேண்டும், என். ஜி. ஒக்களுக்கு சம்பள உயர்வு வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். மதுவிலக்குச் சட்டம் கொண்டு வந்த போது அதனால் ஏற்படுகிற நஷ்டத்தை ஈடுகட்ட ராஜாஜி இந்த விற்பனை வரியைக் கொண்டு வந்தார்கள் என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது அதை எடுக்க வேண்டும், அப்பொழுது உள்ளதை விட இப்பொழுது வருமானம் கூடுதல் வருகிறதே; அந்த நஷ்டத்தை ஈடுகட்டியதோடு கூடுதல் வரி வசூலிக்கிறார்களே என்றும் சொல்லப்பட்டது. நான் கேட்கிறேன், 1937-ல் கொடுக்கப்பட்ட சம்பளமா இன்று சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்குக் கொடுக்கப் படுகிறது. அதை சிந்தித்துப் பார்க்க மறுக்கிறார்கள். வரி போடுவதின் அடிப்படையை யாரும் ஆட்சேபிக்கமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இன்றையதினம் நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கான காரியங்களை ஆலோசிக்கும்போது, நம் நாடு முன்னேற்றம் அடைய, அதற்கான கொள்கைகளை யோசிக்கும்போது, இன்றைய தினம் வரிக்காக கேட்கப்பட்டிருக்கும், இச்சட்டசபையைக் கேட்டிருக்கும் அந்த டிமாண்ட் மிகவும் நியாயமானதே. எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாய், உள்ளன்போடு, நாட்டின் மீது நல்ல உணர்ச்சியோடு, நம்மை தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பியிருக்கும் மக்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு தான் நமது சர்க்கார் இயங்கி வருகிறது. அது, வெள்ளரித் தோட்டத்தில் உள்ள

8th July 1957] [Sri R. Chidambara Bharathi]

விக்கிரமாதித்தன் கதை போல் இருக்குமானால் அதை நிச்சயம் ஒப்புக் கொள்வார்கள், மக்கள்; அதை மறுக்க மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். காரணம் என்னவென்றால், வரி கோடிக்கணக்கில் இருக்கிறது. அதற்கு ஏற்படும் செலவும் “டிமாண்டில்” கேட்கப்படுகிறது. அது அநேகமாக 100-க்கு 5 சத விதத்திற்கும் குறைவாகத் தான் இருக்கிறது. கணக்குப் பார்த்தால் தெரியும். 95 பங்கு வசூல் செய்வதற்கு முற்படுகிறார்கள். பேசியவர்களின் சிலர் இவ்வளவு வரி போடுவது அக்கிரமம், அநியாயம் என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். வெள்ளைப் பூண்டிற்கும் வெங்காயத் திற்கும் வித்தியாச மில்லை என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். பார்த்தால் பேசுவது அழகாக இருக்குமாம். மனிதர்களாக பிற்கிறவர்கள் இறப்பது நிச்சயம். சிக்கிரம் இறப்பவர்கள் யார், நாள் சென்று இறப்பவர்கள் யார் என்று டாக்டர் கூறக்கூடும். வெங்காயம் சிக்கிரமாக அழுகும். அதற்காகத் தான் அதற்கு வரி வேண்டிய தில்லை. வெள்ளைப்பூண்டுக்கு வரி விதிப்பது நியாயம். வெள்ளைப் பூண்டு வெகு சிக்கிரம் அழுகக்கூடிய பொருள் அல்ல. வெங்காயம் சிக்கிரம் அழுகக்கூடிய பொருள்.

மொத்தமாக பட்ஜெட் விவாதத்தின் போது வரிக் கொள்கையைப் பற்றி பேசும் பொழுது கருணைக் கிழங்கு மீது வரியை எடுத்துவிடவேண்டும், உருளைக் கிழங்குமீது வரி இல்லாமல் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். கருணைக் கிழங்கு வெகு சிக்கிரமாக அழுகும் பொருள் அல்ல. பார்ப்பப் போனால் அதில் பெரிய பகுதி வரி இல்லாமலேயேதான் மக்கள் சாப்பிட்டு விடுகிறார்கள். மொத்தத்தில் இவ்வளவு ரூபாய்க்கு மேல் வியாபாரம் செய்பவர்களுக்குத்தான் வரி உண்டு என்று சர்க்கார் நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். ரூபாய் 10,000-க்கு குறைந்து வியாபாரம் செய்கிறவர்கள் இந்த வரி விதிப்பின்கீழ் கட்டுப்படமாட்டார்கள். ரூபாய் 7,500-க்கு மேல் வியாபாரம் செய்பவர்கள் வருஷத்திற்கு ரூபாய் ஆறு லைசென்ஸுக்காகக் கொடுக்கிறார்கள். ரூபாய் 10,000-க்கு மேல் வியாபாரம் செய்பவர்கள்தான் வரி கொடுக்கிறார்கள். அம்மாதிரி கருணைக் கிழங்கு மட்டும் வியாபாரம் செய்பவர்கள் நம் தமிழ் நாட்டில் கிடையவே கிடையாது. பல் கிழங்குகளுடன் சேர்த்து கருணைக் கிழங்கையும் வியாபாரம் செய்யும் மொத்த வியாபாரிகள் வெகு சிலர்தான் இருப்பார்களே தவிர, சில்லரை வியாபாரிகள் அநேகமாக லைசென்ஸ் கட்டுமபடியான அளவுக்கு வியாபாரம் செய்பவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். ஆகையால் கருணைக் கிழங்குக்கு வரி கொடுப்பவர்கள் ஏழைகள் அல்ல, பணக்காரர்கள்தான் என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் தெரிந்து கொண்டிருக்க முடியும்.

அடுத்தபடியாக, சில கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசும்பொழுது அழகான பதங்களை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். வியாபாரிகள் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறார்கள், சாமான்களைப் பதுக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் கூறப்பட்டது. ஆனால் அதே சமயத்தில் வியாபாரிகள் நல்லவர்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள். பலகட்ட வரியை எடுத்துவிட்டு ஒருமுனை வரியைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று வாதிக்கும்பொழுது, வியாபாரிகளைப் போன்று நல்லவர்கள் இல்லை, அவர்கள் ஒழுங்காக கணக்குகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லுவதில் அர்த்த மில்லை. நாங்கள் எப்பொழுதுமே வியாபாரிகளை நல்லவர்கள் என்று மதிக்கின்றோம். பால் இருக்கும் வரையிலே பசுவின் கன்றுக்கு பால் வார்ப்பது எவ்வளவு முக்கியமும் நியாயமுமான கடமையோ, அதே போன்று வியாபாரிகளிடமிருந்து வரி வசூலித்து பிரஜைகளுக்கு நன்மை செய்வதில் தவறு இல்லை என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். ஒரு முறை வியாபாரிகள் பதுக்கிறவர்கள் என்றும், அதே சமயத்தில் வியாபாரிகளைப்போல் நல்லவர்கள் கிடையாது என்றும் சொல்லுவதில் அர்த்தமில்லை. நான் வியாபாரிகளக்காக வக்காலத்து வாங்கி பேசுவதாகக் கருதவேண்டாம். வியாபாரிகளின் உணர்ச்சியும் அதுதான்.

சில்லரை வியாபாரிகளில் வெற்றிலை வியாபாரிகள் தான் அதிகம். வெற்றிலை கடைகளில் மலைபழம், எலுமிச்சம் பழம் இம்மாதிரி சாமான்கள் இருக்கின்றன. இவர்கள் 7,500 ரூபாய்க்கு மேற்பட்டு வியாபாரம் செய்ய

[Sri R. Chidambara Bharathi] [8th July 1957]

வர்களாய் இருந்தால் ரூபாய் ஆறுதான் லைசென்ஸ் கட்டணமாக கட்ட வேண்டியிருக்கும். இவர்களுக்கு விற்பனை வரி கிடையாது. ஒரு நண்பர் பேசும்போது 20,000 ரூபாய்க்கு மேற்பட்டு வியாபாரம் செய்பவர்களுக்குத் தான் வரி விதிக்கவேண்டுமென்று கூறினார். ரூபாய் 10,000-க்கு மேல் வியாபாரம் செய்பவர்கள்தான் பணக்காரர்கள். வரி விதிப்பிலிருந்து விலை களிக்கும் முன்பாக அது யாரை பாதிக்கும், யாருக்கு சிரமத்தை உண்டாக்கும் என்பதைப் பற்றி சிந்திக்கவேண்டும். இப்படிச் சொல்லும் நண்பர்கள் பணக்காரர்களுக்கு கருணை காட்டுகிறார்களா அல்லது ஏழைகளுக்கு கருணை காட்டுகிறார்களா என்பது தெரியவில்லை. ரூபாய் 10,000-க்கு மேல் வியாபாரம் செய்பவர்கள் சில்லரை வியாபாரிகளாக இருப்பார்களா என்பதை கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ரூபாய்க்கு இரண்டு அணை, நான்கு அணை லாபம் சம்பாதித்து வருஷத்திற்கு 20,000 ரூபாய்க்கு விற்பவர்கள்தான் வரி கொடுக்கிறார்கள். ரூபாய்க்கு 20,000-க்கு விற்பவர்கள் எவ்வளவு தூரம் பணம் புடைத்தவர்களாக இருக்க வேண்டும், எவ்வளவு முதலீடு செய்திருப்பார்கள் என்பதை கணம் சக அங்கத்தினர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வெற்றிலைக்கு சென்ற தடவைதான் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது நியாயம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். சர்க்காரும், சர்க்காரைச் சார்ந்த நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு உதவும் சட்டசபை அங்கத்தினர்களும் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். வெற்றிலைக்கு வரியிலிருந்து விலக்கு அளிப்பதினால், வெற்றிலை வாங்கி உபயோகப்படுத்துகிறவர்களுக்கு பலன் இருக்கிறதா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். வரி இருந்த காலத்தில் விற்பனைக்கு ஆறு, ஏழு வெற்றிலைகள் கிடைத்தன கிராமங்களில். அப்பொழுது நான்கு, ஐந்து அணுவுக்கு விற்பனை வெற்றிலையை இப்பொழுது ஆறு, எட்டு அணை கொடுத்து வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. காலப் போக்கை காரணமாகக் காட்டுகிறார்கள் வியாபாரிகள். இந்திலேயில் வெற்றிலை கொடிக்கால் வைத்து உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்காவது இந்த வரி விலக்கிலிருந்து நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்றால் நன்மை ஏற்படவில்லை. வரியை எடுக்க முற்படும் முன்னால், வரி விதிப்பினால் ஏழை மக்கள் பாதிக்கப்படுகின்றார்களா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஏதோ ஒன்று, இரண்டு “ஐட்டங்கள்” வேண்டுமானால் அம்மாதிரி இருக்குமே ஒழிய, மற்றபடி மிகுந்த இனங்கள் ஏழைகளை பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்காது. என்னுடைய பேச்சை பத்து நிமிடங்களில் முடிப்பதற்கு நான் கடைம்பு பட்டிருப்பதால், இந்த விஷயத்தை விவரமாக விளக்குவதற்கு வசதி இல்லை. நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், மிகுதியாக உள்ள சாமான்கள் மீது நியாயமான வரி விதிக்கப்பட்டிருப்பது விளங்கும். வரியை எடுக்க காரணம் காட்டுமபொழுது உற்பத்தி செய்பவர்களுக்கும், வாங்குகிறவர்களுக்கும் லாபம் இருக்கிறதா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். வரியை எடுப்பதினால் வாங்குவோருக்கு நன்மை இருக்கிறதா என்பதை ஆலோசித்து வரியை எடுப்பதற்கு கிளர்ச்சி செய்யவேண்டும், அரசாங்கத்திற்கு யோசனை கூறவேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டு, இந்த மான்யத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

11-08
a.m.

* SRI G. ANNAMALAI MUTHURAJA: கணம் சபாநாயகர் அவர்களே, விற்பனை வரி சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். பெரிய வியாபாரிகள், வருஷத்திற்கு 20,000 ரூபாய்க்கு வியாபாரம் செய்யக் கூடியவர்கள் விற்பனை வரி கொடுக்கிறார்கள். கணக்குகளை அவர்கள் சரிவர வைத்துக்கொள்ளாததற்குக் காரணம் ஒருமுனை வரியைப் போடாததுதான். ஒருமுனை வரி விதித்தால் அவர்கள் கணக்குகளை நல்ல முறையில் நேர்மையாக வைத்துக் கொள்ளுவார்கள் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன். மேலும் சில வியாபாரிகள் கணக்கு சரிவர வைத்துக்கொள்ளாததற்குக் காரணம் அவர்கள் வியாபார முறையில் கடைகள் வைத்து வியாபாரம் செய்யாமல், அவர்களில் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு சந்தைகளுக்குக்கொண்டு போய் வியாபாரம் செய்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் கணக்குகளை நேரில் பார்த்து கணக்கு மூலமாக வரி வசூல் செய்வதற்கு சரிவர ஆதாரம் கிடையாது.

8th July 1957] [Sri G. Annamalai Muthuraja]

அவர்கள் வியாபாரம் செய்வதற்கு ஒரு இடம் வைத்துக்கொள்ளாததால் கணக்குகளைப் பார்ப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடையாது. பெரிய மில் முதலாளிகள் நெல்லை கொள்முதல் செய்து அந்த இடத்திலேயே பெரிய வியாபாரிகளுக்கு மொத்தமாக விற்கும் பொழுது, கணக்கை நேர்மையாக எடுத்து ஒரு முனை வரி விதித்து வசூல் செய்தால், சர்க்காருக்கு அதிக நஷ்டம் ஏற்படாது. அதனால் பலவித நன்மைகள் விளையும். வியாபாரிகளும் நல்ல முறையிலே நேர்மையான வகையிலே கணக்கு வைத்துக் கொடுப்பார்கள் என்று நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

அதோடு கூட, சில பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியை எடுத்துவிட்டார்கள். எடுத்துவிட்டாலுங்கூட சில பேர் வியாபாரிகளிடத்திலே கணக்குக் கேட்டு பாரக்கும்போது காட்டவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. விற்பனை வரியை எடுத்ததற்கும், ஆபீசிலே கணக்குகளைக் கொண்டுபோய்க் காண்பிக்க வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதற்கும் எந்தவிதமான பொருத்தமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. விற்பனை வரியை சில பொருள்களுக்கு எதற்காக எடுத்தார்கள்? அவர்களிடத்திலே கணக்கு கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டால், விற்பனை வரியை எடுத்ததன் அர்த்தம் என்னவென்றே தெரியவில்லை.

அப்படித்தான் கணக்குக் கேட்கிறார்களே, அந்தக் கணக்கை வியாபாரம் செய்யும் இடத்தில் பார்ப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறார்களா? இல்லை. மேலும் சந்தேகப்பட்டால் வியாபாரிகளுடைய வீட்டுக்கே சென்று விடுகிறார்கள். வீட்டுக்குப் போய் கணக்கைச் சோதிப்பதோடு, அவர்களிடத்திலிருக்கும் கையிருப்பு ரூபாய்களைச் சோதிப்பதற்காக இரும்புப்பெட்டியை முதற்கொண்டு திறந்து காண்பிக்கச் சொல்கிறார்கள். இம்மாதிரியான நிர்ப்பந்தங்கள் சில வியாபாரிகளுக்கு ஏற்படுகின்றன. அப்படிச் செய்வது நியாயம் இல்லை என்று நான் கருதுகின்றேன். வியாபாரம் செய்யும் இடத்தில்தான் கணக்கு இருக்கும். அங்குதான் விசாரித்து விவரம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியில்லாமல் அதிகாரிகள் வியாபாரிகளுடைய வீட்டுக்குச் சென்று குடித்தனம் செய்யும் பெண்பிள்ளைகள் இருக்கும் இடங்களுக்கு வந்து, கணக்குகளைப் பார்ப்பது சரியல்ல என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

பழ வியாபாரம் சம்பந்தமாகக் கணக்குக் கேட்பதும் கூடாது. அதைத் தவிர்க்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

* SRI T. S. RAMASWAMY PILLAI: சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒருசில வார்த்தைகள் பேச ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக தமாஷா வரி, betting tax-ஐப் பற்றி பேசி, இப்பொழுது உடனடியாக ஜனங்களைப் பாதிக்கக்கூடிய, உணவு தானியங்கள் மீதுள்ள வரியைப்பற்றி பேசாமல் இருந்துவிடுவது உசிதம் அல்ல என்பதற்காக, சர்க்காருடைய கவனத்தை வேறுவிதமாகத் திருப்பவேண்டும் என்ற காரணத்திற்காக நான் ஒருசில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். விற்பனை வரி, அதிலும் முக்கியமாக உணவுத் தானியங்கள் மீதுள்ள விற்பனை வரியிலிருந்து எத்தனை கோடி ரூபாய் வருமானம் வந்த போதினுங்கூட, அது ஏழை பாமரர்களைப் பாதிக்கக் கூடியது என்று இதற்கு முன்னால் நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இந்தச் சபைத் தலைவரும் நிதி அமைச்சருமான நண்பர் கனம் ஸ்ரீ சபாநாயகம் அவர்கள் பதில் உரையில் குறிப்பிட்டபோது சில கணக்குகளைத்தெரிவித்தார். அதிலே, 80 சதமானம் உள்ள கிராம மக்கள் இதைக் கொடுக்கவில்லை என்றும், 20 சதமானம் உள்ள நகரவாழ் மக்கள் இதைக் கொடுக்கிறார்கள் என்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டபோது நான் ஆச்சரியத்தை அடைந்தேன். உணவுத் தானியங்கள் மீதுள்ள விற்பனை வரி முக்கியமாக இந்த நாட்டிலுள்ள குடிசைவாழ் மக்களை, பாமர மக்களைத்தான் அதிகமாகப் பாதிக்கிறது என்று நான் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

11-12
a.m.

[Sri T. S. Ramaswamy Pillai] [8th July 1957]

விற்பனை வரி, விவசாயத் தொழிலாளிகளும் அதாவது, ஒவ்வொரு உணவுத் தானியத்தையும் உற்பத்தி செய்கிறார்களே, அவர்களும் கூட அரிசியையோ மற்ற உணவு தானியங்களையோ வாங்க வேண்டுமென்றால், அவர்களும் விற்பனை வரியைக் கொடுத்துத்தான் வாங்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். உதாரணத்திற்காக சொல்கிறேன்—கன்னியா குமரி ஜில்லாவில் மாதிரமல்ல, கோயமுத்தூர், நூரை, ஆகிய எந்த ஜில்லாவிலாகட்டும், எந்த தானியங்களை உற்பத்தி செய்தாலும் சரி, உற்பத்தி செய்யக் கூடிய தொழிலாளர்—அவர்கள் ஹரிஜனத் தொழிலாளர்களாக இருந்தாலும் சரி, இதர தொழிலாளர்களாக இருந்தாலும் சரி, விவசாயத் தோழர்கள்—அறுவடை காலத்தைத் தவிர மற்ற காலங்களில், அதாவது களை எடுத்தல், நாற்று நடுதல் ஆகிய வேலைக்குக் கூலியாக காசு வாங்குகிறார்கள். அந்தக் காசைக் கொண்டு, அவர்கள் அரிசியோ வேறு தானியங்களோ விலைக்கு வாங்குகிறார்கள். அவ்வாறு வாங்கும்போது அவர்களும் ஓரளவு விற்பனை வரியைக் கொடுத்துத்தான் வாங்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. இந்த நாட்டிலே பல் பட்சக்கணக்கான கிராமங்களிலே உறையும் பாமரர்கள் மீது இத்தகைய வரியைச் சமத்துவது என்பது சமதர்ம பாணியிலுள்ள ஒரு சமுதாயத்தை அமைப்போம் என்ற லட்சியத்திற்குப் பொருத்தமானது அல்ல என்று நான் மிகப் பணிவுடன் கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அது மட்டும் அல்ல. வேறு எந்த ராஜ்யத்திலும் கூட—கேரள ராஜ்யத் தோடு நான் ஒப்பிட விரும்பவில்லை—வங்காளம், பீகார், ஒரிஸ்ஸா, மத்திய பாரதம், பம்பாய் ஆகிய எந்த ராஜ்யத்திலும் கூட—ஆந்திரத்தையும் மைசூரையும் தவிர—உணவுத் தானியங்கள் மீது விற்பனை வரி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படியிருந்தும், நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மட்டும் ஏன் விற்பனை வரி இருக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

அது மட்டும் அல்ல. நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது, “கேரளத்தில் ஒரு தலைக்குள்ள வருமானம் (per capital income) ரூபாய் 357 ஆக இருக்கும்போது, நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே ரூ. 311 ஆகத்தான் இருக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார். ஆகையால்தான் நான் காதல்கிறேன்—அங்கு உணவு தானியங்கள் மீது விற்பனை வரி விதிக்கப்படவில்லை. இங்கிருந்து கேரளாவோடு சேர்ந்துள்ள மலபார் ஜில்லாவிலே ஏற்கெனவே விதிக்கப்பட்டிருந்த வரியைக் கூட அவர்கள் எடுத்துவிட்டார்கள். ஆனால், கன்யாகுமரி ஜில்லா இங்கு வந்ததைப்பற்றி மதிப்பிற் குரிய நண்பர் அவர்கள் பேசும்போது, “நீங்கள் வரும்போது கொண்டு வந்த சீதனம்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்போதே அவர்களுடைய கண்ணோட்டம் புரிகிறது. நாங்கள் ஏதோ மருமகன் போல் இங்கே வந்த திருப்பதாக, அந்தக் கண்ணோட்டத்தில் தான் அவர்கள் பார்க்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. நான் அவருக்குக் கூற விரும்புகிறேன்—அப்படிப் பார்க்க வேண்டாம் என்று. மாற்றந்த தாயிடமிருந்து பெற்ற தாயினுடைய வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறோம் என்ற தோரணையில்தான் நாங்கள் கருதுகிறோம். மாற்றந்தாய் கூட விதிக்கத் துணியாத சில வரிகளை எங்களுடைய பெற்ற தாயே விதிப்பது என்றால் அதைப்பற்றி என்ன சொல்வது?

உணவுத் தானியங்கள் மீதுள்ள விற்பனை வரியை எடுத்துவிட்டால், ஏழை எளிய மக்கள் ஒவ்வொரு கவளம் சோறு சாப்பிடும்போதும் இந்த அரசாங்கத்தை நினைத்து சந்தோஷப்பட்டு வாழ்த்துவார்கள். இந்த வரியை இப்படியே நீடித்து வாங்கிக் கொண்டிருந்தால், ஒவ்வொரு கவளம் அரிசிச் சோற்றைச் சாப்பிடும்போதும், உணவுத் தானியங்களைச் சமைத்துப் சாப்பிடும்போதெல்லாம், “நாங்கள் இவ்வளவு வரியைக் கொடுக்கிறோமே” என்று மனம் பழங்குவார்கள். அப்படி வைத்துவிட வேண்டாம் இந்த அரசாங்கம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். அதிலும் குறிப்பாக சோஷலிச சமுதாயத்தை உருவாக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு இதை நீடித்து வைத்திருக்க வேண்டாம் என்று, நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

8th July 1957] [Sri T. S. Ramaswamy Pillai]

சோஷலிச சமுதாயத்தை உருவாக்குவது என்றால், உணவு உற்பத்தி அதிகரிக்கப்பட வேண்டும், அப்படி உற்பத்தி செய்வது நல்ல முறையில் விநியோகிக்கப்படவும் வேண்டும். அப்படி விநியோகிக்கப்படும்போது, அதன்மீது விதிக்கக்கூடிய வரிக் கொள்கையைப்பற்றி சற்று யோசிக்க வேண்டும். கூடியவரை ஏழை, பாமர்கள் மீது உள்ள வரியைக் குறைத்து, யார் அதிகமாகக் கொடுக்க முடியுமோ அவர்களிடமிருந்து வரியை வசூலிக்க வேண்டியது சோஷலிச பாணியில் சமுதாயத்தை உருவாக்குவதில் முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டிய ஒன்றாகும். இதை மறந்துவிடக்கூடாது. இந்த வரியானது, குறிப்பாக ஹரிஜனத் தோழரை மிகவும் அதிகமாகப் பாதிக்கிறது. கன்யாகுமரி ஜில்லாவிலிருந்து இங்கு வந்திருக்கும் இதர அங்கத்தினர்களை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன் “இதை நீங்களும் ஆதரிக்கப் போகிறார்களா?” என்று. ஆதரிப்பதை கன்யாகுமரி மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள். காங்கிரஸ் மெம்பர்கள் கூட, இதை ஆதரிக்க முடியாது. அங்குள்ள பொது ஜனக் கூட்டங்களிலேயும், தெருத் தெருவாகவும் “உணவு தானியங்களுக்கு வரி விதிக்கப்படுகிறது” என்று கன்யாகுமரி மக்கள் கூக்குரல் இடுகின்றார்கள். அந்த ஜில்லாவில் ஒரு கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கிருந்து வந்த காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களுக்கும் எத்தனையோ மகஜர்கள் அங்குள்ள மக்களிடமிருந்து வந்திருக்கும். அவர்களுடைய உள்ளம் கொதித்து இருந்தபோதிலும் சரி, சட்டசபையில் அவர்களுடைய உள்ளக்கிடக்கையைச் சொல்ல முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள்.

உணவுத் தானியங்கள் மீது வரியைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது, சர்க்கார் பெஞ்சிலிருந்து மிகவும் அகங்காரத்துடனே கூறுகிறார்கள் : “நாங்கள் முன்னே அவ்விதம் இருந்த போதிலும் கூட எங்களைப் பெருவாரியான மக்கள் ஆதரித்திருக்கிறார்கள்” என்று. தயவு செய்து அவர்கள் பார்க்க வேண்டும், இப்பொழுது எத்தனை சதவிகிதம் மக்கள் அவர்களை ஆதரித்திருக்கிறார்கள் என்று. முதல் தேர்தலில் எத்தனை சதவிகிதம் ஆதரித்தார்கள் என்று கணக்கெடுத்துப் பார்க்கக் கோருகிறேன். சபாநாயகர் அவர்களே, முதல் தேர்தலில் 85 சதமானம் ஜனங்கள் இவர்களை ஆதரித்திருந்தால், சென்ற தேர்தலில் 45 சதமானமாகக் குறைந்திருக்கிறது. இதை அவர்கள் சற்று பார்க்கவேண்டும். பாமர ஏழை ஜனங்கள் மீதுள்ள வரியை எடுப்பதாயிருந்தால், இனி நிச்சயமாக அவர்கள் இந்தச் சர்க்காருக்கு அதிகமாக ஆதரவு தருவார்கள் என்று நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அதோடு கூட, இன்று நமக்கு அதிருஷ்டவசமாக, முதல் மந்திரியாக இருக்கக்கூடியவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் சென்று, ஏழைகள், விவசாயிகள், பாமர்கள் ஆகியவர்களுக்கு என்ன குறை இருக்கிறது என்று நேரடியாகச் சொல்லும்படி கேட்கிறார். நாங்கள் இப்பொழுது நேரடியாகச் சொல்கிறோம். அங்கிருந்து வந்திருக்கும் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் கூறுகிறார்கள். அரிசியின் மீதும், மற்ற உணவுத் தானியங்கள் மீதும் விதித்திருக்கக்கூடிய வரியை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள். முதல் மந்திரி அவர்கள் அங்கங்கே சென்று மக்களுடைய குறைகளைத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள். அப்படிக் கேட்பாலும், பாமர மக்கள், தங்களுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்லக் கூடத் தெரியாத, வாயில்லாப் பூச்சிகளாக, அப்பாவிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் செல்லும் போது, அவர்கள் எதைக் கோருகிறார்கள்? உணவுத் தானியங்கள் மீது உள்ள வரியை எடுங்கள் என்று அவர்கள் கோருகிறார்கள். உணவுத் தானியங்களின்மீது வரிகளை எடுங்கள். தற்போது உணவு தானியங்களின் மீது வரிபோடுவதால் சுமார் 15 கோடி ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கிறது. நாங்கள் சொல்வது என்னவென்றால் உணவு தானியங்களின் மீது விதிக்கும் வரிகளுக்குப் பதிலாக வேறு சாதனங்களின்மீது விற்பனை வரி விதிப்பதற்கான வழி வகைகளை அரசாங்கம் ஆராயவேண்டுமென்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[Sri T. S. Ramaswamy Pillai] [8th July 1957]

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொரு விஷயத்தையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். புகையிலை மீது வரி விதிக்கப்படுகிறது. இப்பொழுது **Kannayakumari district**-ல் ஒரு புதிய சம்பிரதாயம் நிலவி வருகிறது. அதாவது அங்கு **import tax** என்ற முறையில் ஒரு வரி புகையிலை மீது விதிக்கப்படுகிறது. சாதாரணமாக, திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்து அங்கு புகையிலை கொண்டுவர வேண்டுமானால் ஒரு **licence** வாங்கவேண்டும். அந்த **licence** வாங்குவதற்கு ரூ. 1,000 செலவு ஆகும். இது தவிர, அங்கு வியாபாரம் செய்வதற்கு இன்னொரு **licence** வாங்கவேண்டும். அதற்கும் 1,000 ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும். இப்படி அங்கு புகையிலை வியாபாரம் செய்கிறவர்கள் ஒரு இக்கட்டான நிலையில் இருக்கிறார்களே தவிர, அங்குள்ளவர்கள் **agriculture Income-tax, Basic tax** கொடுக்கவேண்டும். மற்ற ஜில்லாக்களில் இருப்பவர்கள் அம்மாதிரியான வரிகளை கொடுக்க வேண்டியது இல்லை. ஆகையால் அங்குள்ளவர்கள் இரண்டு தடவை **licence** வாங்கும்படியான நிலையை போக்க அரசாங்கம், தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

11-22
a.m.

SRI A. P. C. VEERABAHU : சபாநாயகர் அவர்களே, நான் விற்பனை மானிய கோரிக்கையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். வேறு மாகாணங்களின் அனுபவத்தைக்காட்டி நம்முடைய வரி விகிதாச்சாரங்களை அமைக்க வேண்டும் என்று சொல்வது, அவ்வளவு பொருத்தமாகாது. நம்முடைய இராஜ்யத்தின் வரி விகிதங்களின் அமைப்பை அடிப்படையாக சில இனங்களில் மாற்றி அமைப்பது பெரிய சிக்கல்களுக்கு கொண்டுவரப்படுமே தவிர, உதவியாக இருக்காது. எதிர்கட்சியிலுள்ளவர்கள் நமக்கு உதவியாக ஆலோசனை கூறியதாக கருதக் கூடாது. நம்மை சிக்கல்களுக்குள் இழுத்து செல்வதை அவர்களேயை நோக்கம். நம்முடைய வரி விதிப்பு கொள்கையை மக்கள் எவ்வளவு தூரம் ஆதரிக்கிறார்கள் என்பதை எதிர்கட்சி உபதலைவர் குறிப்பிட்டுவிட்டு, 1937-ம் வருஷம் ஆதரித்த அளவில் இப்போது மக்கள் காங்கிரஸ் சர்க்கரை ஆதரிக்கவில்லை என்று சொன்னார். 1937-வது வருஷத்தில் அன்னியர் ஆதிக்கத்தின் எதிர்ப்பு இருந்தது. இப்போது நமக்கு எதிர்கட்சிகளின் எதிர்ப்புதான் இருக்கிறது. அவர்களின் எதிர்ப்பு இருந்த போதிலும், சென்ற தேர்தலில் 8 சத விகிதம் மக்கள் அதிகமாக இந்த வரி விதிப்பு கொள்கைக்கு ஆதரவு அளித்து வேண்டுமோ இருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். நம்முடைய ராஜ்ய வருமானத்திலே, இம்மாதிரி விற்பனை வரிகளின் மூலமாக சுமார் 11 கோடி ரூபாய் வந்த போதிலும், அவ்வரிகளை கொண்டு வேறு நல்ல காரியங்களுக்கு சர்க்கார் உதவி செய்து கொண்டு வருகின்றன. இவ்விஷயத்தில் மத்திய சர்க்கார் ஆலோசனை கூறியதாகவும் சொல்லப்பட்டது. ஆனால், இந்த வரிகளினால் கிடைக்கக்கூடிய அதிக வருமானத்தை சர்க்கார் என்ன விதத்தில் உபயோகித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன், கல்விக்கும், விவசாயிகள் சாதனங்கள் வாங்குவதற்கும் மானியம் நமது சர்க்கார் கொடுக்கின்றது. தவிர, இந்த வரிகளெல்லாம் நிரந்தரமானவை என்று யாரும் கருதக்கூடாது. அது சர்க்கார் கொள்கை அல்ல என்று இந்த சட்டசபையில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். உதாரணமாக, நமது கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் **Budget** பிரசுரத்தின்போது, உணவு தானியங்களின் மீது வரி விதிப்பதை 1.9யிலிருந்து ஒரு சத விகிதத்திற்கு குறைக்கப்படும் என்று சொன்னதை நான் இந்த சமயத்தில் அங்கத்தினர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஆனால், வேறு எந்த இனங்களுக்கு ஒரு சத விகிதம் வரி விதிக்கலாம் என்று பார்க்கும் போது, **pulses**-க்கு கூட 1 சத விகிதத்தான் “விதிக்கலாம்” என்று தோன்றுகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு கவன உணவுக்குக்கூட வரி போடவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. சாதாரணமாக **hostel**-களில் ‘Cooked food’ விற்கப்படுகிறது. அதற்கும் வரி விலக்கு

8th July 1957]

[Sri A. P. C. Veerabahu]

அளிக்கப்படவேண்டுமா என்பதை ஆராயவேண்டும். ஏனென்றால் hostel-களை நடத்துபவர்களுக்கு அதிக லாபம் கிடைக்கிறது. ஆனால் அதே சமயத்தில் உணவு பண்டங்களுக்கும் 1 சத விதிகம் வரி விதிக்க முடியுமா என்பதை சர்க்கார் ஆலோசனை செய்யவேண்டும்.

தவிர, கிராம பகுதியில் இப்பொழுது வியாபாரம் கொஞ்சம் பெருகி வருகிறது. ஆனால் அங்குள்ள மக்கள் சரியாக கணக்கு வைத்துக்கொள்வது இல்லை. அவர்களை 'harassment' க்கு உட்படுத்தக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உதாரணமாக, நகர பகுதியிலுள்ள மக்கள் 1937-வது வருஷத்திலிருந்து இதுவரைக்கும், அதாவது 20 வருஷ காலமாக விற்பனை வரி அதிகாரிகளின் 'harassment' க்கு உள்ளாகி கிராமிகள் என்று சொல்லப்பட்டது. கிராமமக்கள் இப்பொழுதுதான் கொஞ்சம் அதிகமாக வியாபாரம் செய்யக்கொண்டிருப்பதாலும், அவர்களுக்கு சரியாக கணக்குவைக்க தெரியாததாலும், அவர்களுக்கு ரூபாய் 10,000-த்திலிருந்து ரூபாய் 20,000 வரைக்கும் வரி விலக்கு கொடுக்க முடியுமா என்று சர்க்கார் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்போது Panchayat-களுக்கு சினிமா காட்சிகளின் மீது விதிக்கும் வரியின் மூலம் ரூபாய் 92 லக்ஷம் கிடைக்கிறது. சர்க்கார் இந்த சினிமா தொழில்மீது இன்னும் எவ்வளவு அதிகமான வரி விதிக்கலாம் என்று ஆராயவேண்டும். ஏனென்றால், சினிமா தொழில் ஒரு கேந்திர தொழில். அது அதிக வருமானத்தை கொடுக்கிறது. அதை நடத்துகிறவர்கள் ஒரு நிமிஷத்தில் multi millionaire களாகி விடுகிறார்கள். வருமானத்தை பெருக்க வேண்டும் என்ற இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், இந்த தொழிலின் மூலமாக இன்னும் எவ்வளவு வருமானம் சர்க்காருக்கு கிடைத்து வரவு செலவு கணக்கை சரிப்படுத்த முடியும் என்று சர்க்கார் ஆராயவேண்டும். Panchayat-களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய இந்த வருமானத்தை சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டால், Panchayat-களுக்கு வருமானம் இல்லாமல் அவர்கள் கஷ்டப்படவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். ஆதலால், சர்க்கார் வேறு எந்த முறையில் இந்த தொழிலின் மீது வரி விதிக்கலாம் என்பதை ஆராய வேண்டும்.

தவிர, petrol மீதும் diesel oil மீதும் விதிக்கும் வரியின் விகிதாசாரத்தில் அதிக வித்தியாசமிருக்கிறது. Petrol-மீது 6 அணு வரி போடப்படுகிறது. ஆனால் diesel oil-மீது 1½ அணுதான் வரி விதிக்கப்படுகிறது. இதனால் petrol consumption குறைந்து, diesel oil அதிகமாக செலவாகிறது. கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகளெல்லாம், diesel oil மீதுள்ள வரி குறைவாகயிருப்பதால், diesel oil-ஐத்தான் அதிகமாக உபயோகிக்கிறார்கள். இதனால் சர்க்காருக்கு கிடைக்கக்கூடிய வருமானம் குறைந்துக்கொண்டு போகிறது. ஆதலால், diesel oil மீது விதிக்கும் வரியின் விகிதாசாரத்தை உயர்த்த முடியுமா என்று சர்க்கார் ஆலோசனைசெய்யவேண்டும். இதனால் விவசாயிகளுக்கு அதிக வரி கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டாலும், சர்க்காருக்கு அதிக வருமானம் கிடைக்கும். வேண்டுமானால், விவசாயிகளுக்கு இதர வழிச்சரில் உதவி புரியலாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த விஷயத்தை சர்க்கார் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நம்முடைய மாகாணத்தில், 'விறகு கிடைப்பது' மிக பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. விறகு எல்லோருக்கும் வேண்டிய அத்தியாவசியமான பொருள். இதற்கு, வரி விலக்கு அளிப்பதற்கு ஆலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கேள்வி நேரத்திலும், இந்த மான்ய விவாதத்திலும், குதிரை பந்தயத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. 'சூது ஒழிப்பு' சர்க்காருடைய லட்சியமாக இருக்கும்பொழுது, அதைப்பற்றி எதிர்க்கட்சிகளும் சாதகமாக ஆலோசனைகள் சொல்லும்பொழுது, அதை ஒழிக்க நடவடிக்கைகள் சீக்கிரமாக எடுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[8th July 1957]

11-31
a.m.

* SRI P. M. MUNUSAMI GOUNDER : சபாநாயகர் அவர்களே,

இன்றைய தினம் நமது அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் விற்பனை வரி சம்பந்தமான இந்த மான்யத்தை ஆதரித்து, சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். முக்கியமாக, நம்முடைய சர்க்காருக்கு வரவேண்டிய வருவாய் சரியான முறையில் வருவதில்லை என்பதைத்தான், நான் அழுத்தம் திருத்தமாக சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பல அங்கத்தினர்கள் பேசும் பொழுது, விற்பனை வரி ஒரு முனை வரியாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்றும், பல முனை வரியாய் இருப்பதால், எல்லா மக்களும் பாதிக்கப் படுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். மற்றும், நம்முடைய சமுதாயத்தில் பெரும்பாலும் ஏழைகளாகயிருப்பதால், பல முனை வரி விதிப்பதால், மேலும் மேலும் ஏழைகளாகி விடுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அந்த வாதத்தை நான் ஒத்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் தீவிரமாக யோசிக்கும்படி அங்கத்தினர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன். காரணம் என்னவென்றால், நாம் திட்டிய பல திட்டங்களுக்கு பணம் ஏராளமாக வேண்டியிருக்கிறது. அதே சமயத்தில், ஒரு முனை வரி விதிக்கவேண்டுமென்றும், அனேக பண்டங்களுக்கு இந்த வரியினின்று விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்றும் கோரப்படுகிறது. இதனால் நமது வருவாய் பெரிதும் குறைந்து நமது திட்டங்கள் நல்லமுறையிலே நடைபெறுது பாதிக்கப்படும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஒரு முனை வரி தேவை என்று சொல்லும்பொழுது, அதே நேரத்தில் பல முனை வரியினால் தற்போது என்ன கஷ்டங்கள் இருக்கிறது, அவற்றை எவ்வாறு நிவர்த்திக்கலாம் என்று பல அங்கத்தினர்கள் சொல்கிறார்கள். வர்த்தகம் செய்யும் வியாபாரிகள் சொல்லுகிறார்கள் என்பதை வைத்துக்கொண்டு, சர்க்கார் இதில் தீவிரமாக முனைந்துவிடக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஒரு முனை வரி விதிப்பதில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. தற்சமயம், பல முனை வரி இருக்கும்பொழுதே, சர்க்காருக்கு வரவேண்டிய பூரா வரி பணம் வசூலாவதில்லை. இதற்கு காரணம் வியாபாரிகளும் சர்க்காரைச் சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்களும் தான். வியாபாரிகள் பலவித கணக்குகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பதோடு, சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களும் அவர்களது கணக்கை நல்ல முறையில் கண்காணிப்பது இல்லை. அவர்கள் போம்பலின் காரணத்தினாலும், மற்ற ஊழல்கள் காரணமாகவும், சர்க்காருக்கு கிடைக்க வேண்டிய வரி கிடைப்பதில்லை. உதாரணமாக, சினிமா சம்பந்தப்பட்ட வரையில், நான் சில இடங்களில் பார்த்த ஊழல்களைப்பற்றி சொல்லுகிறேன். சினிமா கொட்டகையில் உபயோகப்படுத்தும் எல்லா டிக்கட்டுகளுக்கும் தாசில்தார் “சீல்” (seal) வைத்திருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல், கொஞ்ச டிக்கட்டுகளுக்கு மட்டும் “சர்க்கார் சீல்” போட்டுக் கொண்டு, மற்றபடி சினிமா செல்பவர்களிடமிருந்து நேராக பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு “டிக்கட்” இல்லாமல் உள்ளே அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். இதை சர்க்கார் கண்காணித்து, தங்களுக்கு வரவேண்டிய வருவாயை அடைவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இம்மாதிரி தவறுகளை கவனிப்பதற்கென, தனிப்பட்ட தணிக்கை அதிகாரி இருக்கிறார்களா என்பது தெரியவில்லை. இந்த விஷயத்தை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

அதிக வருவாய் இல்லாதவர்கள்தான், தற்சமயம், சினிமாவைப் பார்க்கிறார்கள். பணக்காரர்கள் அதிகமாக பார்ப்பதில்லை. ஏழைகளுக்கு அதிக வருவாய் கிடையாது. ஆதலால், அவர்களுக்கு “விற்பனை வரி கூடாது” என்றும், வேண்டிய வசதிகள் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லும் சமயத்தில், அவர்களுக்கு கிடைக்கும் பணத்தை சினிமாக்களில் விரயம் செய்யாமல் தடுக்க வழிவகைகள் செய்யவேண்டும். சினிமாக்களில், 3 மணிக்கு டிக்கட் கொடுக்கிறார்கள் என்றால் 1 மணிக்கே சினிமாக்கொட்டகைக்குச் சென்று “க்யூ” வரிசையில் டிக்கட்டுக்காக நிற்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். குறைந்த கட்டணம் உள்ள வகுப்புகளுக்குத்தான் அதிக ஏழை ஜனங்கள் போகிறார்கள். உயர் வகுப்புகளுக்கு போகும் பணக்காரர்களின் எண்ணிக்கை மிக சொற்பமே.

8th July 1957] [Sri P. M. Munusami Gounder]

குறைந்த கட்டணத்தின் மீது அதிக அளவில் வரிபோட்டால், ஏழை மக்கள் அதிகமாக சினிமாவுக்கு போகமாட்டார்கள் என்று நம்புகின்றேன். என்னுடைய வாதம் என்ன வென்றால், பணக்காரர்கள், எவ்வளவு வரி விதித்தாலும், அதனால் கவலைப்பட மாட்டார்கள். இதோடு, சினிமாபடம் பிடிப்பவர்கள்மீதும், சினிமாவிற்காக கதை, வசனம் எழுதப்பவர்கள்மீதும் எவ்வளவு அதிகவரி போட முடியுமோ அந்த அளவுக்கு போடவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஒருவர் ஒரு படத்துக்கு, கதை, வசனம் இவை எழுதுவதன் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் பெற வசதி இருக்கிறது. அவர்கள் ரூபாய் 10,000 பெற்றுக் கொண்டாலும், குறைந்த தொகைக்கே (voucher) ரசீது கொடுக்கிறார்கள். ஆதலால் இது விஷயத்தையும் சர்க்கார் கவனித்து ஆவன செய்ய தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மோட்டார் வாகனங்கள் விற்கப்படும்போது, சர்க்காருக்கு வரவேண்டிய விற்பனை வரி சிடைப்பதில்லை. சென்னையில் விற்கப்படும் மோட்டார்கார், லாரி, பஸ் சேவிலுடன் ஈதாரணமாக இங்கு டெலிவரி எடுப்பதென்றால் வரி செலுத்தவேண்டும். ஆனால், வரி கொடுக்காமல் இருப்பதற்காக, மோட்டார் கார்களை, சித்தூர் அல்லது பங்களுர் விவசாய கொடுத்து (delivery) எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். இதனால் சர்க்காருக்கு ஆயிரக்கணக்கில் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால், எங்கு (delivery) எடுத்தாலும், எந்த விலாஸம் கொடுத்தாலும் சர்க்காருக்குச் சேரவேண்டிய வரியை, இழக்காமல் இருப்பதற்கு தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, புளகயிலை சம்மந்தமாக கிராமங்களில் புளகயிலையை உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் அதை டவுன்களுக்கு எடுத்துச் சென்று விற்பனை செய்கிறார்கள். அப்படி உற்பத்தி செய்யும் குடியானவர்கள் தங்கள் சொந்த உபயோகத்திற்கென்று ஒரு ஏக்கரவை வரியின்றி வைத்துக்கொள்ள விதிகளை தகுந்தபடி மாற்றி அமைக்கவேண்டும்.

A.C.T.O.-க்கள் ஏழைகளிடமிருந்து வரி வசூல் செய்யும்போது அவர்களை கொடுமைப் படுத்தாமல் இருக்கும்படி செய்யவேண்டும். அத்துடன், நான் சொல்லிய யோசனைகளை நல்ல முறையிலே பரிசீலனை செய்து சர்க்கார் தங்களுக்கு சிடைக்கவேண்டிய வருமானத்தை பூராவும் பெற வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த மானியத்தை ஆதரித்து என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று சபையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள விற்பனை வரியும் இதர வரிகளும் சம்பந்தமான மானியப் பிரேரணைக்கு கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் அவர்கள் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரிப்பதுடன், நான் ஏற்கெனவே கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையின் கருத்தினையும் வலியுறுத்தி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இங்கே கோரப்படும் மானியத்தில் இதர செலவினங்களும் உட்பட்டிருந்த லும் அவைகளின் மீது எந்த விதம் ன வெட்டுப் பிரேரணையும் வரவில்லை என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். அது எதிர் கட்சியிலே இருக்கின்ற அங்கத்தினர்களின் கவனக் குறைவைக் குறிப்பிடுவதில்லை; அதற்குப் பதிலாக விற்பனை வரி சம்பந்தமாக அவர்கள் எவ்வளவு கவனமாக இருக்கிறார்கள் என்பதனைத்தான் குறிப்பிடுகின்றது என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

விற்பனை வரியின் மூலம் வரும் வருமானம் கிட்டத்தட்ட 11 கோடி ரூபாய் ஆகும். விற்பனை வரியிலிருந்து உணவு தானியங்களுக்கு விலக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று ஒரு கோரிக்கையை எதிர் கட்சியைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்கள் மட்டுமின்றி ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்களிலும்கூட ஒரு சிலர் வற்புறுத்துவதை இங்கே நாம் காண முடிகின்றது. ஆனால் இந்த மானிய கோரிக்கையின் மீது முடிவு எடுக்கும்போது, அந்த அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய மனச்சாட்சிக்கு முதலிடம் கொடுக்கமுடி

[Sri P. S. Chinnadurai] [8th July 1957]

யாத நிர்ப்பந்த நிலையின் காரணமாக, மானிய கோரிக்கை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கோருகின்றவாறே ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய ஒரு நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நான் உணர்வேன்.

மகாத்மா காந்தி அடிகள் உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரி விதிக்கக்கூடாது என்று சொன்னது எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. அண்மையிலே, இந்தாட்டின் பிரதம மந்திரியாக இருக்கின்ற பண்டித நேருஜி அவர்கள் கூட “உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரி விதிப்பது அவ்வளவு விவேகமானதுதானா?” என்ற கருத்தை தெரிவிப்பதையும் நான் இங்கே குறிப்பிட்ட விரும்புகிறேன்.

“உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரி விதித்தால் அதனைச் செலுத்துபவர்கள் நகரங்களிலே இருக்கின்ற தொழிலாளர்களும் நகர மக்கள் பலரும் தானே தவிர, கிராமங்களில் இருக்கிறவர்கள் அல்ல” என்று பட்ஜெட் விவாதத்திற்கு பதிலளிக்கையில் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு கிராம வாழ்க்கையைப் பற்றிய பரிச்சயம் விட்டுப்போயிருக்கும் காரணத்தினாலும், சிறிய வியாபாரிகளின் தொழில் நுணுக்கங்களைப்பற்றி போதிய அளவு அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்காத காரணத்தினாலும் தான், அம்மாதிரி அவர்கள் சொன்னார்கள் என்று நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். காரணம், கிராமங்களிலுள்ள சிறிய கடைக்காரர்கள் பெரிய கடைகளுக்குச் சென்றுதான் தானியத்தை வாங்கி வருகிறார்கள். அவர்கள் அங்கே விற்பனை வரி செலுத்தி விட்டுத்தான் வருகிறார்கள். இதை சந்தைகளில் மிகத் தெளிவாகக் காணலாம். சந்தை வியாபாரிகள் பில் போடுவதில்லை. ஆனாலும் சந்தை வியாபாரம் செய்யும் வியாபாரிகள் விற்பனை வரி செலுத்திவிட்டுத் தான் தங்களுக்கு வேண்டிய சோண்டைத்தையோ, அரிசியையோ, பயரையோ வாங்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட்ட விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக கோவை ஜில்லாவில் கிராமங்களிலுள்ளவர்கள், அரிசியை விலைக்குத் தான் வாங்க வேண்டியிருக்கிறதே தவிர, அவர்களுக்கு சொந்த நிலத்தில் நெல் விளைவதில்லை. அங்கே பெரிய மிராசதார்களின் நிலைமை வேறுக இருக்கலாம்; போதிய வசதியுள்ளவர்களின் நிலைமை வேறுக இருக்கலாம்; தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் சொந்த நிலமுடையவர்களின் நிலைமை வேறுக இருக்கலாம். அத்தகையோரைப்பற்றி நான் குறிப்பிட்டவில்லை. சாதாரண நிலைமையிலுள்ள ஏழை விவசாயிகளையும், கூலியாட்களையும், சிறு நில விவசாயிகளையும் பற்றித் தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். அவர்கள் உணவு தானியங்களுக்கு விதிக்கப்படும் விற்பனை வரியினால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களிடம் தனியாக விற்பனை வரி வசூலிக்கப்படாவிட்டாலும், அதற்கு அதிகமாகவே “விலை” ரூபத்தில் வாங்கப்பட்டு விடுகிறது.

எந்த வகையில் பார்த்தாலும், விற்பனை வரியிலிருந்து உணவு தானியங்களுக்கு விலக்குக் கொடுப்பது மிகவும் அவசியமாகும். மகாத்மா காந்திஜி இங்கே இல்லை என்ற காரணத்தினாலோ, பண்டித நேருஜி இங்கே வந்து வலியுறுத்திக் கூற மாட்டார்கள் என்ற காரணத்தாலோ, இந்த சபையில் எதிர் கட்சிக்காரர்கள் தானே கூறுகிறார்கள் என்ற காரணத்தாலோ, இந்த அமைச்சரவை விற்பனை வரியிலிருந்து உணவு தானியங்களுக்கு விலக்குக் கொடுக்கத் தயங்கினால் அது தர்மம் ஆகாது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

உணவு தானியங்களின் மீது போடப்பட்டிருக்கும் விற்பனை வரியானது உயிர் வாழ்வதற்கே போடும் வரி என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உயிர் வாழ்வதற்கு வரி போடுவது உண்டா? உணவு தானியங்கள் இல்லாவிட்டால் உயிர் வாழ முடியாது. அந்த உணவு தானியங்களுக்குப் போடும் வரி உயிர் வாழ்வதற்குப் போடும் வரி ஆகும். “நமக்கு வருமானம் கொடுக்கக்கூடிய இனங்கள் எல்லாம் உபயோகிக்கப்பட்டு விட்டனவா (exhausted?)” என்ன, நாம் உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரி போடுவதற்கு? ” என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

8th July 1957] [Sri P. S. Chinnadurai]

அத்துடன், விற்பனை வரி சம்பந்தப்பட்டவரையில் நிர்வாகத்தில் பல விதமான ஊழல்கள் இருக்கின்றன என்பதை இங்கே நான் வலியுறுத்துகிறேன். லஞ்சமும் ஊழலும் தாண்டவமாடுகின்றன என்று இங்கே குறிப்பிடும்போது, அது ஏதோ தங்கள் மீது சுமத்தப்படும் குற்றம் போல்கனம் அமைச்சர்கள் எடுத்துக்கொள்வதைக் காண நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். இருந்தபோதிலும், அதைச் சொல்லாமல் விட்டுவிடுவேனான் என்பதில் தவறியவன் ஆவேன் என்று கருதி அதை மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன். மற்ற எந்த இலாகாவைக் காட்டிலும் அதிகமாக இந்த இலாகாவில் ஊழல் நிரம்பியிருக்கிறது, அதிகாரிகளிடையே லஞ்சம் மிகவும் தாண்டவமாடுகிறது. தற்போது போடப்பட்டிருக்கும் விற்பனை வரி சரியான அளவில் வசூலிக்கப்பட்டு சர்க்காரிடம் சேர்க்கப்படாத நிலைமை கூட இந்த லஞ்சத்தால் தான் உருவாகியிருக்கிறது. ஆங்காங்குள்ள அதிகாரிகள் வியாபாரிகளிடம் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு விற்பனை வரியை சரியாக வசூலிப்பதில்லை என்பதை இங்கே நான் கூறாமல் இருக்க முடியவில்லை. அதற்கு வியாபாரிகளும் உதந்ததுக்கு இருக்கலாம். ஆனால் இதற்கு முடிவே காணமுடியாதா? சரியான முடிவுகளை அரசாங்கத்தார் முன்வர மாட்டார்களா? விற்பனை வரியை வசூலித்துவரும் இன்றைய நிர்வாக இயந்திரத்தை இதை முறையில் தொடர்ந்து இயக்கிக்கொண்டு போனால், அது கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்குப் பெருமைகளைக் கொடுக்காது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தம் பதவிக் காலத்தில் பெருமைக்குரிய சாதனை எதேனும் ஒன்றைச் செயல்வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் நல்ல தொரு புதிய கொள்கை நிலைநாட்டப்படும். ரல்லதொரு புதிய கொள்கையை நிலைநாட்டுவதால் மக்களின் சுபீட்சத்திற்கு வழிகோல முடியும்.

நல்லதொரு புதிய கொள்கையை நாட்டும் முயற்சியில் எது குறுக்கிட்டாலும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அதை கவனிக்கக்கூடாது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் புதிதாக ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் தொடர்பின் செல்வாக்கு அவர்களுடைய கொள்கை நிலைநாட்டப்படுவதற்குத் தடையாக இருந்தாலும், தொழிலாளர்கள் வர்க்கத்திலிருந்து வந்திருக்கும் அமைச்சர் அவர்கள் மனம் தளராமல், தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு துணிச்சலாகச் செயல் படுவதற்கு முன்வர வேண்டும். 'உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்குக் கொடுத்தே தீருவேன். அதற்குத் தடையாக யாரும் இருக்க முடியாது' என்ற உறுதிப்பாட்டுடன் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தம் கொள்கையை நிலைநாட்ட முயல்வேண்டும். கொள்கைக்காக ராஜிநாமா செய்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். கனம் ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் அவர்களும், கனம் ஸ்ரீ வி. வி. கிரி அவர்களும் தங்கள் கொள்கைக்குத் தடை ஏற்பட்ட காலத்தில் பதவியை ராஜிநாமா செய்தார்கள். கனம் ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் அவர்கள் ராஜிநாமா செய்தபோது, அவர்களை வருந்தி வருந்தி அழைத்து மந்திரி சபையில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நிர்வாகம் ஏற்பட்டது. உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்கவேண்டும் என்ற கொள்கைக்காக கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்குப் பின்னால் நிற்க கோடிக்கணக்கான மக்கள் இருக்கிறார்கள். அவருக்குப் பின்னால் நிற்பதற்கு அவரது கட்சியைச் சேர்ந்த பல அங்கத்தினர்கள் உறுதிப்பாட்டுடன் இருக்கிறார்கள்; அவர்களைவிட அதிகமான எண்ணிக்கையில் மற்ற கட்சிகளைச் சேர்ந்த பல அங்கத்தினர்களும் உறுதிப்பாட்டுடன் இருக்கிறார்கள். உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்கும் விஷயத்தில் போதிய அக்கறை காட்டி சீக்கிரம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக குதிரைப் பந்தயச் சூதாட்டத்தின் மூலமாக சர்க்காருக்கு பதின்னகு லட்சத்து ஐயாயிரம் சொச்சம் ரூபாய் வருளிதாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சூதாட்டத்தை எப்போது ஒழிப்பது என்பதில் இப்போது இரண்டுவிதமான கருத்துக்கள் இருப்பதை நான் அறிவேன். பொதுவாக குதிரைப் பந்தயத்தை ஒழித்துவிடவேண்டுமென்பதில் அபிப்பிராய பேதம் இல்லை. 'இந்தச் சூதிரைப் பந்தயச் சூதாட்டத்தின் மூலமாக வருகின்ற வருமானத்தை ஏற்றுக்கொள்வது தகுதியா யா? அதை வேண்டா

[Sri P. S. Chinnadurai]

[8th July 1957]

மென்று ஒதுக்கிவிடுவதால் என்ன நஷ்டம் ஏற்படப்போகிறது? என்பதை எல்லாம் சிந்திக்கவேண்டும். குதிரைப் பந்தய ஒழிப்புச் சட்டத்தை உடனடியாக அமுலாக்குவதில் உள்ள தயக்கம் என்ன என்பது தான் எனக்குத் தெரியவில்லை. முன்பு எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு அதை அமுலாக்காமல் ஒத்திவைத்திருந்தாலும் சரி என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் பதவியில் இருக்கிற காரணத்தால் இதில் இனி ஒரு சிறிது காலமும் தாமதம் ஏற்படுவதை நான் விரும்பமாட்டேன். புதிதாகச் சட்டம் இயற்றுவதானால் காலதாமதம் ஏற்படலாம். இயற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கிற சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதில் இனி காலதாமதம் இருக்கக்கூடாது. சூதாட்டத்தின் காரணமாக சர்க்காருக்கு வந்து கொண்டிருக்கிற வருமானம் குறைந்துவிடுமே என்கிற எண்ணத்தில் நமக்குள் கருத்து வேற்றுமைக்கு இடம் இருக்கக்கூடாது. இந்தப் பாவப் பணம் பதினான்கு லட்சம் ரூபாய் நம் கஜானாவைக்கு வரவேண்டுமா என்று கேட்கவிரும்புகிறேன். இந்தப் பாவப் பணத்தை வேண்டாம் என்று ஒதுக்கவேண்டிய ஆற்றலும், துணிச்சலாக இந்தச் சட்டத்தை உடனடியாக அமுலாக்கியே தீருவோம் என்கிற உறுதியும் அமைச்சருக்கும், சர்க்காருக்கும் உண்டானால் இதை எல்லோரும் பாராட்டுவார்கள். உடனடியாக இதை அமுல் படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

11-52
a.ii.

*SRIMATHI KAMALAMBUJA AMMAL: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத்தை ஆதரித்து, அதன் பேரில் நான் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக வரி எதுவுமே போடாமல் இந்த அரசாங்கத்தை நடத்த முடியாத என்பதை இங்கு கூடியிருக்கிற நாமும், நம்மைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிய பொதுமக்களும் நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளமுடியும். எப்படி குறைந்த பட்ச வருமானம் உடைய குடும்பத்திற்குப் பலவிதமான சங்கடங்கள் ஏற்படுமோ அப்படி குறைந்தபட்ச வருமானமுடைய சர்க்காருக்கும் பலவித சங்கடங்கள் உண்டாகும். வருமானத்தை அதிகப் படுத்திக்கொள்ள வரி போடுவது இன்றியமையாததாகும். ஆனால் நம்மில் சிலர் மக்களிடையே சென்று “உணவுப் பொருள்களுக்கு எல்லாம் வரி போடுவதா? இது அநியாயம்” என்று சொல்லும் போது மக்களும் கூட “ஆமாம்” என்று சொல்கிறார்கள். அதேசமயத்தில் சர்க்கார் கட்சியிலுள்ள நாங்கள் சென்று “வரி போடாமல் அரசாங்க நிர்வாகத்தை நடத்துவது என்பது இயலாத காரியம். உணவுப் பொருள்களுக்கு ஒரு பர்சன்ட் வரி போட்டிருப்பது அதிகமாகுமா? இதனால் அரசாங்கத்திற்கு பெருத்த உதவி அளிக்கிறதே” என்று சொன்னாலும் இதற்கும் “ஆமாம்” என்கிறார்கள். ஆகவே பொதுமக்கள் இன்றையதினம் நாம் அவர்களை எப்படி இயக்கினாலும், அப்படி இயங்குகின்ற சக்தியாக இருக்கிறார்கள் என்பதனால் நாம் மிகவும் பொறுப்போடு நடக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

எல்லாப் பொருள்களுக்குமே ஒரு முனை விற்பனை வரியைக் கொண்டுவருவதனால் சில சிரமங்கள் ஏற்படும். குறிப்பாக சர்க்கரை, காப்பிக் கொட்டை, தேயிலை போன்ற பொருள்களுக்கு ஒரு முனை வரி விதிக்க முடியும். மற்ற பொருள்களுக்கும் இதுபோலவே விதிக்க வேண்டுமென்றால் முடியாத காரியம். இதை அரசாங்கத்தார் நன்கு பரிசீலிக்க வேண்டும்.

தற்போது காய்கறிகளுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். காய்கறி வகையைச் சேர்ந்த கருனைக் கிழங்குக்கு வரி விலக்கு அளிக்கப்படவில்லை. இதைச் சொல்ல வரும்போது நான் ஏதோ சர்க்கார் பேரில் குறை சொல்ல வருவதாக யாரும் நினைக்கக்கூடாது. “எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் நாட்டிலுள்ள கஷ்டங்களைக் குறைபாடுகளை அங்கத்தினர்கள் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். இந்த உரிமையை எங்கள் கட்சி அங்கத்தினர்களுக்கும் கொடுத்திருக்கிறோம்” என எங்களுடைய அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதன்படி இருக்கக்கூடிய உண்மையான நிலவரத்தைத்தான் நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

8th July 1957] [Srimathi Kamalambuja Ammal]

குறிப்பாக நமது அரசாங்கம், காய்கறிகள் சேக்கிரத்திலே அழுகிப் போய் விடுமாதலால், 1954-ம் வருஷம் ஏப்ரல்மீ 1-ந்தேதியில் காய்கறிகளுக்கு எல்லாம் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்தார்கள். ஆனால் மறுபடியும் 1954-ம்வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 29-ந்தேதியில் உருளைக்கிழங்கு, வெங்காயம், பச்சை மிளகாய், இஞ்சி முதலியவைகளுக்கு வரி விலக்கு உண்டு என்று வைத்துவிட்டு கருனைக் கிழங்குக்கு வரி விலக்கு அளிக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள்.

கருளைக்கிழங்கும் கூட சாதாரணமாக மற்ற காய்கறிகளைப் போலவே கெட்டுவிடக்கூடிய தன்மை உடையது தான். மேலும் உருளைக்கிழங்கு வெங்காயம், பச்சை மிளகாய், இஞ்சி முதலியவைகளை விசேஷகாலங்களில் அதிகமாக வரவேற்பார்கள். ஆனால் கருளைக்கிழங்குக்கு விசேஷ காலங்களிலும் கூட வரவேற்பு இருப்பது இல்லை. சாதாரணமாக வீடுகளிலும் கூட அதிகமாக உபயோகப்படுத்தமாட்டார்கள். கருளைக் கிழங்குகளின் தரம் முதலாவதாகப் பயிரிடும் விவசாயிகளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். அடுத்தபடியாக வியாபாரம் செய்யும் வியாபாரிகளுக்கும் தெரிந்திருக்கும். மூன்றாவதாக, வீட்டிலே சமைக்கும் பெண்களுக்கும் தெரிந்திருக்கும். வீட்டுப் பெண்களே சொல்வார்கள். கருளைக்கிழங்கை நாள்தோடி வைத்து விட்டால் கருத்துப் போய்விடும். நன்றாக வேகாது கெட்டுப் போயிருக்கும். ஆகவே, மற்ற காய்கறிகளைப் போலவே கருளைக் கிழங்கும் சேக்கிரத்தில் கெட்டுவிடக்கூடிய காய்கறியாதலால் இதற்கும் வரி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

குதிரைப் பந்தயத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு வார்த்தை. குதிரைப் பந்தயத்தில் ஏழை மக்கள், பெண்கள் முதலியவர்கள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படுகிறார்கள், இதை ஒழித்துவிடவேண்டுமென்று பலர் சொன்னார்கள். இதை ஒழித்துவிடவேண்டியது அவசியம் என்றாலும் அவர்கள் சொல்கிறது போல ஏழை மக்களுக்கு அதிகமான கஷ்டம் இல்லை. உள்ளே நுழைவதற்கே ஐந்து ரூபாய் கட்டணம் வசூலிக்கப்படுவதால் பெரும்பாலும் பணக்காரர்கள் தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். பணம் இல்லாதவர்கள் அந்த இடத்திற்குப் போகமாட்டார்கள். அவர்களிடமிருந்து பணம் அரசாங்கத்திற்கு வருவதில் பாவம் ஒன்றும் இல்லை. பணக்காரர்களிடமிருந்து கட்டாயம் வசூல் செய்யத்தான் வேண்டும். ஆகவே குதிரைப் பந்தயத்தை ஒழிப்பதைவிட மிகவும் முக்கியமாக கையால் போடுகிற சண்டையை ஒழித்துவிட்டால் நலமாக இருக்குமென்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குத்து சண்டை என்று சொல்லிக்கொண்டு மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் முகத்தில் குத்திக் கொள்வது பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாக உள்ளது. இந்தக் குத்துச் சண்டையை எடுத்துவிட்டால் ரொம்ப நன்றாக இருக்கு மென்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஆகவே சில இனங்களில் வரி விதிக்காமல் இருப்பது என்பது முடியாத காரியம். வரியைக் கொடுப்பதற்கு மக்களும் உண்மையை உள்ளபடி தெரிவித்துக்கொண்டால் கஷ்டப்படமாட்டார்கள். பணக்காரர்களாக இருக்கிறவர்களிடமிருந்து அவர்களுடைய பங்கை வரியாக வாங்கினால்தான், ஏழை எளிய மக்களும் தங்களுடைய பங்கை விருப்போடு செலுத்த முன் வருவார்கள். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட வரி விதிப்பதற்குப் பொதுமக்களிடமிருந்து யாதோரு எதிர்ப்பும் இருக்காது என்பது நிச்சயம். ஆகவே இந்த மானியத்தை நான் ஆதரித்து அதை வரவேற்கிறேன்.

* SRI M. SELVARAJ : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கணம் அங்கத்தினர் ராமசந்திரன் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இப்போது ஏழைகளை பாதிக்கிற விற்பனை வரி இந்த சபையில் விவாததற்கு வந்திருக்கிறது. இப்போது இருக்கிற பல முனை விற்பனை வரியால் சில்லறை கடை வியாபாரிகளுக்கும் கஷ்டம், அதோடு அவர்களிடமிருந்து சாமான்கள் வாங்கும் பொது மக்களுக்கு, ஏற்கனவே செலுத்திய விற்பனை வரியும், இந்த வியாபாரியினுடைய லாபத்தையும் சேர்த்து கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது

[Sri M. Selvaraj]

[8th July 1957]

இதனால் பொது மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு முனை விற்பனை வரிகொண்டு வந்தால் வரியின் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் குறையும் என்று கணம் மந்திரி அவர்கள் கொள்வனவிலில் கூறியிருக்கிறார்கள். Number of assesses குறைகிறது என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். வருமானம் கூடுதல் உள்ளவர்களை கண்டு பிடித்து அவர்களின் மீது கூடுதல் வரி விதித்து சரி செய்யவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். மேலும் இப்படிப்பட்ட விற்பனை வரி நடைமுறைக்கு வந்து பத்து ஆண்டு காலமாகிறது—இவ்வளவு காலமாக வரி உயர்ந்து கொண்டிருக்கிறதே தவிர வருவாய் அந்த அளவுக்கு உயரவில்லை. மேலும், இந்த விற்பனை வரிகளால் கெட்ட எண்ணங்களும் எந்த அளவில் இந்த விற்பனை வரியிலிருந்து தப்புவது என்ற எண்ணங்களும் வியாபாரிகளிடையே நிலவி வருகிறது. அவர்களுக்கும் வருவாய் கம்மியாக இருக்கிறது என்று அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். பொதுவாக ஏழை வியாபாரிகளுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கும் முறையில் (turnover) இப்போது நிர்ணயித்திருக்கும் தொகையிலிருந்து பத்து ஆயிரத்திற்கு மேல் 15,000 வரை இருக்கவேண்டும்—மேலும். இப்பொழுது மணிலா பயிறுக்கு purchase point-வியே விற்பனை வரியை வசூலித்து வருகிறார்கள். ஆனால் இதற்கு முன்பு இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களுடைய ஆட்சி காலத்தில் இங்கிருந்து 99 சத விதம் மணிலாப்பயிறு வெளி நாட்டுக்கு போய்க் கொண்டிருந்தது—அச்சமயத்தில் வெளி நாட்டு வியாபாரிகளிடமிருந்து மொத்தமாக பணம் வசூலிப்பதற்காக இந்த வரியை அந்த இடத்திலேயே (Purchase point) வசூலித்து வந்தார்கள். ஆனால் இப்போதும் நாட்டிலுடைய நிலைமை மாறிவிட்டது. மணிலா பயிறு இப்போது மில்கள் மூலமாகவும் செக்குகள் மூலமாகவும் ஆட்டி எண்ணெய்யாக்கப்படுகின்றன. அந்த சமயத்தில் இதற்கு ரிபேட் கொடுத்து வந்தார்கள். இப்போது இந்த ரிபேட் சம்பந்தமாக எவ்வளவோ வேலைக்காரர்கள், குமஸ்தாக்கள், இவர்களுக்கு எல்லாம் அதிகப்படியான செலவு ஏற்படுகிறது. இந்த வரி விதிப்பின் பேரில் Stay order-கள் வாங்கி இருப்பதாகவும் தெரிகிறது. ஆகவே இதைமாற்றி Groundnut போன்றவைகளுக்கு அந்த பொருள்களை விற்பனை செய்யும் போது வரிகள் வசூலிக்கவேண்டும். இப்போது ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் Marketing Committee ஒன்று நடந்துவருகிறது. ஆனால் பல வியாபாரிகள் பல பெயர்களிலும் பலவிதமாக வாங்கி, Purchase point-லும் சரியான விதம் வரி செலுத்தாமல் அரசாங்கத்தை ஏமாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆகவே Sales point-ல் வரி விதிப்பு இருக்குமானால், அதை இந்த Marketing Committee மூலமாகவோ அல்லது வேறு வழிகளிலோ வசூலித்து வந்தால் இதைவிட நான்கு பங்கு அதிகமாக வசூலிக்கலாம். இவ்விதமாக கிடைக்கும் வருமானத்தால், ஏற்கனவே வரி விதிக்கப்பட்டிருக்கும் உணவு தானியங்களின் மீதுள்ள வரியை எடுக்கலாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதில் சில வியாபாரிகள் பல விதமான விலாசங்களின் பெயரில் லாரிகளில் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். இதற்கென்று கணக்கு சமர்ப்பிக்க ஒரு trip sheet முக்கியமான போலீஸ் ஸ்டேஷனில் வைக்கப்பட்டிருந்தால், அதிலிருந்து இந்த வரி விதிப்பிலிருந்து தப்பித்து கொள்ள முடியாது. இவ்விதமாக வருமானத்தை அதிகப்படுத்தலாம். ஆகவே கணம் மந்திரி அவர்கள் உணவு தானியங்களின் மீது விதித்திருக்கும் வரியை நீக்கி விட்டு இந்த மான்ய கோரிக்கையை சமர்ப்பிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

12.05
p.m.

* SRI A. A. RASHEED : Sparrows are entering the hall and disturbing the proceedings with their noise. Will they be prevented from competing with Members? (Laughter.)

DEPUTY SPEAKER : They cannot be controlled by anybody.

8th July 1957]

SRI A. A. RASHEED : Mr. Deputy Speaker, the tanners have to pay nearly three per cent sales tax. One per cent is levied by the Central Government and the remaining two per cent by the State. You are well aware, Sir, that this trade is earning nearly 25 to 30 crores of rupees annually by way of foreign exchange. But unfortunately, this trade is the most affected by this levy, since it has to pay nearly three per cent. In the interests of foreign exchange and in the interests of the trade itself, which is yet to develop from a cottage industry into one on modern lines, I would request the Government to exempt especially tanned hides and skins from sales tax. These are exported outside. This kind of exemption will not only give an incentive to the traders to export more but also will earn more foreign exchange.

Sir, I have already spoken in this House about single-point levy of sales-tax and many on the other side of the House welcome it. If I advocate it, it does not mean that I am opposing the Demand for Grant before the House but, as a businessman, I know where the shoe pinches. So, I request that when the consolidated Bill amending the Sales Tax Act is brought in, single-point levy may be provided for.

As regards the entertainment tax on dramas and dramatic performances, I request the Minister in-charge of the Bill to exempt these, even though by the exemption hon. Gentlemen opposite may be benefited more. (Interruption). They are adept in the art of enacting dramas. In order to encourage the art and culture of our land, we must exempt dramatic performances and dances from this tax.

As regards the tax on betting on horses, if it is proved that the breeding of horses may be affected by the abolition of races, I think we must at least raise the tax from 10 to 15 per cent, which we are entitled.

Sir, Madras is famous for its very high tax on motor vehicles. It is said that Madras is the highly taxed State in the whole world in respect of motor vehicles. Apart from this tax, we have to pay sales tax at the rate of six annas per gallon of petrol. From Re. 1-4-0 to Rs. 1-8-0 in the pre-war days, the price of petrol has risen to three rupees per gallon now. It is not only the rich people who are using vehicles but there are others also. Our standard of living has not gone up and we should not try to do any harm to the automobile industry which in its own way is helping to raise the standard of living of our people. Therefore, the rate of sales tax on petrol should be reduced.

With these words, I support the Demand.

* **SRI M. J. JAMAL MOIDEEN :** Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to support the Demand before the House. All the same, I have to state that this sales tax is a distress tax. I say, 'distress

[Sri M. J. Jamal Moideen] [8th July 1957]

tax' for the reason that whereas in the case of income-tax, super-tax and the Corporation tax or even the agricultural income-tax for that matter, a person is called upon to pay tax only when he has made a profit, sales tax is payable whether a person makes a profit or not. Even when he incurs a loss, he has got to pay the tax. That is why I call it 'distress tax'. The State is getting nearly Rs. 10 to Rs. 11 crores from this tax as it exists to-day. We have to find a substitute source if we have to dispense with this sales tax. Particularly the sales tax on foodgrains alone comes to Rs. 5 crores. This does not mean that I advocate taxation on foodgrains. We have got to find an alternative before we suggest to the Government that sales tax particularly on foodgrains has to be eschewed. I have to say that not only I but most of our people welcome the attitude taken by our Chief Minister and the Hon. the Minister for Industries in asking Dr. Lokanathan to go into this sales tax question fully and recommend to Government whether it will be feasible to have a single point tax for all commodities or whether we should continue the present taxation as it is. The Government have given the assurance that whatever may be the recommendation of Dr. Lokanathan, that will be implemented as far as possible. I think it is a very good move in the right direction. We all welcome it. I find, of course, that Dr. Lokanathan is already conducting an enquiry. He has already circulated the questionnaire. In some cases in our State there is single point tax, that is, on essential goods. Whether we should have single-point tax on all commodities or we should continue to have this multi-point tax, is under consideration, and this enquiry has been undertaken by Dr. P. S. Lokanathan. He will have to see how the introduction of the single-point tax will affect the revenues of the State. I do not think that sales tax as such can be given up, though it is, as I called in the beginning, a distress tax. But it has come to stay as a necessary evil, if I can use a strong expression in this August House. But this is how I feel about it. Of course, in foreign countries they levy either sales tax or purchase tax. Here it is not well defined whether it is sales tax or purchase tax. In the case of some commodities, it is sales tax and in the case of others, it is purchase tax. I think much of the trouble and much of this lacuna and the alleged harassment by the officers can be avoided if the Government apply their mind more thoroughly to the question and define whether it is a tax at the purchase point or sales point. This will obviate so many difficulties, I should think. In Western countries, which we call generally civilised countries, where the tax structure has been in existence for generations, they have classified the commodities into definite categories, and on these classifications, the tax structure is based. They call it purchase tax. In some cases, the tax is high as 30 per cent to 35 per cent. This is only at a single-point, and that too on definite articles which are used only as luxury articles. When I was in England in 1947, the purchase tax was 100 or even 120 per cent. But the people did not feel the pinch of it so much as

8th July 1957] [Sri M. J. Jamal Moideen]

we feel it here to-day, because those articles which were subject to this high taxation were luxury goods. There were no taxes on utility goods. If we can devise some such means—it may not perhaps be possible in this financial year—to classify articles and commodities on which taxation has to be levied, I think that will obviate so many difficulties and also reduce the machinery which is there for administering sales tax affairs.

Some of my friends were referring to the tax on groundnuts at the purchase point. At that time, it was not to penalise the European houses that Sri C. Rajagopalachari introduced it at the purchase point. But he gave the benefit of single-point tax for groundnuts as well as my own industry, namely, hides and skins. He fixed the tax at the last point and gave relief. We were asked to take out licences. For those who have taken out licences, the tax was shifted from the sale value to the purchase value, because the sale value included some other items like labour. According to the Government of India Act, 1935, no commodity, which is exported, can be taxed by any of the State Governments. Apart from Article 286 of the Constitution, under the Government of India Act, 1935, these commodities could not be taxed on there export sales. That is why it was decided that the tax should be levied on the purchase value. Now the interpretation given is that it is purchase tax. That is why I say that there is confusion in the minds not only of the authorities but also of the people. There should be no confusion in the interpretation of the rules and law. I should think that the Government will have to apply their mind more thoroughly to the tax structure and if need be revise it. I am sure Dr. Lokanathan's help will be utilised to the full advantage, and that the Government will do the needful. With these words, I support the Demand. I support the Demand not because I belong to this side of the House. The other day the Leader of the House said that every member of his party is free to express his views. But as I already stated, there is no alternative for us except to support this Demand. So, I support it and I thank you, Sir, for having given me this opportunity.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கை மீது வந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணைகளை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல அவா உறுகின்றேன். நமது சர்க்காருக்கு நல்ல வருவாய், அதரவது சுமார் 11 கோடி ரூபாய் வருவாய் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு இலாகா இது. ஆனால் பொது மக்களும் வியாபாரிகளும் இந்தத் தீர்வையை மட்டில் இதையே நாட்டை பிடித்த ஒரு திராத பிணியாக கருதக்கூடிய ஒரு நிலை இருக்கிறது. இந்த வரி முறை இன்று பல நாடுகளிலும் அமுலுக்கு வந்து ஒரு நிரந்தரமாக இடம் பெற்றுவிட்டது. அதே நேரத்திலே மக்கள் காட்டக்கூடிய மிகப் பெரிய வெறுப்பின் காரணங்களை மனதில் கொண்டு, மக்களுக்கு அதிக துன்பம் இல்லாத முறையிலே, சாதாரண மக்கள் பாதிக்கப்படக்கூடாத முறையிலே தொல்லை யில்லாமல் இந்த வரியை விதிக்கவேண்டும். ஒருமுனை வரி விதிக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சமயத்தில் இதுவரையில் பேசிய அங்கத்தினர்கள் சிலர் குறிப்பிட்டார்கள். அதே நேரத்திலே ஒருமுனை வரி விதிப்பதால் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன என்று ஒரு சில நண்பர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [8th July 1957]

ஒரு முனை வரியாக மாற்றினால் சர்க்காருக்கு கிடைக்கக்கூடிய வருவாய் கணிசமான அளவுக்குக் குறையும் என்று சர்க்கார் தரப்பிலே வாதிக்கப் பட்டது. ஓரளவுக்கு நான் அதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். அப்படிக்குறைவதன் அடிப்படை காரணமென்ன? ஒருமுனை விற்பனை வரியாக மாற்ற வேண்டுமென்று கூறும்பொழுது, வரியை எந்த இனத்துக்கும் ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று யாரும் கூறவில்லை. அதற்குப் பதிலாக ஒருமுனை வரியாக அதை ஒரே இடத்தில் வசூலிக்கவேண்டுமென்று தான் அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லும்பொழுது, இன்று சரதாரணமாக வரி விதிப்பிலிருந்து சமார் 30, 40 சதவிகிதம் வரை தப்பித்துக்கொள்கிறார்கள், அது அதிகமாய் போய்விடும் என்று சர்க்கார் தரப்பில் சந்தேகிக்கக் கூடும். அப்படி வரியை மாற்றி ஒரே இடத்தில் போடும்பொழுது, ஒரு இனத்திற்கு எத்தனை தடவை எவ்வளவு தொகை கிடைக்கின்றதோ அந்தத் தொகையை ஒரு இடத்திலே நல்ல முறையிலே நல்ல நிர்வாகத்தைக் கொண்டு வசூலிக்கவேண்டும். அதற்கு ஒரு நல்ல 'மெஷினரி' வேண்டும். எக்ஸைஸ் டிபார்ட்மெண்டு போன்று நல்ல இலாகாவின் மூலம் வேண்டிய திறமையான ஆட்களை ஒவ்வொரு இடத்திலும் பொறுக்கி வைத்து ஒரு இலாகா அமைத்தால், இந்த வரியை நல்ல முறையிலே வசூலிக்கக்கூடும்.

ரூபாய் 10,000-க்கு மேற்பட்டு வியாபாரம் செய்பவர்களுதான் இந்தத் தீர்வை கொடுக்கவேண்டும். ரூபாய் 10,000 குறைந்தபட்சமாய் வைத்திருப்பது உண்மையிலே ஒரு கஷ்டமான காரியம். நான் ஒன்றுக்கு 30 ரூபாய் வியாபாரம் செய்யக்கூடிய சிறிய கட்டையாக இருந்தாலும் விற்பனை வரி கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய வியாபாரி ஒரு மூட்டை அரிசி எடுத்துக்கொண்டு வந்து கட்டையிலே வைத்து கால் படி, அரை படியாக விற்பனைக்கு ஒரு நாளைக்கு ஒரு மூட்டை விற்கலாம். அந்த சர்வசாதாரண வியாபாரிக்குக்கூட விற்பனை வரி உண்டு. இந்த நாட்டிலே 25 சதவிகிதம் நகரத்தில் வாழக்கூடிய மக்கள் தான் (urban population) வாங்கிச் சாப்பிடுகிறார்கள், அவர்கள் தான் உணவு தானியங்களுக்கு வரி கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்தத் தொகை, அதாவது 25 சதவிகிதம் எவ்வளவு தூரம் சரி என்பதுபற்றி நான் சந்தேகிக்கிறேன். இன்று வியாபாரத்தில் speculators இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் சிறு நிலச்சுவான்தார் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய உணவு தானியங்களை அப்படியே வாங்கி பாங்குகளில் பணயம் வைத்திருக்கிறார்கள், அவ்வது பிற இடங்களுக்கு அனுப்பிவிடுகிறார்கள். யார் உற்பத்தி செய்கின்றார்களோ அவர்களே முதலில் தானியத்தை விலக்கு விற்பனையில், அவர்களுக்கு வேண்டியதை விற்பனை வரியும் கொடுத்து வாங்கக்கூடிய நிலைமையில் நம்முடைய நாட்டின் பொருளாதாரம் இன்று இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. நம் நாட்டில் விற்பனை வரி விதிப்பதற்கு குறைந்தபட்ச 'turnover' விற்பனைமுதல் ரூபாய் 10,000 என்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பம்பாயில் ரூபாய் 30,000 என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அதே போல நம் ராஜ்யத்திலும் விற்பனை வரி விதிப்பதற்கு ரூபாய் 25,000 குறைந்தபட்ச விற்பனைமுதலாக வைத்தால் நன்மை தரக்கூடிய ஒரு விஷயமாகும்.

உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியை ஒரு சதவிகிதமாக குறைத்ததுடன் அந்த இனத்தில் பருப்பு வகைகளையும் அந்த இனத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளுவது நியாயமாக இருக்கும். உணவு தானியங்கள் மீது விற்பனை வரியை ரத்துசெய்யவேண்டும் என்று சில நண்பர்கள் கோரினார்கள். அதை நான் ஆமோதிக்கிறேன். உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரி ரத்து செய்யப்பட்டால் சர்க்காருக்கு வரவேண்டிய வருவாயில் ரூபாய் 2 கோடி ரஷ்-மாடுமென்று இந்தச் சபையிலே வாதிக்கப்படுகிறது. ஒட்டு மொத்தமாக பார்க்கப்போனால், மத்தியதரப்பினர்களுதான் பாதிக்கப்படக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் பெரிய மனது கொண்டு உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

8th July 1957] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

'Perishable Articles' ஆகிய இஞ்சி, வெள்ளைப் பூண்டு, பச்சை மிளகாய், சேனை, கருணைக்கிழங்கு, வெங்காயம் முதலியவைகளுக்கு இப்பொழுது வரி விதிக்கப்படுகிறது. இவைகள் சாதாரணமாக வீடுகளில் தினம் உபயோகப்படுத்தக்கூடிய மிக அத்தியாவசியமான பொருளாக இருக்கிறது. 'காண்டிமெண்ட்ஸ்' மிகவும் தேவையான பொருள்களாக இருக்கின்றன. இவைகளுக்கு கண்டிப்பாக விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்கவேண்டுமென்று கோருகிறேன்.

பாலிப் பொறுத்தமட்டில், அதை உபயோகிப்பவர்கள் பணக்காரர்கள் தான் என்று சொல்லப்பட்டது. மதுவிலக்கிற்குப் பிறகு சேரிகளில் இன்று 10 கடைகளும் அவைகளில் முறுக்கும் நிரந்தரமாக அமைந்துவிட்டன. அந்தக் கடைகளிலே அதோடு பத்திரிகையும் இருக்கும். ஆகையால் பாலுக்கு விதிக்கக்கூடிய வரியை கட்டாயம் நீக்கவேண்டும். மத்திய தரப்பினர், அதாவது மாதம் சுமார் 100, 200 ரூபாய் வருவாய் வரக்கூடிய இனத்தவர்கள்தான் இந்நாட்டிலே அதிகம் என்று பாதிக்கப்படுகிறவர்கள். நாட்டிலே மிகவும் பாதிக்கக்கூடிய ஒரு இனத்தவர்கள் இருப்பார்களானால், இம்மாதிரி வருவாய் வரக்கூடிய இனத்தவர்கள்தான் அவர்கள் என்று நான் உறுதியாகச் சொல்லமுடியும். கண்டிப்பாக பாலுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக ஒரே ஒரு விஷயத்தை இந்தச் சபை முன்னிலையிலே வைக்க ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக இன்று பெரிய கம்பெனிகள், அதாவது டாடா கம்பெனி, லீவர் பிரதர்ஸ் போன்றவைகள் ஏராளமாக தேங்காய், 'புல் தைலம்' இவைகளை எங்கள் வட்டாரம் போன்ற இடங்களிலிருந்து வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி வாங்கக்கூடிய பொருள்களுக்கு எந்தவிதமான விற்பனை வரியும் கொடுப்பதில்லை. ஒரு வேளை எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதுபோல் அரசியல் சட்டத்தில் 286 ஷரத்துப் பிரகாரம் இவர்களுக்கு பாதுகாப்பு இருக்கலாம். அப்படியிருக்கும்பொழுது 'காண்டிராக்ட்' முறையில் வாங்குகிறார்கள். வெளியிலே விற்பனை வரி கொடுத்து வாங்கக்கூடிய அதே விலை கொடுத்து வாங்குகிறதில்லை. வாங்கக்கூடிய தொகை லாபம் டிவிடெண்டு கொடுக்கும் பொழுது பங்குதாரர்களுக்கு லாபமாக வந்து சேருவதில்லை. பெருவாரியாக விவசாயப் பொருள்கள் இப்படி தொழில்களுக்குப் போவதிலே எவ்வளவு வரி விதிக்கலாம் என்பதுபற்றி சிந்திக்கவேண்டும். இந்தச் சபையிலே எனக்கு முன்பு பேசிய பட்டுக்கோட்டை நண்பர் குறிப்பிட்டது போல் 'Sales Tax Appellate Tribunal' ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கவேண்டும் அல்லது ஜில்லா ஜட்ஜுக்கு இந்த அதிகாரம் கொடுத்தால் மிகப் பெரிய செளகரியமாக இருக்கும் என்று மிகப் பணிவன்புடன் இச்சபையின் முன்பு சமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. S. G. HAJA SHERIFF: Sir, I rise to support the Demand moved by the Hon. Minister. I congratulate the Hon. the Minister for Finance on his bringing down the levy of sales tax on foodgrains from 1-9/16th to 1 per cent. But he has qualified this reduction by saying that only paddy, rice, wheat, and millets will come under this reduced rate. But may I suggest that all foodstuffs including perishables should benefit by this reduction, because under the prevailing high cost of living, all will be benefited if all the foodstuffs are brought under this reduced rate? Sir, I quite realise that Dr. P. S. Lokanathan, an eminent economist, is appointed by the local Government to study the whole tax structure and then advise the Government as to how best the sales tax administration can be simplified. I am sure that he is taking the necessary steps. He has also issued a questionnaire to

[Sri K. S. G. Haja Sheriff] [8th July 1957]

many mercantile and commercial bodies for answer. At the same time I would suggest for the consideration of the Government that the whole thing should be levied at one single-point, and not at multi-points. An argument may be advanced that by introducing this single-point levy, there will be loss of revenue. But may I suggest that there would not be loss of revenue? On the other hand, the revenue will become much more. Evasion will be very negligible. If the Government think that there will be loss of revenue, they can increase the rate of tax. Suppose a particular item is taxed at 4 per cent, they can just increase it to 6 per cent, and if the Government still feel that the amount is not sufficient, they can again increase it by two more per cent so that there may not be any evasion, and there would not be any loss to Government. I quite concede what the Opposition members have said that there should be less of rigidity in the collection of this tax or that there should be no harassment. There might be some harassment. If at all there is any, it is only to see that the public revenue is safeguarded and that more revenue is brought in so that the various schemes which the Government have piloted, for the benefit of the people, can be executed successfully. I thank you, Sir.

12-31
p.m.

SRI T. VELUCHAMI :

கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நான் இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துப் பேசுகின்றேன். போதிய பேச்சுத் திறமை இல்லாத காரணத்தால், நான் இந்த விற்பனை வரியைப் பற்றி அவ்வளவு தெளிவாக எடுத்துச் சொல்ல முடியாமற் போனாலும், கனம் மந்திரி அவர்கள் அந்த விஷயத்தை நன்றாகக் கவனித்து, நான் சொல்லக்கூடியது நம் நாட்டில் சோஷலிச சமுதாயத்தை உண்டாக்குவதற்கு அடிப்படையாகவும், முக்கியமாகவும் உள்ள காரியமாக இருப்பதால், அவசியமானால் தனியாகவும் என்னிடம் விளக்கம் கேட்டு, தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று முதலில் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

நம்முடைய சோஷலிச சமுதாய லட்சியத்திற்கு அடிப்படையாகவுள்ள இந்தக் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களை யுத்த காலத்திலே நாம் மிகவும் கவனத்தோடு வளர்த்து வந்ததோடு, கூடுதலான அக்கரையும் எடுத்துக்கொண்டு, அதற்கென பணமும் ஒதுக்கி வந்தோம். இன்னும் வளர்த்துவருவதற்கு விரும்புகிறோம். யுத்த காலத்திலே, அதாவது பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பாக மக்களுக்கு நல்ல முறையிலே சேவை செய்து வந்தன, பிரதம கூட்டுறவு பண்டகசாலைகள். யுத்தம் முடிந்த பிற்பாடு, அந்தக் கூட்டுறவு பண்டகசாலைகள் உயிரற்ற நிலைமையை அடைந்துவிட்டன. அதற்கு மூல காரணம் இந்த விற்பனை வரியும், இந்த வரியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைப்பவரும், மேற்படி பண்டகசாலைக்குப் போட்டியாக வியாபாரம் செய்பவர்களும் தான்.

உதாரணமாக, ஒரு மூட்டை பிண்ணுக்கை விற்கும்போது, கூட்டுறவு பண்டகசாலையில் உள்ள சிரமங்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கொள்முதல் இடத்திலிருந்து அந்த மூட்டையைக் கூட்டுறவு பண்டகசாலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமானாலும் ரூ. 20 அடக்கம் ஆகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். கூட்டுறவு பண்டகசாலையில் சேர்மையான முறையில், தப்பிதம் இல்லாமல், ஒழுங்காக கணக்கு வைக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருப்பதால், வரி உள்பட அதன் விலை ரூ. 20—5—0 ஆகிவிடுகிறது. ஆனால், சனிப்பட்ட வியாபாரி, ஒரு மூட்டையின் அடக்கு விலை ரூ. 20 ஆக இருந்தாலும் கொள்முதலை கணக்கில் போடாமல் வரி இல்லாமலேயே ரூ. 20—4—0-க்கே

8th July 1957]

[Sri T. Veluchami]

பல மூட்டைகளை விற்ப்பு விற்பனையாக ஆனால், இந்தக் கூட்டுறவு பண்டகசாலையோ அந்த மூட்டையை வைத்துக்கொண்டு கணக்குப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலைதான் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, ஒன்று விற்பனை வரி *evasion* இல்லாத ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்; அல்லது கூட்டுறவு பண்டக சாலைகள் அபிவிருத்தியடைவதற்கும், அவைகளுக்குப் புனர் வாழ்வு ஏற்படுத்துவதற்கும், அவைகள் இன்னும் உயிரோடு இருக்கவும், அவைகள் சோஷலிச லட்சியத்திற்கு உறுதுணையாக இருக்கவும் அவைகளுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும். ஒரேயடியாக பூராவரியையும் விலக்களிக்காவிட்டாலுங்கூட, ஒரு சலுகையாவது அவைகளுக்கு இருக்க வேண்டும். அதாவது $\frac{1}{2}$ சத விதிகளாவது கூட்டுறவு பண்ட சாலைகளைப் பொறுத்தவரையில் வரிச் சலுகைகாட்டினால், அவைகள் திறம்பட இயங்கும் என்று நான் கூற விரும்புகிறேன்.

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் கூட்டுறவு பிரதம பண்டகசாலைகள், மத்திய கூட்டுறவு பண்டகசாலைகள் மூலமாக நடத்திவரும் நியாய விலைக் கடைகள் மிகவும் திறமையான முறையில், நேர்மையான முறையில் இயங்கி வருகின்றன. சர்க்காருக்கு வரியை நியாயமாகவும் நேர்மையாகவும் கணக்கு வைத்துக்கொண்டு செலுத்தி, அதே சமயத்தில் பொருள்களை நேர்மையான முறையில், பிளாக் மார்க்கெட் செய்யாமல், மக்களுக்கு விநியோகித்து வருவதன் மூலம் இத்தகைய பிரதம கூட்டுறவு பண்டகசாலைகள் சர்க்காருக்கும் பொதுமக்களுக்கும் உதவி புரிந்து வருவதால், அவைகளைப் பாதுகாக்க, அவைகளை உயிரற்ற நிலையிலிருந்து உயிருள்ள நிலைக்குக் கொண்டுவர, அவைகளுக்கு “இன்ஜெக்ஷன்” கொடுப்பதைப்போன்ற நடவடிக்கைகள் எடுப்பது மந்திரி அவர்களுடைய பெரும் பொறுப்பாக இருக்கிறது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபகமுட்ட விரும்புகிறேன்.

நம்நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கும் இந்த நிலையில், வியாபாரம் செய்யலாம் என்று ஒரு சில வாலிபர்கள் நினைக்கும் காலத்தில், ஏதோ 50 ரூபாய் போட்டு ஒரு கடை வைக்கிறார்கள். இப்படிக் கடைகள் வைத்தவுடனே விற்பனை வரி அதிகாரிகளுக்கும் தகவல் தெரிந்துவிடும். இதற்காகவே அவர்கள் ஆட்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். புதிதாக ஒருவன் கடை வைத்தவுடனே, விற்பனை வரி அதிகாரி அவனிடம் வந்து, “ஐந்து ரூபாய் தான் நீ கொடுக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி வசூலித்து விடுகிறார். ஐந்து ரூபாய் ஏன் வசூலிக்கப்படுகிறது என்ற விவரத்தை அந்த வியாபாரியிடம் அதிகாரி சொல்வது கிடையாது. எதுவும் சொல்லாமல், “இதிலே கையெழுத்துப் போடு; நீ வியாபாரம் நடத்தலாம்” என்று சொல்கிறார். முதலில் இப்படி சகட்டு மேனிக் கு வாங்கிக்கொண்டு போய், அதற்கடுத்தார் போல், மறுதலவை வரும்போது, “இதிலும் இன்னொரு கையெழுத்துப் போடு” என்று சொல்வார். அதில் என்ன எழுதியிருக்கும்? வருஷ **turnover** 11 ஆயிரம் ரூபாய் என்று அதில் எழுதியிருக்கும். “சும்மா கையெழுத்து போடு” என்று சொல்வார். வியாபாரிக்கு சட்ட திட்டம் தெரியாது. எதற்காக கையெழுத்து போடுகிறோம் என்று கவனத்தோடு விஷயத்தைத்தெரிந்து கொள்வது கிடையாது. அந்த அளவு வியாபாரிகள், சிறு சிறு வியாபாரிகள், விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க பக்கவம் உள்ளவர்களாக இருப்பதில்லை. அதன் காரணத்தால் எதிலும் கையெழுத்து போட்டுக்கொடுத்து விடுகிறார்கள். இப்படிக் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்து சில நாட்களுக்குப் பிறகு விற்பனை வரி இலாகாவிலிருந்து அந்த வியாபாரிக்கு அனுப்பப்படும் டிமாண்டு நோட்டீஸில், “மொத்த உத்தேச **turnover** 11 ஆயிரம் ரூபாய்” என்று கண்டிருக்கும். மேலும் மாதா மாதம் உத்தேச வரி ரூ 13 கட்டிவரவேண்டும் என்றும் கண்டிருக்கும். இப்படியிருந்தால், புதிதாக கடை வைப்பவர்கள், அதுவும் வேலையில்லாத திண்டாட்ட காலத்தில் தொழிற் துறையில் இறங்கக்கூடிய வாலிபர்கள் எப்படி முன்னேற்ற முடியும் என்று நான் கேட்கின்றேன். இப்படி புதிதாக வியாபாரம் செய்ய முற்படுவர்களுக்கு கஷ்டங்கள் ஏற்படாதவாறு இருக்க வேண்டுமென்றால், விற்பனை வரி சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களைக் கொண்ட ஒரு புல்தகம் “விற்பனை வரி சுருக்கம்” என்று தமிழில் வெளியிடப்படவேண்டும். சிறு சிறு வியாபாரிகள் சம்பந்தப்பட்ட

[Sri T. Veluchami]

[8th July 1957]

வரை, என்ன சட்ட திட்டங்கள் இருக்கின்றன. என்பதை எளிய நடைபயில் விளக்கக் கூடிய அளவிலே அந்தப் பதிப்பு வெளியிடவேண்டும். இதை கிராமங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு வியாபாரிக்கும், குறிப்பாக புதிதாக ஒருவர் வியாபாரம் ஆரம்பித்தால், அவர்க்கும், இனமாகக் கொடுக்கக்கூடிய ஏற்பாட்டைச் செய்தால் அவர்கள் சர்க்கார் செய்யக்கூடிய சட்ட திட்டங்களை யும் விற்பனை வரி சம்பந்தமான விபரங்களும் தெரிந்து—அல்லது படித்த வர்களிடமாவது காண்பித்து, அதன் மூலம் அனாவசியமாக ஆபத்தில் மாட்டிக்கொள்ளாது, வியாபாரம் செய்து உழைத்து வெற்றிகரமாக பிழைக்க உதவியாக இருக்கும்; வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிப்பதற்கும் அது ஒரு உறுதுணையாக இருக்கும்.

உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிப்பதை நான் ஆதரிக்கிறேன். உணவுப் பொருள்களுக்கு விதிக்கக்கூடிய வரியை பெரும்பாலும் நகரங்களில் இருப்பவர்கள்தான் கொடுக்கிறார்கள் என்று கனம் நிதி மந்திரியவர்களால் சொல்லப்பட்டது. நகரங்களில் இருப்பவர்கள்தான் உணவுப் பொருள்களை விலை கொடுத்து வாங்கிறார்கள்; 25 சதவிகிதம் மக்கள்தான் வாங்குகிறார்கள் என்று கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அன்று சொன்னார்கள். அப்படியானால், ஒன்று செய்யலாம். பெரிய நகரங்களில், அதாவது முனிசிபாலிட்டிகள் இருக்கக்கூடிய இடங்களில் மாத்திரம் உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரி போடலாம். கிராமங்களில் பெரும்பாலும் விவசாயிகளே அடங்கியிருப்பதாக கனம் மந்திரி அவர்களே ஒப்புக்கொள்வதால்,—முனிசிபல் “ஏரியா” க்கள் தவிர—மற்ற கிராமந்திர இடங்களில் உணவுப் பொருள்களுக்கு வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கலாம். இதனால், நகரங்களில் இருக்கும் பொதுமக்கள், பக்கத்து கிராமங்களிலே போய் வாங்கினால் தங்களுக்குச் செளகரியமாக இருக்குமென்று கிராமங்களில் போய் வாங்குவதற்கு உற்சாகம் ஏற்படும். விற்பனைச் சாலைகள் கிராமங்களில் அமைவதன் மூலம் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளுக்குப் பலன் கிடைக்கக்கூடிய நிலையிலே, அவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கக்கூடிய ஒரு காரியமாகவும் இருக்கும்.

இந்த விஷயங்களையெல்லாம் கனம் மந்திரி அவர்கள் நன்கு யரிசீலனை செய்து கவனித்து வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டுமென்று மீண்டும் வற்புறுத்திக் கேட்கக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன், வனக்கம்.

*** Sri A. S. DURAISWAMI REDDIAR:** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றையதினம் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள மானியத்தை ஆதரித்துப் பேச விரும்புகிறேன். இப்பொழுது உணவு தானியங்கள் மீது வரி விதிக்கவேண்டுமா, வேண்டியதில்லையா என்பது பிரச்சினை. உணவு தானிய வரி விதிப்புபற்றி ஆலோசிக்கும்படி சுற்றறிக்கை விட்டிருப்பதாக சமீபத்தில் மத்திய உணவு மந்திரி ஸ்ரீ ஜெயின் இங்கு வந்தபோது சொன்னார்கள். உணவு தானியங்களின் விலை ஏறிக்கொண்டிருப்பதால் எங்குப் பார்த்தாலும் சம்பளம் பற்றவில்லை என்று எல்லாத் தொழிலாளர்களும் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள். ஆனால் உணவு தானியங்களுக்கு வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கவேண்டுமா இல்லையா என்பது ஒரு முக்கிய விஷயம். விலக்கு அவசியந்தான். ஆனால் நமது ராஜ்யத்தின் பொருளாதார நிலைமையைக் கருதியும், பொருளாதார நிபுணரான ஸ்ரீ லோகநாதன் இதைப்பற்றி, ஆராயப் போவதாலும் இந்த விஷயத்தை அவருக்கு விட்டுவிடலாம். அவர் என்ன ஆலோசனை செய்து பின் பற்றவேண்டும் என்று சொல்கிறார்களோ அதன்படி நாம் நடந்துக்கொள்ளலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

பலமுனை வரி விதிப்பு பற்றிப் பேசும்போது, பலமுனை வரியால் சர்க்கார் விரும்புவதைவிட வருவாய் மிக மிகக்குறைகிறது. அவர்கள் எண்ணுவது என்னவென்றால், நாலுவழியில் வரி போட்டால் ஒரு வழியிலாவது வரியை வாங்கிவிடலாம் என்பது. பலர் எமாற்றுகிறார்கள், டிமிக்கி கொடுக்கிறார்கள், அவர்களையெல்லாம் வரிகொடுக்கச் செய்து விடலாம் என்பதா

8th July 1957] [Sri A. S. Duraiswami Reddiar]

கும். நானும் சர்க்கார் கட்சியைச் சேர்ந்தவன்தான். நான் சொல்லுகிறேன் என் அனுபவத்திலிருந்து. பலமுனை வரி விதிப்பதால், சர்க்கார் தான் எமாறுகிறார்கள். வியாபாரிகள் எமாறவில்லை. ஆனால் வியாபாரிகள் பலமுனை வரியால் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பது வாஸ்தவம். ஆதலால் அதை நீக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். பல மகாநாடுகள் போட்டும், மந்திரிகளைப் பேட்டி கண்டும், எவ்வளவோ பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள். இது வரியை கொடுக்காமல் இருப்பதற்காக இல்லை. எமாற்றுவதற்காக இல்லை. தொல்லை பொறுக்க முடியாமல், வியாபாரத்திற்கு இடைஞ்சல் அதிகமாகவிருப்பதால் வரியை கொடுக்காமல் எமாற்றுவதற்கில்லை, ஆனால் வசூலிக்கும் முறையை, கொள்கையை மாற்றுவதன் என்கிறார்கள். வரியைக் குறைக்கவும் கேட்கவில்லை. ஒருமுனை வரியாகப் போட்டால் எவ்வளவு ஆனாலும் கொடுக்கத் தயார். ஆனால் கொள்கையை மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்றுதான் கேட்கிறார்கள். இப்பொழுது புதுச்சேரியிலிருந்து பலவழிகளிலும் எமாற்றிப் பண்டங்களைக் கொண்டுவந்துவிடவில்லையா? சர்க்கார் எமாறுகிறார்களா, அல்லது வியாபாரிகள் எமாறுகிறார்களா?

உணவு தானியத்தில் அரிசியை எடுத்துக்கொள்வோம். அது நாலு இடத்தில் கை மாறுகிறது. முதலில் வாங்கும் வியாபாரி, வாங்கும் போது, வரிகொடுக்காமல், பில் இல்லாமல், வாங்குகிறான். சொல்ப மிலையில் வாங்கி, இலாபத்திற்கு விற்கப்பாக்கிறான். பிறகு சர்க்காருக்கோ, மற்ற வியாபாரிக்கோ விற்கும்போது, இவர்கள் வரி வாங்குகிறார்கள். தாங்கள் வாங்கும்போது வரிகொடுக்காமல், விற்கும்போது மட்டும் வரி வசூலிக்கிறார்கள். இரண்டு மூன்று கை மாறும்போது, இவர்களுக்குக் கிடைக்கும் லாபம் கொஞ்சந்தான். கால் ரூபாய் லாபம் வந்தால் கூட, வியாபாரிகள் கிரமமாக வரி செலுத்திவிடுகிறார்கள். வரிகொடுக்காமல் எமாற்றப்பார்க்கிறார்கள் என்று சொல்லுவது நியாயம் இல்லை. வியாபாரத்தில் தொல்லை அதிகம் இருப்பதாலும், வரி வசூல் முறையில் தொல்வலிமைக்காகவும் இந்த ஒரு முனைவரியை வற்புறுத்துகிறார்கள். நானும் ஒரு கமிஷன் வியாபாரிதான். வியாபாரத்தில் உள்ள கஷ்டங்கள் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். பொருள்களை பல கைகள் மாறுகிறதனால், ஒவ்வொரு இடத்திலும் வரி கொடுத்துக்கொண்டே போனால், கடைசியில் மூட்டைக்கு இரண்டு ரூபாய் ஏறிவிடும். ஆதலால் வியாபாரி என்ன நினைக்கிறான்? வரி, கொடுக்காமல், மூட்டையை ரூ. 50-க்கு விற்பதே மேல் என்றும், வரி கொடுத்துவிட்டு ரூ. 52-க்கு விற்பது சிரமம் என்றும் கருதுகிறான். வியாபாரமும் நல்ல முறையில் நடக்கக் காரணம் இருக்கிறது.

SRI A. VEDARATHNAM PILLAI : “ எபாயின்ட் ஆப் இன்பர்மேஷன்”, அரிசிக்கு ஒரு முனையில் எந்த இடத்தில் வரி விதிப்பது என்று சொல்லவேண்டும்.

SRI A. S. DURAISWAMI REDDIAR : ஒரு முனை வரி சுலபமாக போடலாம். இப்பொழுது பஞ்சக்கு வரி விதிக்கிறோம். ஆனால் நூலுக்கு வரி கிடையாது. ரைஸ் மில்லில் அரிசிக்கு வரி போடக்கூடும். ரேஷன் காலத்தில் கொள்முதல் சம்பந்தமாக, அரிசி எவ்வளவு அரைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கணக்கிடவில்லையா? தவிட்டைக் கூடக் கணக்கிடவில்லையா? தவிடு அதிகமானால், பாலிஷ் அதிகம் என்றும் கூறிவந்தார்கள். இந்த மாதிரி முறையில் இப்பொழுதும் கணக்கிடமுடியாதா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். அந்தக் காலத்தில் மொத்த டர்னோவர் மீது கணக்கு எடுக்கவில்லையா? அது போல இப்பொழுதும் என் கணக்கு வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது? மேலும் இந்த ஒரு முனை வரி வசூலிக்க சிப்பந்திகளும் அதிகம் வேண்டுமெனில்லை. வரிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானமும் அதிகரிக்கும். இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு, எது ரேஷன் காலத்தில் முடிந்ததோ அதை இப்பவும் நடத்தக்கூடிய முயற்சிகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த முறையில் வியாபாரமும் நல்ல முறையில் நடக்கும் ஆதலால் வியாபாரிகளும் சுலபமாக வரியைக் கட்டிவிடுவார்கள்.

[Sri A. S. Duraiswami Reddiar] [8th July 1957]

ஆகையினால், ஒரு முனை வரியை போடுவதால், சர்க்காருக்கும் அதிக லாபம் இருக்கிறது என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வரி வசூல் செலவும் குறையும். கணக்கு வைத்துக்கொள்ளும் தொந்தரவும் வியாபாரிகளுக்குக் குறையும். இந்த முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது வரி ஒரு பர்ஸண்டு என்று போடுகிறார்கள். இரண்டு பர்ஸண்டு போட்டாலும் ஆட்சேபனையில்லை. ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உணவு தானியங்களில் அரிசிக்கு மாத்திரமாவது சிங்கின் பாயிண்டு வரி வாங்குங்கள் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். வியாபாரிகள் இந்த வரியைக் கொடுக்க தயாராய் இருக்கிறார்கள். ஆகையினால் நான் கவர்மெண்டுக்குச் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், இந்த நேரத்தில் வியாபாரிகள் பலமுனை வரியை எதிர்க்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் வரியை எதிர்க்கவோ ஆதரிக்கவே செய்யவில்லை. ஆனால் அவர்கள் விரும்புவது எல்லாம், கோருகிறது எல்லாம், இந்த பலமுனை வரியை எடுத்து விட்டு அதை ஒரு முனை வரியாக அமைக்கவேண்டும் என்பதே. இதற்கு சர்க்கார் ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் இந்த ஒரு முனை வரியைக் கோருகிறார்கள் என்பதற்காக நான் இதை ஆதரிப்பதாக நினைத்துவிடக்கூடாது. ஆகவே ஒரு முனை வரி விதிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI V. SANKARAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரு முனை வரி விதிக்கவேண்டியதின் அவசியத்தைப் பற்றி அநேகமாக பல அங்கத் தினர்கள் பேசினார்கள். கொள்கை அளவில் அதை நானும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். சர்க்காரும் ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். அவ்வாறு செய்வதாக, சர்க்கார் அதிகாரிகளுக்கும் தொந்தரவில்லை. ஆனால் வியாபாரிகளுக்கும் தொந்தரவில்லை. ஆனால் இதிலே ஒரு விஷயத்தை கவனிக்கவேண்டும். ஒரு முனை வரி விதித்தால், ஒரு பொருள் நான்கு கைகள் மாறும்போது ஏற்படும் வரி **evasion**-ஐ தவிர்க்கவேண்டும். சர்க்கரைக்கு ஒரு முனை வரி விதித்ததன் காரணமாக **evasion** அதிகமாய் விட்டது என்பதை வியாபாரிகளே ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக, விற்பனை வரி இலாகா தீவிரமான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நான் விசாரித்ததில் **Commercial Taxes Department** க்கு இது பற்றி சர்க்கரை வியாபாரிகளிடமிருந்து ஒரு விண்ணப்பம் வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஒரு பொருள் நான்கு கைகள் மாறும்போது **Evasion** ஏற்படுகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. திடீர் என்று **single point sales tax** போடுவது கஷ்டமாக இருக்கலாம். முதலில் விற்பனை வரி இலாகாவை வலுப்படுத்திக்கொண்டு, **Evasion**-ஐ தடுப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு, பிறகு **single point tax** கொண்டு வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, உணவு தானியங்களின் மீது 1 சத விகிதம் விற்பனை வரி விதித்திருக்கிறார்கள். இது ஒரு நல்ல சமிக்ஞை தான். உணவு தானியங்கள் மீது விற்பனை வரி விதிக்கக்கூடாது என்பதை கொள்கை அளவில் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். 1—9—16 சத விகிதத்திலிருந்து 1 சத விகிதமாக குறைத்திருப்பது ஒரு முதல் படியாகவும், ஓர் நல்ல சமிக்ஞையாகவும் எடுத்துக்கொண்டு எல்லோரும் இதை வரவேற்கவேண்டும். கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதுபோல, நகரங்களில் உள்ள ஜனங்கள் அதாவது ஜனத்தொகையில் 20 சத விகிதம் தான்—இந்த வரி கொடுக்கிறார்கள். கிராமங்களில் வசிக்கும் (80 சத விகிதம்) ஜனங்கள் இதை கொடுப்பதில்லை. ஒரு குடும்பத்தில் மாதத்திற்கு ரூபாய் 100 மொத்தம் செலவானால், ரூபாய் 40 உணவு தானியங்கள் மீது செலவழிக்கப்படும். அவற்றிற்கு இந்த வரி சம்பந்தமாக ஆறு அணு கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கும். அந்தத் தொகையை பெரிதாக மிகைப்படுத்த வேண்டியதில்லை. மக்களிடம், சர்க்கார் பல திட்டங்கள் மீது கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவழிப்பதை எடுத்துச் சொன்னால், அவர்கள் ஆறு அணு மாதத்திற்கு அதிக வரி கொடுக்க தயங்கமாட்டார்கள்.

8th July 1957]

[Sri V. Sankaran]

மற்ற பொருள்கள் மீது இப்பொழுது விதிக்கும் வரியை 1-9/16 சத விசதத்திலிருந்து 2 சத விசதமாக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இதை எடுத்துக்கொண்டால், 10 அணு அல்லது 12 அணுக்கள் வரியாக கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். இந்தத்தொகை, அவர்கள் ஏற்கெனவே கொடுக்கும் 7—8 அணுக்களை விட 3—4 அணுக்கள்தான் அதிகமாகயிருக்கும். சர்க்கார் நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்றிவரும் இத்தருணத்தில், இந்த அதிகப் படியான சொல்ப வரியை கொடுக்க தயங்கமாட்டார்கள்.

எங்களது தொகுதியை எடுத்துக்கொண்டு உணவு தானியங்களைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நெல் வியாபாரிகள், சாதாரணமாக, மண்டிகளில், “Commission basis”-ல்தான் வியாபாரம் செய்கிறார்கள். கிராமங்களிலிருந்து, மண்டிக்கு நெல் அனுப்பும்பொழுது மூட்டை ஒன்றுக்கு 0-4-0 அல்லது 0-4-6 கமிஷனாக கொடுக்கிறார்கள். நெல் விற்கும்பொழுது நெல் முதலாளிகள் மூன்று ரசீதுகள் கையெழுத்திட்டுக்கொடுக்கவேண்டும். இதில், ஒரு ரசீதை Sales Tax Department-க்கு கொடுக்கவேண்டும். இந்த முறை காரிய பூர்வமாக சாத்தியமற்றது. கமிஷன் ஏஜெண்டுகள் சட்ட பூர்வமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், டிபார்ட்மெண்ட்டம் பதிவு செய்து கொள்ளவேண்டும். இந்த சங்கடத்தை தவிர்ப்பதற்காக Commission agents வைத்துக்கொள்வ தில்லை. ஒரு மூட்டை 20 ரூபாய்க்கு விற்குல் 0-5-0 sales-tax ஆக கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் நெல் மூட்டை ஒன்றுக்கு 0-4-0 அல்லது 0-4-6 கமிஷன் கிடைக்கிறது. கமிஷன் வரும்பொழுது sales-tax-ம் கொடுக்கவேண்டும். ஆதலால், 15,000 மூட்டைகள் விற்குல், 2,000 மூட்டைகள் தான் விற்பதாக கணக்கில் வருகிறது. முதலாளிகள் கையெழுத்திட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தக்கூடாது. கொண்டு வருபவர்கள் கையெழுத்து இருந்தால் போதும் என்று இருக்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டிய ஏற்பாடுகளை செய்யவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“Penalty” விஷயமாக சில வார்த்தைகள் சொல்லவிரும்புகிறேன். சாதாரணமாக, “penalties” அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த விஷயமாக, சலுகைகள் காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முக்கியமாக, மிகவும் “Oppressive” ஆக இருக்கக்கூடிய விதிகளை உதாரணமாக சில தப்பிதங்களுக்கு 9 பங்கு லைசென்ஸ் தொகை பெறுவதற்காக கட்டவேண்டுமென்று இருக்கிறது. தளர்த்தவேண்டும். Turnover limitஐ இப்பொழுது இருப்பதைவிட அதிகப்படுத்தினால் நலம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதை செய்வதில் கஷ்டமிருக்காது என்று நினைக்கிறேன்.

“Palmgur” மீது விற்பனை வரி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே மாதிரி “Cane jaggery”-க்கும் விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உணவு பொருள்களுக்கு அளிக்கக்கூடிய சலுகை; விறகுக்கும் அளிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால் விறகும் மிகவும் அத்தியாவசியமான பொருள்.

எங்கள் Chamber of Commerce-ல் மத்திய சர்க்கார் சர்க்கரை, புகையிலை, துணி முதலிய வஸ்துக்கள் மீது Excise-tax” போடுகிறதையும், அதே சமயத்தில், சென்னை சர்க்கார் விற்பனை வரியும் அவைகள்மீது விதிப்பதற்குப் பதிலாக, மத்திய சர்க்காரே அதிகப்படியாக Excise வரி போட்டு, அதிலிருந்து வருட வருமானத்தை இரு சர்க்காரர்களும் பங்கிட்டுக்கொள்வது என்ற யோசனையை வரவேற்கிறது. Sales Tax Advisory Committees இப்பொழுது ஜில்லா ரீதியிலும் மாகாண ரீதியிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் அதன் கூட்டங்கள் எங்கள் ஜில்லாவில் வருஷத்திற்கு இரண்டொரு தடவைகள் தான் நடந்தன. மாகாண ரீதியில் ஒரு தடவை தான் கூடிற்று. மாகாண ரீதியில், மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு தடவையும், ஜில்லா ரீதியில் இரண்டு மாதத்திற்கு ஒரு தடவையும், இந்த Advisory Committee கூட்டங்கள் நடக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[8th July 1957]

DEPUTY SPEAKER : The hon. Member's time is up.

SRI V. SANKARAN : I want only five minutes more.

DEPUTY SPEAKER : It is not possible. The hon. Member
SRI P. Doraiswami Reddiar will now speak.

SRI P DORAISAMI REDDIAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த சபையில் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ராமசாமி அவர்களால் பிரேரேபிக்கப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையைப் பற்றி சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். விற்பனை வரி மான்யத்தில் சில சில தொகைகளை சில காரணங்களுக்காக வெட்ட வேண்டுமென்று பல அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். பல அங்கத்தினர்களும் ஒரு முனை விற்பனை வரி போட வேண்டும் என்றும், உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்க வேண்டுமென்றும் நல்ல மனப்பான்மை கொண்டிருந்தார்கள். சில கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் எதிர்த்துப் பேசவேண்டும் என்பதற்காகவே பேசுகிறார்களே தவிர, தங்களுக்கு அவசியமானதைப் பற்றி பேசுவதாகத் தெரிடவில்லை.

இங்கே இருக்கும் எல்லாக் கட்சிகளின் அங்கத்தினர்களும் உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிப்பது அவசியம் என்று கருதுகிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். நமது ராஜ்யத்தில் முக்கியமான உணவு தானியம் அரிசி, அதற்கு அடுத்த படியாக உள்ளது கேழ்வரகு, அதற்கடுத்தபடியாக உள்ளது சோளம், அதற்கடுத்தபடியாக உள்ளது கம்பு. முக்கிய உணவு தானியமாகிய அரிசிக்கு மட்டும் ஆறு இடங்களில் வரி வசூலிக்கப்படுகிறது. முதலில் ஒரு மண்டி வியாபாரி கிராமத்திலிருந்து மண்டிக்கு நெல்லை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு போகும் போது விற்பனை வரி செலுத்துகிறான்; இது முதல் தடவை கொடுக்கப்படும் வரி. மண்டியிலிருந்து நெல்லை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு போகிறவர்கள் மண்டி வியாபாரிக்கு வரி செலுத்துகிறார்கள்; இது இரண்டாவது முறை கொடுக்கப்படும் வரி. மண்டி வியாபாரியிடமிருந்து நெல்லை வாங்கி வந்த வியாபாரிகளிடமிருந்து மூட்டைகளாக நெல்லை விலைக்கு வாங்குபவர்கள் வரி கொடுக்கிறார்கள்; இது மூன்றாவது முறையாகக் கொடுக்கப்படும் வரி. இந்த வியாபாரிகள் நெல்லை மில்லில் அரிசியாக அரைக்கும் போது ஒரு தடவை வரி கொடுக்கிறார்கள்; இது நான்காவது முறை தடவை கொடுக்கப்படும் வரி. நெல்லை அரைத்த வியாபாரிகளிடமிருந்து அரிசியை மொத்தமாக (ஹால்ஸேல்) விலைக்கு வாங்குபவர்கள் வரி கொடுக்கிறார்கள். இது ஐந்தாவது முறை கொடுக்கப்படும் வரி. மொத்த வியாபாரிகளிடமிருந்து அரிசியை சில்லறையாக (ரீடெய்ஸ்) விலைக்கு வாங்குபவர்கள் வரி கொடுக்கிறார்கள். இது ஆறாவது முறை கொடுக்கப்படும் விற்பனை வரி. முக்கியமாக அரிசிக்கு இந்தமாதிரி ஆறு இடங்களில் விற்பனை வரி வசூலிக்கப்படுகிறது. எந்த விதத்திலும் ஐந்து முறைகளுக்குக் குறையாமல் அரிசிக்கு விற்பனை வரி வசூலிக்கப்படுகிறது.

விற்பனை வரியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கு வியாபாரிகள் சூது செய்கிறார்கள் என்று சில அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் வாஸ்தவம்தான். ஆனால் யோக்கியமாக வியாபாரம் செய்கிறவர்கள் விற்பனை வரியிலிருந்து மீள முடியாது. லைசென்ஸ் இல்லாமலே வியாபாரம் செய்கிறார்கள் லைசென்ஸ் இல்லாதவர்களுக்கு விற்பனைக்குக் சணக்குக் காட்ட வேண்டிய கவலை இல்லை. விற்பனை வரி கட்டவேண்டிய கவலை அவர்களுக்கு இல்லை. ஆகவே அவர்கள் லைசென்ஸ் உடைய வியாபாரிகள் விற்பனை விட சிறிது குறைவான விலைக்குப் பொருள்களை விற்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் அவர்களுக்கு லைசென்ஸ் உடைய விற்பனை வரி கொடுக்கும் வியாபாரிக்குக் கிடக்கும் லாபத்தை விட அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. இதைப் பார்த்துவிட்டு யோக்கியமாக வியாபாரம் செய்தவர்களும் அந்த முறையைக் கையாள ஆரம்பிக்கும்.

8th July 1957 [Sri P. Doraiswami Reddiar]

கிரர்கள். யோக்கியமாக இருந்த வியாபாரி 100 மூட்டை அரிசி விற்பனை 25 மூட்டையை விற்பனைக் கணக்கில் காட்டிவிட்டு 75 மூட்டையை கணக்கு எழுதாமல் விற்க ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

ஒரு முனை விற்பனை வரி போட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒரு முனை விற்பனை வரி வந்தால், ஒரு முனையும் பல முனைகளாகத் தானாக மாறிவிடும். உணவு தானியங்களைப் பொறுத்த மட்டிலும்,— ஒரு முனை விற்பனை வரியோ, பல முனை விற்பனை வரியோ—எந்த விதமான வரியும் போடக் கூடாது. வேறு எந்தப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரி போட்டாலும் உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரி போடக்கூடாது என்று நான் கருதுகிறேன். உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரி போட்டால் அது ஏழைகளைத்தான் பாதிக்கிறது என்றும், பணக்காரர்களைப் பாதிப்பதில்லை என்றும் சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். பணக்காரர்கள், ஏழைகள் எல்லோரும் சாப்பிடுகிறார்கள். ஆகவே அது எல்லோரையும்தான் பாதிக்கிறது. பணக்காரர்கள் கொஞ்சம் அதிக விலை கொடுத்துப் பொருள்களை வாங்க முடிகிறது. அவ்வளவுதான் ஏழை எளியவர்கள், வியாபாரிகள், ஏழைக் குடியானவர்கள் ஆகிய எல்லோரையும் விற்பனை வரி பாதிக்கிறது. அன்றாடம் 7—8 அணு சம்பாதிக்கும் நிலையில் உள்ளவர்களைக் கூட விற்பனை வரி பாதிக்கிறது. காலையில் சூரியன் உதயமாகும்போது மனிதன் எழுந்திருக்கும் நேரத்திலிருந்து அவன் இரவில் தூங்கப் போகும் வரையில் மனிதனை விற்பனை வரி பாதித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. பல முனை விற்பனை வரியோ, ஒரு முனை விற்பனை வரியோ, உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களித்தால், எல்லா ஏழை மக்களும் கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்வது போல கனம் அமைச்சர் அவர்களையும் பிரார்த்தனை செய்வார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கருணைக்கிழங்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிப்பது பற்றி இங்கே பேசப்பட்டது. எந்த பதார்த்தத்தையும் விட கருணைக்கிழங்குதான் மிக மிக நல்ல பதார்த்தம் என்று சித்தர்களே பாடி இருக்கிறார்கள். ஆகவே கருணைக்கிழங்கிற்கு விதிவிலக்களித்தால் பொதுவாக ஜனங்களுக்கு நல்லது. அதன் பெயரே கருணைக்கிழங்கு என்று இருக்கிறது. கருணை என்ற பெயரே அதற்கு இருப்பதால் கருணைக்கிழங்கிற்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அழுசிப் போகக் கூடிய பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கருணைக்கிழங்கு சீக்கிரம் கெட்டுப் போவதில்லை. என்று சொல்கிறார்கள். உருளைக்கிழங்கு சீக்கிரம் கெட்டுப்போகும் என்று கருதுகிறார்கள். உருளைக்கிழங்கோ கருணைக்கிழங்கோ எல்லாடும் சீக்கிரம் கெடக் கூடியதுதான் என்பது என்னுடைய கருத்து. ஆகையால் கருணைக்கிழங்கிற்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு முனை விற்பனை வரி வசூலித்தால் பற்றாக்குறை பட்டுண்டை சரிப்படுத்திவிட முடியும் என்று சில அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். ஒரு முனை விற்பனை வரியை எந்த இடத்தில் எப்படி வசூலிக்க வேண்டுமென்று தெரிவிக்குமாறு ஒரு அங்கத்தினர் கூறினார். ஒரு முனை விற்பனை வரியை எந்த இடத்தில் வசூலிக்கவேண்டும் என்று எனக்குத் தெரிந்த அளவில் கூற விரும்புகிறேன். தானியங்கள் எங்கே உற்பத்தியாகின்றனவோ அங்கேயே (அந்த கிராமங்களிலேயே) ஒரு முனை விற்பனை வரியை வசூலிக்கலாம். ஆனால், அப்படிச் செய்தாலும் கூட, கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் 100 கலம் நெல் விளைந்தால் 50 கலம் விளைந்ததாகப் பொய்க் கணக்குக் காட்டி விடக்கூடும். ஆகையால், எப்படி இருந்தாலும், உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்க அரசாங்கத்தார் முற்படுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI M. P. SARATHI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே,

[8th July 1957]

DEPUTY SPEAKER : I hope hon. Member will take five minutes and finish his speech.

1-07
p.m.

SRI M. P. SARATHI : இந்த மானியத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இங்கே கணம் தோழர் ஒருவர் ஒரு நபர் ஏழு ஆணு தான் விற்பனை வரி செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது என்றும் அதைச் சர்வ சாதாரணமாகச் செலுத்திவிடலாம் என்றும் கூறினார். உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரி விதிப்பதன் மூலம் மாத்திரம் பன்னிரண்டு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் வரும் என்று சொல்லப்படுகிறது. தமிழ் நாட்டில் மூன்று கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே சராசரியாக ஒவ்வொரு நபரும் நாலு ரூபாய்க்கு மேல் வரி செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. “ஒரு நபர் நாலு ரூபாய் வரி செலுத்தவேண்டியிருக்கிறது என்று சொல்லும்போது, சிறு குழந்தைகளைக் கூடச் சேர்த்து நான் சொல்கிறேன். ஒரு வீட்டில் தாய், தகப்பன், நான்கைந்து பிள்ளைகள், இன்னும் சில பேர்கள் ஆக மொத்தம் பத்து பேர்கள் இருந்தால், அந்த வீட்டில் மாதம் ஒன்றுக்கு மொத்தம் 40 ரூபாய் வரி செலுத்த வேண்டியிருக்கிறதே !” என்பதை ஏழு ஆணுதான் ஒரு நபர் வரி கொடுக்கவேண்டும் என்று கூறிய அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு மிகவும் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அது மாத்திரம் இல்லாமல் அப்படி ஏழு ஆணு என்று குறிப்பிடும் போது எனக்கு ஒன்று ரூபாய் வருகிறது. பல வருஷங்களுக்கு முன்பாக உத்தமர் காந்தியார் உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தை ஆரம்பித்த காரணத்தைப் பற்றி அவர் பல பேச்சுகள் பேசியிருக்கிறார்கள். ஹரிஜன் பத்திரிகையிலும் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவற்றை மதிப்பிற்குரிய காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்கள் படித்து பார்க்க வேண்டுமென்பதாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உப்புக்கு மாத்திரம் வரி விதிப்பதை அவர் அப்போது எதிர்க்கவில்லை.

SRI V. SANKARAN : On a point of information, Sir, வருஷத்திற்கு நான்கு ரூபாய் என்று நான் குறிப்பிட்டது சாதாரண நடுத்தர குடும்பங்களைத்தான். பணக்காரர்களுக்கு இன்னும் அதிகம் வரி இருக்கலாம். அவருடைய வருமானமும் அதிகம். ஆகவே நான் கூறியது தப்பாக இருக்காது என்பதை கணம் அங்கத்தினருக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

SRI M. P. SARATHI : நான் ஒரு நபரை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டால் அவர் சம்பாதிக்க அதை வீட்டிலே உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறவர்கள் பத்துப் பேர்கள் இருப்பார்கள். அந்தக் கணக்கில் நாற்பது ரூபாய்க்கு விற்பனை வரி செலுத்த வேண்டியதாக இருக்கிறதென்று தான் குறிப்பிட்டேன் என்பதை கணம் அங்கத்தினரும் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

அதுபோக, சத்தியாக்கிரகத்தின்போது இந்த உப்பு வரியினால் குடிமக்கள் அதிகம் பாதகம் அடையாவிட்டாலும் கூட இப்படி வரி போடுகிற கொள்கையை எதிர்த்தே காந்தியார் பெரிய போராட்டத்தை நடத்தினார்கள். அப்போது விற்பனை வரி கிடையாது. இருந்தும் உணவு தானியங்களுக்கு வரி போடுவதையே ஆட்சேபித்து உப்பு வரியை எதிர்த்துக் காந்தியார் சத்தியாக்கிரகம் செய்தார்கள் என்பதை காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்கள் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அது மாத்திரம் அல்லாமல் விற்பனை வரியை எடுத்துக்கொண்டால் பல கட்ட விற்பனை வரி மூலமாக இன்று கணக்கில் வரும் வருமானம் பதிமூன்று கோடி ரூபாய் என்றால் இதைப் போல் ஐந்து மடங்கு தொகை மொத்த வசூலாக இருக்கும் என்பதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். சர்க்கார் கணக்கில் பதிமூன்று கோடி ரூபாய் வருகிறது தவிர பாக்கியுள்ள பணம் எல்லாம் பல முனை விற்பனை வரியினால் ஒளிக்கப்பட்டுவிருகிறது. இந்தப் பல முனை விற்பனை வரியை மாற்றி ஒரு முனை விற்பனை வரியாகக் கொண்டு வந்துவிட்டால் ஒரேயிடத்தில் யாரும் மறைக்காமல், ஒளிக்காமல் வரியைப் போட்டுவிடலாம். இந்த வரியையும் கொஞ்சம் உயர்த்திப் போட்டாலும்

8th July 1957]

[Sri M. P. Sarathi]

பரவாயில்லை. ஒரு முனை விற்பனை வரியே அரசாங்கத்திற்கு அதிக வருவாயை அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதனால் நடுவாந்தரத்தில் இருந்து லாபம் அடிப்பவர்களைத் தடை செய்ய முடியும் என்றும் கருதுகிறேன்.

காந்தியார் நடத்திய உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தை நினைவில் கொண்டு உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியே விதிக்காமல் இருக்க முடியாது என்றாலும் அவற்றுக்கு விதிக்கிற 1 சத விகிதம் வரியை உணவு தானியங்களுக்கு மாத்திரம்தான் என்று சொல்லாமல் உணவுப்பொருள்கள் எல்லாவற்றுக்குமே இந்த ஒரு சத விகித வரியே விதிக்கும்படியாகச் செய்தாலும் கூட மிகவும் நலமாக இருக்கும் என்பதை என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சிறு வியாபாரிகள் எல்லாம் பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் விற்பனைக்கு வரி கட்ட வேண்டுமென்று இருப்பதாலும், அதிகாரிகளால் மிகவும் துன்பத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள். காரணம் திடீரென்று அதிகாரிகள் வந்து “போன ஆண்டு பத்தாயிரத்துக்கு மேல் வியாபாரம் ஆகியுள்ளது. ஏன் வரி கட்டவில்லை. உடனே 320 ரூபாய் வரி கட்ட வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். இந்த 320 ரூபாய்க்கு வியாபாரி அலைந்து திரிந்து கடைசியில் கடையை எலத்தில் விட்டுப் பணத்தை கட்டிவிட்டுப் பிச்சைக்காரர்களாக மாறிவிடுகிறார்கள் என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். வியாபாரிகளுடைய கஷ்டத்தை உணராமல் அதிகாரிகளும் விடமாட்டேன் என்கிறார்கள். இந்தக் காரணத்திற்காகக் குறைந்தது 25 ஆயிரம் ரூபாய்க்குமேல் வியாபாரம் உள்ள கடைகளுக்கு மாத்திரம் விற்பனை வரி செலுத்தவேண்டுமென்பதாகச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The hon. Member's time is up.

SRI M. P. SARATHI : Sir, . . .

DEPUTY SPEAKER : The hon. Member is only repeating the points already made. He is not saying any new points. Sri A. R. Subbiah Mudaliar will now speak.

SRI A. R. SUBBIAH MUDALIAR : கனம் உப தலைவர் அவர்களே, தொழில் மந்திரி அவர்கள் பிரேரித்திருக்கும் மானியத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். வரி கொடுக்காமல் வெல்பாஸ்டேட் எல்லா வகையிலும் முன்னேறவேண்டுமென்று சொன்னால் அது முடியாத காரியம். ஆகவே வரி கொடுப்பதற்கு நாம் எல்லோரும் மனப்பூர்வமாக ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த அடிப்படையில் எனக்குத் தெரிந்த சில புது வரி திட்டங்களைச் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன்.

கமிஷன் கடைகளுக்கு லைசென்சு பில் மாத்திரம் வருஷா வருஷம் வசூல் செய்யப்படுகிறது. கமிஷன் கடைகளைப் பற்றி கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். ஆயிரம் ரூபாய்க்கு விற்பனை கொடுப்பதனால் குறைந்தது 75 ரூபாய்க்கு மேல் அவர்களுக்கு கமிஷன் கிடைக்கிறது. பலவிதமான காரணங்கள் எழுதி வசூல் செய்கிறார்கள். கடைக் கட்டிடத்துக்கு வரி, மகமை வரி பிராக்களுக்கு வரி என்று விதித்து வாங்கிவிடுகிறார்கள். கமிஷன் கடை முதலாளிகளுடைய பூர்வ சரித்திரத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் இவர்கள் முதல் நாடோடிகளாக இருந்தவர்கள். கமிஷன் கடை வைத்த பிற்பாடு அவர்கள் நிலைமை பெருமாறு தல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கமிஷன் கடை முதலாளி என்பதை அவன் தன்னுடைய நான்கு விரல்களிலும் போட்டிருக்கும் வைர மோதிரங்களே சொல்லும். பெருத்த லாபம் அவர்களுக்கு வருகின்றன. ஆகவே கமி

[Sri A. R. Subbiah Mudaliar] [8th July 1957]

1-15
p.m.

ஷன் கடைகளில் கிடைக்கிற கமிஷனில் இத்தனை பர்சென்ட் சர்க்காருக்கு வரியாகக் கட்ட வேண்டுமென்று விதிக்கும்படி நான் சொல்ல பிரியப்படுகிறேன்.

அதற்கு அடுத்தாற்போல் இந்த ஸ்டேட்டிலிருந்து பல பொருள்கள் வெளியில் போகிறது. உணவுப் பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் இங்கே வரியில்லாமல் வாங்கி இதர ராஜ்யங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று வியாபாரிகள் கொள்ளை லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள். ஆகவே ஸ்டேட்டிலிருந்து வெளியே பல பொருள்களைக் கொண்டுபோகிறவர்கள் “பர்ச்சேஸ் டாக்ஸ்” கட்டவேண்டுமென்று வரி விதிக்கலாம்.

அத்துடன் பலர் பலமுனை விற்பனை வரியை எடுத்துவிட்டு, ஒரு கட்ட விற்பனை வரியைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் பலமுனை விற்பனைவரியினால் இப்போது வந்துகொண்டிருக்கிற பனிரெண்டு கோடி ரூபாய் வருமானம் எப்படி ஒரு முனை விற்பனை வரியினால் வரும் என்பதற்கு திட்டமாக எதையும் சொல்லவில்லை. அத்துடன் தொழில் மந்திரி அவர்களும் ஒரு விஷயத்தைக் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்கிறேன். இங்கிருந்தும் அங்கிருந்தும் பேசியவர்களில் பலர் பலமுனை விற்பனை வரியை எடுத்துவிடவேண்டுமென்று பேசும்போது நாட்டின் நலனைக் கருதி யோசனை சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. தங்களுடைய சுய நலத்தைக் கருத்தில் கொண்டே பேசியிருக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது. அவர்களிடையே குறிக்கோள் தங்கள் வருவாயை அதிகப்படுத்திக் கொள்வதுதான். ஆனால், விற்பனை வரிச் சட்டம் 1939-ம் வருஷத்தில் கொண்டுவரப்பட்டது. அப்பொழுது பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் உள்ள கடைகளுக்கு விற்பனை வரி விதிக்கப்பட்டது. இப்போது விலைவாசிகள் அதிகமாகிவிட்டதன் காரணமாக பதினைந்து ஆயிரத்துக்கு உயர்த்தி வரி போட்டால் நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

கிராமத்திலுள்ள விலை பொருள்களை விவசாயிகள் பண்ட மாற்றுவதின் மூலம் நடத்துவதால் உணவுப் பொருள்களின் பேரில் போட்டிருக்கும் ஒரு சதவிகிதம் வரி அவர்களை பாதிக்கப்படவில்லை. நகர்ப்புறங்களில் வேலையில் இருக்கக் கூடியவர்கள் கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகளை விட அதிக வசதிகளைப் பெறுகிறார்கள். ஆகவே விவசாயப் பொருளுக்கு விதிக்கக் கூடிய ஒரு சதவிகித வரியை மனமுவந்து தாராளமாகக் கட்டலாம். இதை எதிர்க்க அவசியம் இல்லையென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அத்துடன் 1.9/16 என்பதை இரண்டு சதவிகிதம் ஆக வரி சர்க்கார் விதித்ததின் காரணமாக ஒரு அணு என்று வற்ற பத்திரிகை இப்போது ஏழு நையா பைசா, 1½ ஆணு வற்ற பத்திரிகை 10 நையா பைசா, இரண்டு அணு வற்ற பத்திரிகை 13 நையா பைசா வாச உயர்ந்துவிட்டது. இதனால் பத்திரிகை முதலாளிகளுக்கு அதிக லாபம் வருகின்றது. ஒரு பக்கம் விளம்பரம் செய்தால் அவர்கள் 500 ரூபாய் கட்டணம் வசூலிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு புது வரி கூட விதிக்கலாம் என்று சொல்லுவேன். சமீபத்தில் ஸ்ரீ லி. பி. ராமஸ்வாமி ஐயர் அவர்கள் பேசும்போது கூடச் சொன்னார்கள். பத்திரிகை முதலாளிகள் அவர்கள் பேருக்கும், விதவை சகோதரி பேருக்கும், இதுபோல் தங்கள் உறவினர்கள் பேருக்கும் சம்பளம் என்று போட்டுக்கொண்டு பெரும் பணத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் பத்திரிகை கரெஸ்பான்டென்டு போன்ற சிப்பந்திகளுக்கு சரியாகச் சம்பளம் கொடுப்பதில்லை என்றும் குறிப்பிட்டார். இப்படி பெருந்த லாபம் சம்பாதிக்கும் பத்திரிகை முதலாளிகளுக்கு விளம்பரங்களின் மீது வாங்குகின்ற தொகையில் ஒரு பங்கை சர்க்காருக்கு வரியாகச் செலுத்த வேண்டுமென்று “அப்வர்டைஸ்மெண்டு டாக்ஸ்” கொண்டுவரலாம் என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதோடு பல பெண்களின் பங்களைப் போட்டும் சினிமா முதலாளிகள் பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி யான காதல் விளம்பரங்களைப் பார்த்து பலர் சினிமாவுக்குப் போகிறார்கள். இதற்கு வரி போட்டால் பிரயோஜனப்படும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

8th July 1957]

(Mr. Speaker in the Chair.)

* SRI K. ANBAZHAGAN : தலைவர் அவர்களே, விற்பனை வரி முதல் 1-20 லான வரிகளை இந்த அரசாங்கம் நிறைவேற்றி வருகின்ற முறைகளைக் p.m. குறித்து ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும், எதிர்க்கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும் தங்களுடைய கருத்துரையை வழங்கினார்கள். இந்த விவாதத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த நண்பர்களும் வேறு சிலரும் மிக முக்கியமாகக் கூறிய கருத்துக்கள் என்னவென்றால் இந்த வரிமுறை தவறான அடிப்படையில் அமைந்து சீர்கேடான முறையிலே நிறைவேற்றி வருகிறது என்பதாகும். அதனால் ஏற்படுகிற பாதகத்தையும் வரி வாங்கப் படுவதிலுள்ள முறைகேடுகளையும் எடுத்துக் கூறினார்கள். தவறான அடிப்படை என்று சொல்லுவது, இப்பொழுது விதிக்கப்பட்டிருக்கும் விற்பனை வரி யாரை யெல்லாம் பாதிக்கும், யார் யாரிடத்திலிருந்து வசூலிக்கப் படுகிறது என்ற அடிப்படையை வைத்து இந்த வரி முறையை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால்தான் விளங்கும். பதினேழு கோடி ரூபாய் அல்லவோ இதன் மூலம் கிடைக்கிறது; ஆகவே இந்த வரியை எவ்விதம் குறைக்க இசைவது என்று எண்ணுகிறார்கள் அமைச்சர்கள். விற்பனைவரி உண்மையாகவே நல்ல அடிப்படையில் அமைந்திருக்குமானால் நாட்டிலுள்ள மக்கள் இந்த விற்பனை வரியைக் குறித்து அவ்வாறாகக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். ஒரு நாட்டில் வாழுகிற மக்களில் யார் யார் வரி செலுத்த வேண்டியவர்கள், யார் யாருக்கு இதிலிருந்து விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்கிற முறையிலல்லாமல் எல்லோரும் ஒரே விதமாக வரி கொடுக்க வேண்டும் என்பதே முறையாய் இருந்தால் அதை நாட்டு மக்கள் போற்ற மாட்டார்கள். இரண்டாவதாக, வரி வாங்குகிற முறை மிகவும் லஞ்சவாதாகவும் சள்ளவாதாகவும் இருக்க வேண்டும். இப்பொழுதிருக்கின்ற முறை வியாபாரிகள் அரசாங்கத்தை எமாற்றுகிற வகையிலும், பல்பல சிக்கல்களைத் தருகின்ற முறையிலும் இருக்கிறது. இதனால் வியாபாரிகள் சரியான கணக்கு வைத்துக்கொள்ளாமல், சரியான அளவிலும் விதத்திலும் வரிகளைக் கொடுக்காமல், நடந்து கொள்கின்றனர். இவ்விதமான கணக்குகளை வைத்துக் கொள்ளுவதற்கு உபத்தையாய் இருக்கிற அதிகாரிகளின் பேரக்கும், இதை தெரிந்தும் தெரியாததது போல் இருந்து கொண்டிருக்கும் நாடாள்பவர்களின் நடத்தையும், இந்தச் சூழ்நிலையில்—இந்தத் துறையில் தவறுதல்களை வளர்க்கிறது என்று நான் எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். இவ்விதமாக அரசாங்கம் இதனால் நல்லது செய்யவில்லை, இந்த வரி விதிப்பில் நல்ல முறைகளைக் கொண்டு வரவில்லை, இதில் திறமையான நிர்வாகம் இல்லை, இதனால் அரசாங்கத்துக்கு வெற்றியும் இல்லை—ஆனால் அரசாங்கம் அடுப்பின் மீது வைக்கப்பட்டிருக்கிற ஓட்டை இட்லிப் பாணியில் சரியான விதத்தில் வேகாமல் மாவாக இருக்கின்ற இட்லியைக் கொண்டு திருப்தி அடைகிறது போல பதினேழு கோடி அல்லவா கிடைக்கிறது என்ற அளவோடு திருப்தி அடைந்து வருகிறார்கள். விற்பனை வரியை சரியாக வசூல் செய்தால் இன்று கிடைக்கிற வருமானத்தைவிட மூன்று மடங்கு, நிச்சயம் அதிகமாகக் கிடைக்கும். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றிப் பேசுகின்ற நேரத்தில் தெரிவித்தார். நகரத்திலுள்ள தொழிலாளர்கள்தான் உணவு பொருள்களுக்கு அதிக வரி கொடுக்க வேண்டிய வருகிறது; கிராமத்திலுள்ள மக்கள் இவ்வளவு வரி கொடுக்க வேண்டிய அவசிய மிருக்காது என்று தெரிவித்தார். ஆனால் நான் கூறுவது என்னவென்றால் கிராமத்திலிருக்கிற சில்லறை கடைகளில் விற்கப்படுகிற பொருள்கள் எல்லாம் நகரத்திலிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்துதான் அங்கு விற்பனை செய்யப்படுகிறது. ஆகவே அவர்கள் கடைசியாக விற்பனை வரி வாங்கா விடினும், அதற்கு முன் பல முறை வரி செலுத்திய பொருள்களைத்தான் வாங்கி வருகிறார்கள். கிராமங்களையே விட்டுவிட்டாலும் கூட, நகரத்தில் வாழ்கிற தொழிலாள மக்கள் அத்தனை பேரும் குறிப்பிடத் தகுந்த அளவில் வாழ்க்கையில் உயர்ந்தவர்கள் அல்ல. அதனால் இந்த வரி பொதுவாக ஏழைகளைப் பாதிக்கத்தான் செய்கிறது. மேலும், உணவுப் பொருள்களின் மீது, எல்லா மக்களும் விற்பனை வரி செலுத்த வேண்டிய நிலைமை

[Sri K. Anbazhagan]

[8th July 1957]

ஏற்படுகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதை அரசாங்கம் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். வியாபாரிகள் இதைக் குறித்து தனியாகவும் தனிப்பட்டவர்களிடமும் குறைகூறினாலும் கூட வெளிப்படையாகவே சில உண்மைகளை ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். அரசாங்கத்தினுடைய போக்கினால் அவர்கள் அரசாங்கத்தை ஏமாற்ற வேண்டியிருக்கிறது என்றும், இதனால் சரியான கணக்கு வைத்துக் கொடுத்து முடிய வில்லை என்றும், income-tax-க்கு எழுதி வைக்கிற கணக்குகளைப் போன்று இதை எழுதிவைக்கவேண்டிய அளவுக்கு அதிகாரிகள் தொல்லையாக இருக்கிறார்கள் என்றும், அதிகாரிகளினுடைய தொல்லை இல்லாமல் இருப்பதற்காக, அவர்களுடைய வாயை ஏதாவது கொடுத்து அடைக்கவேண்டி யிருக்கிறது என்றும், 5,000 ரூபாய் கட்ட வேண்டியிருந்தால் 500 ரூபாயை இவர்களுக்குத் தள்ளி விட்டால் போதும் என்றும் அவர்களே கூறுகிறார்கள். ஆகவே இந்த விற்பனை வரி அதிக தொலைகளையும் சிக்கல்களையும் தான் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதோடு இது அரசாங்கத்திற்கும் பெருமை தரவாயும் இல்லை. இதனால் அரசாங்கத்தின் கண்ணியமே குறைந்து வருகிறது. அரசாங்கம் வரி வாங்க வேண்டுமென்றால் நல்ல வழிகளில் இந்த விற்பனை வரி முறைகளை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். அரசாங்கம் இப்பொழுது எடுத்துச் சொல்கிறது, உணவுப் பொருள்களுக்கு வரியைக் குறைத்திருக்கிறேன்மென்று. ஆனால் உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று காங்கிரஸ் சார்பிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் பலருங்கூட எடுத்துச் சொன்னார்கள். நாட்டு மக்கள் அத்தனை பேரும் இதனுடைய கூறுகின்றனர். பொருள்கள் இன்று அதிக தேவையாக இருந்தாலும் விற்பனைவரியை எல்லா உற்பத்திப் பொருள்கள் மீதிருந்தும் எடுத்துவிடவேண்டும் என்று நாங்கள் வலியுறுத்தவில்லை. நாங்கள் தொழிற்சாலையில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருளுக்கு வரி விதிப்பதை ஒப்புக் கொள்கிறோம். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் உணவுப் பொருள்களின் மீதுள்ள வரியைக் குறைத்து பிற பொருள்களின் மீதுள்ள வரியை ஓரளவு உயர்த்தி வருவாயைச் சரிக் கட்டி யிருக்கிறேன் என்று வரவு செலவுத் திட்ட உரையில் வழிகாட்டி யுள்ளனர். அதே போன்று தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் அவ்வழியில் மேலும் நடந்து காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மிகுதியாகத் தொழில் முறையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பொருள்களின் மீதுள்ள வரியை அதிகமாகக் கூடுதலாகக் கட்டத்தில் வசூலிக்கவேண்டும். அதில் பதினாறு கோடி கிடைக்காவிட்டாலும், அதைக் கடுத்த நிலைமையில் வரி கிடைக்கும். வேறு வரிகளை வசூலித்து, அதை ஈடுகட்ட விரும்பினாலும் நாட்டிலும் நகரத்திலுமுள்ள வியாபாரிகள் மிகப் பெரிய அளவில் நடத்துகிற வியாபாரத்திற்கு மொத்தமாக ஓரளவு வணிக வரி விதித்து வசூலித்துக் கொள்ளலாம். கிராமத்திலுள்ள சிறுவணிகர்கள் மீது வரி விதிப்பது கடினம். சென்னை போன்ற நகரங்களில் ரோடுகள் வழியாகவும், ரயில்வேக்கள் மூலமாகவும், கப்பல்கள் வழியாகவும் வந்திறங்குகின்ற பொருள்களுக்குக் குறைந்த அளவாகச் சங்க வரி விதித்து, பெரிய வியாபாரிகள் அரசாங்கத்தை ஏமாற்ற வேண்டிய அவசியத்தை அளிக்காமல், அந்த வரியை வசூலிக்கலாம். ஏற்கெனவே இங்கு நடந்த விவாதத்தில் சங்க வரி விதிக்கலாம் என்று திருவள்ளுவரே சொல்லியிருக்கிறார் என்று அங்கத்தினர் ஒருவர் சொன்னார். அந்த நல்ல வரியை விதித்து இந்தத் தீமைகளை மாற்றினால் நாங்கள் உங்களைப் பாராட்டுவோம். எடுத்ததாக Nominal tax என்ற முறையில் ஏறத்தாழ 10 ஆயிரத்திற்கு மேல், 20 ஆயிரத்திற்கு மேல் வாணிகம் செலுத்தக்கூடியவர்களுக்கு குறைந்த கட்டணமாக, ஆறு ரூபாய் செலுத்தி “லைசென்ஸ்” எடுப்பதற்குப்பதிலாக 50 ரூபாய் கட்ட வேண்டிய நிலையில் சிலர், 200 ரூபாய் கட்ட வேண்டிய நிலையில் சிலர், 1,000 ரூபாய் கட்ட வேண்டிய நிலையில் சிலர் என்று பிரித்து விட்டால் இந்த ஏமாற்றம் குறையும். இவ்விதம் ஏற்படுத்தினால் நன்மை வளரும், அரசாங்கத்தின் நல்ல பெயர் நிலைக்கும். அதுமட்டுமல்ல. தேவைப்படும் பொருள்களில் சில இன்றியமையாத பொருள்களாகும், சில துணைப் பொருள்களாகும், சில தேவைக்கு மேற்பட்டிருக்கும் பொருள்கள். இதில் இன்றியமையாத உணவுப் பொருள்களுக்கு வரி விதிக்கக் கூடாது. துணைப் பொருள்களுக்கு மிகச் சிறிய

8th July 1957] [Sri K. Anbazhagan]

அளவில் வரி விதிக்கலாம். ஷாப்பில் கிடைக்கிற தேவைக்கு மேற்பட்ட பொருள் களுக்குப் பெளடர், வாசனை தைலம் போன்றவை, அருமையானப் பட்டுத் துணிகள் முதலான, தேவைக்கு மேற்பட்ட சாமான்களுக்கு வரி விதித்ததை அதிகப்படுத்தலாம். உணவுப்பொருள்கள் மீதுள்ள வரியை அடியோடு விலக்கி இந்த **Luxury** சாமான்களுக்கு வரியைக் கூட்டலாம். தனித்தனி விற்பனை பில்லாக கணக்குப் பார்க்கலாம். மொத்த வியாபாரத்தின் அடிப் படையில் குறைந்த அளவு வரியை விதிக்க வேண்டும். நாட்டில் மிகப் பெரிய அளவில் எல்லோருக்கும் தேவைப்படாத பொருள்களுக்கு அதிக வரி போடலாம். நாங்கள் அதை எதிர்க்கமாட்டோம். அடுத்ததாக அரசாங்கம் இப்போதும் நடத்திக்கொண்டிருக்கும் குதிரை பந்தயத்திற்குப் பணக்காரர்கள்தான் அதிகமாகப் போகிறார்கள் என்று காங்கிரஸ்காரர்களில் சிலர் கூறினார்கள். அது அமைச்சருக்குத் தெரியுமானால் குதிரைப் பந்த யத்திற்கு 50 சத விசதம் அளவிற்கு அதிகமாக வரி விதிக்கலாம். குதி ரைகள் சற்று இளைத்தாலும் மக்கள் வாழ்வார்கள். அடுத்ததாக சினி மாவுக்கு வரியை அதிகப்படுத்தலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. சினிமா வுக்கு அமைச்சர்கள் போகிறார்கள் என்று பத்திரிகைகளில் செய்தி வரு கிறது. அமைச்சர்கள் வேண்டுமானால் இலவசமாகப் போய்வரக்கூடும். மற்றவர்களுக்கு அவ்விதம் போக முடியாது. ஆனாலும் சினிமா முதலிய வைகளுக்கு **entertainment tax**-யை அதிகப்படுத்தினாலும் அதை நாங் கள் மறுக்கவில்லை, நாங்களும் செலுத்தத் தயாராக இருக்கிறோம். இந்த நாட்டு மக்களின் தேவைக்கு மேற்பட்ட பொருள்களின் மீது அதிக வரி விதிக்கலாம். மக்களின் இன்றியமையாத தேவைக்கு மேற்பட்ட துறை களிலும் வரியை விதிக்கலாம். உதாரணமாகச் சொல்லுவேன், ஆண்ட வனுக்கு அர்ச்சனை செய்கிறார்கள் எல்லோரும் தங்களின் மன நிம்மதிக் காக வேண்டி ஒரு அர்ச்சனைக்கு 8 அல்லது 10 அணு கட்டணம் செலுத்து கின்றனர். ஒரு அர்ச்சனையின் பேரில் ஒரு அணு வரி போடலாம், விரும்பி னால் ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் அர்ச்சனை புண்ணியத்தில் அமைச்சர் களுக்குப் பங்கு கிடைக்கும். இவ்விதமாக மக்கள் ஏற்றக்கூடிய நல்ல வரிகளை விதித்து தீயவழிகளை மாற்றட்டும்! பல முனை விற்பனைவரியை நீக்கி ஒருமுனை விற்பனைவரியை கொண்டு வரட்டும்! உணவுப் பொருள் கள் மீதுள்ள வரிகள் நீக்கட்டும்! இதனால் நாடு நலம் பெறட்டும்! என்று எதிர்கட்சியின் சார்பாகக் கூறிக் கொண்டு எதைதரையை முடிச் சிறேன். வணக்கம்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொண்ட அங்கத்தினர்கள் அனைவருக்கும் எனது மனமாற்றத் த நன்றியையும் அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஆழ்ந்த கருத்துக்களுக்கு நான் எனது பாராட்டுதல்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த விவாதத்தின் மூலமாக விற்பனை வரியில் இருக்கிற பல குற்றங்குறைகள் எல்லாம் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுமாதிரிமல்ல. அவரவர்கள் அனுபவத்தை ஒட்டி எந்தெந்த முறையில் இந்த வரி விதிப்பை மாற்றியமைத்தால் நாட்டிற்கு நல்லது, மக்களுக்கு நல்லது என்று எல்லாம் யோசனைகள் கூறப்பட்டது. மனித முன்னேற்றம், மக் களின் கருத்துக்களை பரிமாறிக் கொள்வதின் மூலமாகத்தான் நடக்கு மாதலால் அந்த அளவிற்கு உதவி செய்த நண்பர்களுக்கு மீண்டும் நான் நன்றி செலுத்திக் கொள்கிறேன். விற்பனை வரி என்பது, அன்பழகன் அவர்கள் சொன்னார்கள், அது விதிகளுக்கு ஒத்ததாக, நியாயத்திற்கு ஒத்ததாக, வரி விதிக்கவேண்டிய முறைக்கு சரியானதாக இல்லை என்று சொன்னார்கள். இந்த விற்பனை வரி என்பது, பல வருஷங்களுக்கு முன்னால், என் ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னால் வரிகள் எந்த முறையில் விதிக்க வேண்டுமென்று பொருளாதார நிபுணர்கள் விதித்தார்களோ, “கானன்ஸ் ஆப் டாக்ஸ்ஸேஷன்” என்ற முறையையொட்டிப் பார்த்தால் அது சரியான வரி அல்ல. 1925-26-ம் வருடத்தில் நம் நாட்டில் இருக்கிற வரிகளை எல்லாம் பரிசீலனை செய்து “டாக்ஸ்ஸேஷன் என்கொயரி கமி ஷன்” யாதாஸ்திலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நிபுணர்களின் அபிப் பிராயம் எப்படி இருந்தாலும் உலகத்தில் அனுபவம் வேறாக இருக்கிறது. உலகத்தில் இன்று இருக்கிற எல்லா நாடுகளிலும் விற்பனை வரி விதிக்கப்

1-30
p.m.

[Sri R. Venkataraman]

[8th July 1957]

படுகிறது. அதை “பர்ச்சஸ் டாக்ஸ்” என்று சொன்னாலும் சரி, அல்லது “சேல்ஸ் டாக்ஸ்” என்று சொன்னாலும் சரி, இந்த விற்பனை வரி எல்லா நாடுகளிலும் அமலில் இருக்கிறது. இங்கிலாந்தில் உள்ள விபுணர்வர்கள்தான் இந்த “கானன்ஸ் ஆப் டாக்ஸ்ஸேஷன்” என்பதை வெளியிட்டார்கள். அவர்களே இதை இப்பொழுது பரிசீலனை செய்வார்களேயானால் இது சரியல்ல என்று சொல்வார்கள். ஆனால் இன்றைய மணிக்கு சமுதாயத்தின் போக்கு, இன்றைக்கு நடக்கிற சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற முக்கியமான கொள்கைகள், அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற பணிகள் இதையெல்லாம் ஒட்டிப் பார்க்கிறபோது இதற்கு முன்னால் இருந்த தத்துவம், சக்தி இருக்கிறவர்கள் மாத்திரம்தான் வரிகள் கொடுக்கவேண்டும் என்பது மாறி இன்று இந்த நாடு செவ்வையாக அரசாளப்படவேண்டும் என்று சொன்னால் அதில் இருக்கிற மக்கள் ஒவ்வொருவரும் அதில் ஒரு பங்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற முறையில் உலகத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் வரி விதிக்கப்படுகிறது. “கானன்ஸ் ஆப் டாக்ஸ்ஸேஷன்” சரியல்ல என்று கூறுவது ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிந்திய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வதாகும். அடுத்தபடியாக, நம் நாட்டில் சமீபத்தில் நாட்டில் இருக்கிற வர்களைப் பரிசீலனை செய்து இரண்டாவது “டாக்ஸ்ஸேஷன்” என்கொயரி கமிஷன்” அவர்களின் ரிப்போர்ட்டை 1953-54-ல் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதில் இருக்கிற கருத்துக்களை எடுத்துப் பார்த்தால், இங்கே மிகவும் காரசாரமாக 15,000 ரூபாய், 20,000 ரூபாய், 30,000 ரூபாய் வியாபாரம் இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் வரி விதிக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னதற்கு மாறாக “டாக்ஸ்ஸேஷன்” என்கொயரி கமிஷன்” 5,000 ரூபாய் யார் யாருக்கு வியாபாரம் இருக்கிறதோ அவர்களுக்கு எல்லாம் வரி விதிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். இரண்டாவது, நாம் அதிகப் படியாக ஒரு முனை வரி விதிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதற்கு மாறாக “The low rate of multi-point tax of the type proposed by us will secure the object of making the low-income groups contribute to the exchequer according to their capacity” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. பல கட்ட வரியை குறைந்த அளவிற்கு போடுவதின் மூலமாக மக்கள் அவர்களின் சக்திக்கு இயன்றளவு சர்க்கார் நிர்வாகத்திற்குக் கொடுத்துத்வ முடியும் என்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த இரண்டையும் நான் உங்களிடம் வைக்கும் போது இது சர்க்காரின் முடிவான அபிப்பிராயம் என்று சொல்லவில்லை. காரணம் என்னவென்றால் இந்த மாகாணத்தில் நடக்கிறவிற்பனை வரியைப் பற்றி நன்றாக அலசி ஆராய்ந்துபார்த்து நம்முடைய மாகாணத்தில் அது எவ்வாறு நடைபெறுகிறது, நம் மாகாணத்திற்கு ஒத்தவாறு அதை எப்படி திருத்தியமைக்க முடியும், எந்தெந்த பொருள்களின் மீது ஒரு முனை வரி விதிக்கலாம், எந்தப் பண்டங்களின் மீது பல கட்ட வரி விதிக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, இதை எந்த முறையில் திருத்தியமைக்க வேண்டும், எந்த அளவிற்கு விதி விலக்குகள் அளிக்க வேண்டும் என்பதை எல்லாம் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய இன்றைக்கு இந்தியாவில் இருக்கக் கூடிய பொருளாதார நிபுணர்களிலே மிகவும் திறமை வாய்ந்த, தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் பொருளாதார கமிஷனுக்கு நீண்ட நாட்களாக காரியதரிசியாய் இருந்த ஸ்ரீ லோகநாதன் அவர்களை நியமித்து பரிசீலனை செய்ய அவர்களை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அன்றாட அதற்கு ஒத்துக் கொண்டதற்காக அவர்களுக்கு இன்று இந்த சட்டசபையில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் பரிசீலனை செய்து எந்த விதத்தில் என்ன முடிவு சொல்வார்களோ அந்த முடிவை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும் என்ற காரணத்திற்காக இன்று சட்டசபையில் பல அங்கத்தினர்கள் பலதரப்பட்ட அபிப்பிராயங்களைக் கூறியிருந்தாலும் அதைப்பற்றி முடிவான அபிப்பிராயமாக ஒன்றும் சொல்வதற்கு இல்லை. இது சம்பந்தமாக பல தரப்பட்ட கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் நன்றாக ஆலோசித்துத்தான் சர்க்கார் முடிவு செய்யும். நண்பர் ராமச்சந்திரன் அவர்கள் பேசுகிறபோது, கொஞ்சம் வேகத்தில் பேசுகிறபோது சொல்லி விட்டார்கள், உப்புக்குக் கூட

8th July 1957]

[Sri R. Venkataraman]

வரி போடுகிறோம் என்று. உப்புக்கு வரி கிடையாது. அடுத்தப்படியாக, அவர்கள் ஒரு முக்கியமான திட்டத்தை, ஒரு கொள்கையை வெளியிட்டார்கள். பல கட்ட வரி வசூல் செய்வதின் மூலமாக சர்க்காருக்கு அதிகமாக நஷ்டம் ஏற்படாமல் இருக்குமென்று இந்த அமைச்சர் கொள்கையில் பேசுகிறபோது சொன்னார்கள் என்று இதிலிருந்து சர்க்காரின் நிர்வாகத் திறமை குறைவாக இருக்கிறது என்பது பொருளே தவிர அந்த முறை தவறில்லை என்று சொன்னார்கள். ஒரு கட்ட வரியை நாம் போடுவோமானால் அதற்கு மனித இயல்புதான் காரணம். ஒரு “டிரான்ஸ்ஸாக்ஷனில்” வரி வசூலிக்க முடியாமல் போய் விட்டால் அந்த வியாபாரத்திலுள்ள முழு வரியும் போய்விடும். ஆனால் பல கட்ட வரி மூலம் சிறு சிறு வரிகள் விதித்தால், “டாக்ஸ்ஸேஷன்” என்கொயரி கமிஷன்” சொல்வது போல் பல கட்ட வரி போட்டால் ஒரே வியாபாரிகள் ஏமாற்றினாலும் மொத்தத்தில் சர்க்காருக்கு நஷ்டம் ஏற்படாது. மனிதர்களின் ஏமாற்றும் குணத்தை மாற்றி அவர்களை நல்லவர்களாக்க சர்க்காரால் முடியாது. எனது நண்பர்கள், அவர்களுக்குத் திறமை இருந்தால் அதைச் செய்து காட்டலாம் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மனிதர்களின் குணத்தை மாற்றி அவர்களை நல்லவர்களாக்க சர்க்காரால் முடியாது, அதற்குள்ள திறமை சர்க்காருக்கு இல்லை. சமூக சேவையில் ஈடுபட்டிருக்கிற எல்லோரும் சேர்ந்துதான் செய்ய முடியுமே தவிர சர்க்காரால் அதைச் செய்ய முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, ஏராளமாக வர்த்தகர்களுக்கு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். கஷ்டங்கள் ஏன் இருக்க வேண்டும்? ஓரளவு இந்த வரியிலிருந்து எப்படியாவது தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று முயற்சி செய்யும் வியாபாரிகளுக்கும், எப்படியாவது வரியை அதிகப்படியாக வசூலித்துவிடவேண்டுமென்று நினைக்கின்ற உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் ஒரு போட்டி ஏற்பட்டு அதன் காரணமாகத் தான் கஷ்டம் ஏற்படுமே அல்லாது, நல்ல முறையில் கணக்கு வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு கஷ்டம் ஏற்பட்டதாக தெரியவில்லை. விற்பனை வரி கணக்குகளை ஒழுங்காக வைத்திருப்பவர்கள் சங்கடத்திற்கு உள்ளாகமாட்டார்கள். கணக்கு இல்லாதவர்களுக்குத் தான் கஷ்டங்கள் ஏற்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகவே, இந்த வரி விதிப்பில் கஷ்டங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன என்று சொல்லுவது தவறு. இந்த வரி விதிப்பிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முயற்சி செய்வதில் கஷ்டங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன என்பது உண்மை.

சர்க்கார் ஊழியர்களைப்பற்றி அதிகமாக குறை கூறுவதில் உண்மை இல்லை என்று நினைக்கிறேன். அது மாத்திரமல்ல. இந்த இலாகாவை நாள் எடுத்துக்கொண்டவுடன் இந்த இலாகாவில் வேலை செய்கின்ற சிப்பந்திகளின் பிரதிநிதிகள் என்னப் பார்க்க வந்தார்கள். அப்பொழுது என்னிடம் பேசும் பொழுது சொன்னார்கள்: “ஊரில் இருப்பவர்களெல்லாம் மொத்தத்தில் நாங்கள் அவர்களை கொடுமைப் படுத்துகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் சாதாரண ஊழியர்கள், சர்க்கார் சிப்பந்திகள், இட்ட வேலையை செய்கின்றவர்கள். தவறு செய்கின்றவர்கள் பேரில் சரியான முறையில் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தால்தான் எங்களுடைய கடமைகளை சரியான முறையில் செய்ய முடியும். ஏதோ வெளியிலிருப்பவர்கள் வர்த்தகர்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்பதை ஒட்டி பொறுப்பு வாய்ந்த அங்கத்தினர்களும் சர்க்காரும் சேர்ந்து எங்கள் பேரில் பழியை சுமத்தினால் எங்கள் வேலையை நாங்கள் ஒழுங்காக செய்ய முடியாது” என்று சொன்னார்கள். அதையும் நாம் நன்றாக கவனிக்க வேண்டும். சர்க்கார் சிப்பந்திகள் எல்லோரும் தவறு செய்பவர்கள் என்று ஒரு அபிப்பிராயத்தை பரவச் செய்துவிட்டால், நியாயமாக ஊழியம் செய்கின்ற சர்க்கார் ஊழியர்களுக்குட உற்சாகமாக வேலை செய்வதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது. பீரீ மீனிவாசய்யர் அவர்கள் நல்ல கருத்துகளைச் சொன்னார்கள். அதாவது “manufactured articles” உற்பத்தி செய்கின்ற பண்டங்களின் மீதும், இறக்குமதி செய்யப்படுகின்ற பொருள்கள் மீதும் ஒரு முனை வரி விதிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். வேறு எந்த

[Sri R. Venkataraman]

[8th July 1957]

பண்டங்களுக்கு பல கட்ட விற்பனை வரி விதிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள், அந்த அடிப்படையில் தான் இன்றைக்குக்கூட வரி விதிக்கப் படுகிறது. இப்பொழுது ஒரு முனை வரி விதிக்கப்பட்டுள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தால், அவைகளெல்லாம் “**manufactured articles**” **factory**-ல் செய்யப்பட்ட பொருள்களாகவோ, நமது ராஜ்யத்தில் வந்து இறங்கக்கூடிய பொருள்களாகவோ இருக்கும். சலபமாக அவைகளை கண்டுபிடித்து வரி விதிக்கலாம். இந்த முறையில் தான் ரசாயன உரம், காபி, மீ, சிமெண்டு, மண்ணெண்ணை இவைகள் மீது ஒரு கட்ட வரி விதிக்கப்படுகிறது. எந்தப் பண்டங்களுக்கு சலபமாக ஒரு முனை வரி விதிக்கப்படலாமோ அந்தப் பண்டங்களுக்கு ஒரு கட்டத்தில் தான் வரி விதிக்கப்படுகிறது. சர்க்கார் ஒரு முனை வரி விதிக்கக்கூடாது என்ற கொள்கை அடிப்படையில் இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கக்கூடாது. இன்று வரையில் சர்க்கார் வரி விதித்திருக்கும் கொள்கையின் அடிப்படையை பார்த்தால் எந்த பண்டங்களுக்கு ஒரு முனை வரி விதிக்க வேண்டுமோ அந்த பண்டங்களுக்கு ஒரு முனை வரி விதிக்கிறார்கள். எந்தப் பண்டங்களுக்கு ஒரு முனை வரி விதிக்கப்படாத நிலைமை இருக்கிறதோ, அந்த பண்டங்களுக்கு மாத்திரம் தான் பல கட்ட வரி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தென் ஆற்காடு நண்பர் அவர்கள் சொன்னார்: “மணிலா பயிருக்கு தொலிஸ் ‘பர்சேஸ்’ வரி போட்டார்கள், அதன் பின் அதை வேறு பண்டமாக, எண்ணெயாக மாற்றி விற்கும் பொழுது அதற்கு ரிபேட் கொடுத்தார்கள்.” அது வாஸ்தவம் தான். மணிலா பயிர் செய்கிறவர்கள் எப்பொழுது குற்றம் குறை சொன்னார்கள் என்றால், எய்ரல் மாதத்தில் கொடுத்த ரிபேட் இல்லை என்று சர்க்கார் ஏதோ உத்தரவு போட்டதன் காரணமாக அவர்கள் இரண்டு முறை வரி கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது, “**purchase point**-ல்” ஒரு முறையும், மறுபடியும் விற்கும்பொழுது ஒரு முறையும் வரி கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. பழைய முறையை மீண்டும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். சர்க்காரும் இதைப் பரிசீலனை செய்து “ஸ்டே” ஆர்டர் கொடுத்து, மறுபடியும் ரிபேட்டை தொடர்ந்து கொடுக்கும்படி உத்தரவிட்டார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பத்திரிகை விளம்பரங்கள் மீது வரி விதிக்கலாமென்று சொன்னார்கள். விளம்பரங்களின் மீது வரி விதிப்பது பற்றி “**Taxation Enquiry Commission**” அவ்வளவு சாதகமாகச் சொல்ல வில்லை. என்றாலும் இதைக் கூட நாம் நிமித்தகரிக்கும் பொருளாதார நிபுணர் பரிசீலனை செய்வார் என்று நம்புகிறேன்.

பாலுக்கும் தேங்காய்க்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களிக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். பாலுக்கு இப்போது போடப்படுகின்ற வரி பல கட்ட வரி அல்ல. கடைசி கட்டத்தில் மக்களுக்கு விற்கின்ற பொழுது மாத்திரம் ஒரே முனையில் வரி விதிக்கப்படுகிறது. அதுவும் கூட பெரிய கூட்டுறவு சங்கங்களின்மீது தான் வரி விதிக்கப்படுகிறது. சாதாரணமாக சில மாடுகள் வைத்துக்கொண்டு கரந்து வீடுகளுக்கு கொடுக்கிறவர்கள் வரி கொடுக்கவில்லை. காரணம் அவர்களுக்கு ரூ. 10,000-க்கு “**transaction**” கிடையாது. ஆகவே பெரிய கூட்டுறவு சங்கங்கள் மாத்திரம், பண்ணை வைத்திருப்பவர்கள் மாத்திரம் வரி கொடுக்கிறார்கள். அதுவும் எல்லா கட்டங்களிலும் கொடுக்கவில்லை. கடைசி முனையில் மட்டும்தான் வரி கொடுக்கிறார்கள். பாலுக்கு சலுகை கொடுக்கவேண்டுமென்பதை சர்க்கார் பரிசீலனை செய்யும் என்பதை சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கோசண்டராமன் அவர்கள் சர்க்கரை விஷயமாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னதைவிட நான் ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் அதிகமாகச் சொல்லுகிறேன். சுமார் 18 லட்சம் ரூபாய் வரையில் இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து பாண்டிச்சேரி போன்ற வெளி இடங்களில் வியாபாரம் செய்யப்பட்டதாகக் காட்டி நமக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்

8th July 1957]

[Sri R. Venkataraman]

டிருக்கிறது என்பதை கவலையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நம்மை ஏமாற்றுவது எப்படியென்றால் சாதாரணமாக சட்டப்படி பாண்டிச்சேரியில் விற்பனை மாதிரி கணக்குகளை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு, ஏதோ தஸ்தா வேஜுகளை தயார் செய்துகொண்டு மீண்டும் லாரி மூலமாக இங்கே வருவதாகத் தெரிகிறது. இதை உடனடியாக தடுப்பதற்கு முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்றைக்குக் காலையில் பத்திரிகையில் பார்த்திருக்கலாம். மத்திய சர்க்கார் “Central Excise duty” கொண்டு வருவதாக இருக்கிறார்கள். மில் துணி, சர்க்கரை, புகையிலை இவைகள் மீது மத்திய சர்க்கார் வரிவிதித்து அதை மாகாணங்களுக்கு கொடுக்க ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். அந்த முறை வந்து விட்டால், இப்படி மாகாணங்களிலிருந்து வெளியே கொண்டுபோய் விற்பது, கள்ளக்கடத்தல் செய்வது எல்லாம் ஒழிந்து விடும். அடுத்தபடியாக சர்க்கரைக்கு “additional tax” ஒரு அணு போடப்படுகிறது. அதை கொடுக்க முடியும் என்ற காரணத்தை ஒட்டித் தான் அந்த வரி போடப்படுகிறது.

ரயில்வேக்கள் மற்ற இடங்களிலெல்லாம், சரக்குகள் வந்து இறங்குகின்ற இடங்களிலெல்லாம் உத்தியோகஸ்தர்களைப் போட்டு பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று ஸ்ரீ கோதண்டராமன் அவர்கள் சொன்னார்கள். வங்காளத்தில் நடைபெறுகிறது என்னவென்றால் ரயில்வே ரசீதில் விற்பனை வரி செலுத்தியாகிவிட்டது என்று முத்திரை போட்டு கொடுத்தால் தான் ரயில்வே அதிகாரிகள் சரக்குகளைக் கொடுப்பார்கள். இவ்விதமாக நம் ராஜ்யத்தில் செய்தால், இருக்கிற கூக்குரல் இன்னும் அதிகமாக ஏற்படும் என்பதை மிகத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். காரணம் என்னவென்றால், சரக்குகளை விற்பதற்கு முன்னாலேயே அதற்கான வரியை கொடுத்துவிட்டுத் தான் சரக்கை எடுத்து விற்க வேண்டுமென்று சொன்னால், ஜனங்களுக்கு கஷ்டம் ஏற்படும். அதற்கு மாறாக வேறு திட்டங்களெல்லாம் யோசனையில் இருக்கின்றன. அவைகளையும் பரிசீலனை செய்து சர்க்கார் முடிவு செய்யும்.

விற்பனை வரி ஆலோசனை கமிட்டி கூட்டங்கள் தொடர்ந்து நடக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு முயற்சி செய்யலாம். இந்த ஆலோசனைக் கமிட்டி நாம் நியமித்திருக்கும் நிபுணர் செய்யும் வேலையைச் செய்ய முடியாது. இந்தக் கமிட்டி இப்பொழுது சட்டத்தில் உள்ளபடி என்ன செய்ய முடியும் என்பதை பரிசீலனை செய்யலாமே ஒழி, சட்டத்தை மாற்றி அமைப்பது பற்றி அதே கமிட்டி பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று ஸ்ரீ கோதண்டராமன் அவர்கள் சொன்னது அவ்வளவு உகந்தது அல்ல.

அடுத்த படியாக, ஹோட்டல்களை ஏலம் போடுவதால் அதிகமாக லாபம் வரும் என்று ஸ்ரீ ஜகதம்பி அவர்கள் சொன்னார்கள். கள்ளக்கடட ஏலம் போட்டதை வைத்துக் கொண்டு இந்த அபிப்பிராயத்தை தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். வேறு யாரும் ஹோட்டல் வைக்கக் கூடாது என்று சொன்னால், அந்த உரிமை முழுவதையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு, பிறகு அதை ஏலம் போடுவது என்று சொன்னால் கஷ்டங்கள் அதிகமாக ஏற்படும். இரண்டாவதாக ஏலம், போட்டால், எலத்தை எடுக்கின்ற முதலாளிகள் தனக்கு எதேச்சாதிகாரம் (monopoly) இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால் இட்லி விலையை அதிகரித்தால் நாம் சட்டசபையில் இங்கு உட்கார்ந்திருக்க முடியாது என்பதை மிகத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

நண்பர் ஸ்ரீராமசாமி பிள்ளை அவர்கள் பேசும்போது, திருவாங்கூர்-கொச்சியிலே விதித்த இரண்டு வரிக்களைப்பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். அது உண்மை தான். திருவாங்கூர்-கொச்சியில் விதித்த லைசன்ஸ் வரியை நாம் எடுத்துவிடுவதற்கு பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

மற்ற அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் மீண்டும் மீண்டும் இதே கருத்துக்களைத் தான் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். கூடுமான அளவுக்கு எந்தெந்த முறையில் அந்தக் கருத்துக்களையெல்லாம் சர்க்கார் பரிசீலனை செய்ய

LD

[Sri R. Venkataraman] [8th July 1957]

வேண்டுமோ அப்படிப் பரிசீலனை செய்து, அதற்கேற்ற நிவாரணத்தைச் செய்ய முயற்சிக்கும். மற்ற கருத்துக்களை இதற்கென நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பொருளாதார நிபுணர் அவர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கின்றோம், என்று கூறக்கொண்டு, இந்த மான்ய கோரிக்கையை சட்டசபை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாக நான் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : Is the hon. Member, Sri Ramachandran, withdrawing his cut motion?

SRI K. RAMACHANDRAN : I am pressing it.

MR. SPEAKER : I shall then put the cut motion to vote. The question is—

“ That the allotment of Rs. 1,36,91,700 under Demand VII—General Sales Tax and other Taxes and Duties Administration—be reduced by Rs. 100.”

The cut motion was put and lost.

MR. SPEAKER : I shall now put the Demand to vote. The question is—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,36,91,700 under Demand VII—General Sales Tax and other Taxes and Duties Administration ”.

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER : To-morrow is a holiday and we do not meet. We are meeting again at 9 a.m. on the 10th and we will take up on that day two Demands. For the first two hours, we will discuss the Demand relating to Excise Duty and in the next two hours in the Demand relating to the Forest Department, etc.

I now adjourn the House to meet at 9 a.m. on Wednesday, the 10th July 1957.

The House then adjourned.